EXECUȚIE LA RIÓ

1

GERARD DE VILLIERS

Tinérama

Gérard de Villiers

SAS

Execuţie la Rio

(Samba pentru SAS)

V.1.0

ISBN:
973-597-180-1

Malko Productions – Paris,
Ediţia a II-a
Ediţia I apăruta cu titlul „Samba pentru SAS” în 1993
Samba pour SAS
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
© TINE RAM A 2004
Publicaţie editată de

S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă” SRL

Gérard de Villiers

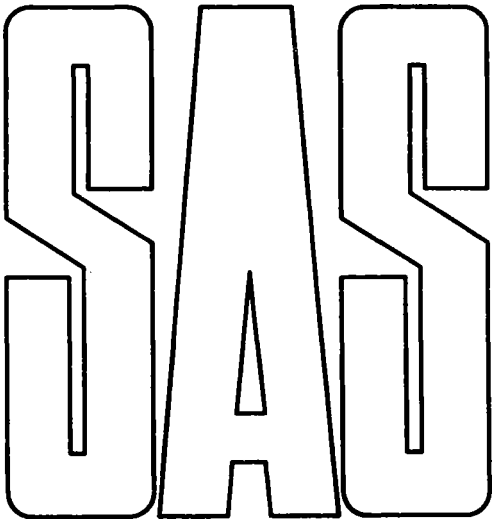

Execuţie la Rio

În româneşte de
Nicolae Constantinescu

2004

Capitolul I

Samba Langustelor avea un ritm îndrăcit. Deodată muzica se opri brusc şi predicatorul continuă cu vocea lui mieroasă:

„Rugaţi-vă, fraţilor. Spălaţi-vă sufletul de păcate aşa cum vă spălaţi cămaşa. Astăzi este Sărbătoarea Sufletelor, sărbătoarea celor neprihăniţi. Nu trebuie să facem nici o faptă rea până când soarele nu va răsări din nou...”

Apoi un cor intona o veche melodie religioasă.

Cu urechea lipită de tranzistor, un negru mare şi deşelat asculta emisiunea transmisă de Radio-Guanabara, legănându-se în ritmul cântecului religios. În spatele lui, de-a lungul cartierului Morro Babylonia, se întindea un şir lung de oameni.

Singuri sau în grupuri mici, negrii coborau din favellas[1] cu o lumânare aprinsă în mână. Ai fi zis că ai în faţă un vierme lucitor cu nenumărate tentacule, şerpuind pe cărările din coasta munţilor Morros.

Noaptea cădea cu brutalitate peste Rio de Janeiro, aşa cum se întâmpla totdeauna la tropice. Building-urile moderne care mărgineau oceanul de la Copacabana până la Flamingo îşi aprinseseră luminile. În maghernitele agăţate de flancurile munţilor, asemenea unor abcese

[1] Favellas - cartiere de maghernite, agăţate de pantele munţilor, adevărate oraşe ale mizeriei (n.t.).

monstruoase, câteva lămpi cu petrol pâlpâiau parcă cu sfială. *Casele bogaţilor*! Nu există oraş în lume unde luxul şi mizeria să se înlănţuie mai strâns ca la Rio. Brazilienii au clădit imobile moderne pe terenul neted, lăsând pantele munţilor în stăpânirea junglei şi a săracilor.

Chiar în centrul oraşului, e destul să ridici capul ca să dai de o favella, bidonvil tropical: fără apă, fără electricitate, o încăpere pentru zece suflete, unul din locurile cu cea mai mare mortalitate din lume şi unde găseşti cei mai buni dansatori de samba din Brazilia.

În seara aceea negrii coborau fără să danseze spre trotuarele din mozaic ale oraşului bogaţilor. Îşi purtau cu gravitate lumânarea de zece cruzeiros cumpărată pe credit. De Sărbătoarea Sufletelor, care pica în prima zi de luni din mai, toţi cei care aveau posibilităţi trebuiau să-şi cinstească morţii, ducând o lumânare la altarele improvizate răspândite în tot oraşul.

Unul dintre ele se găsea chiar la capătul tunelului care lega Copacabana de Botafogo. cartierul central din Rio de Janeiro. Sute de flăcări mici ardeau deja deasupra unei plăci unde puteai citi că cele o sută şaisprezece familii de nevoiaşi, care locuiseră în acel loc înainte de construirea tunelului, fuseseră mutate în superbe HLM-uri[2] oferite de guvernatorul Lacerda. Placa nu spunea însă nimic despre miile de familii care nu avuseseră norocul să-şi aibă domiciliul pe locul unui viitor tunel.

O mulţime tăcută se uita cum ardeau lumânările, îngenunchiaţi sau în picioare, oamenii se rugau.

Deodată, toate clopotele bisericilor din Rio începură să bată, cu dangătul lor firav sau puternic, acoperind zgomotul circulaţiei.

O negresă bătrână, care se întorcea de la lucru, legănându-şi capul în ritmul clopotelor, se opri deodată locului zăpăcită de spaimă. La vreo zece metri de altarul pe

[2] HLM – locuinţă cu chirie moderată

care ardeau lumânările. pe Avenida Juliano Moreira. patru lumânări încadrau un corp întins pe şosea. După toate aparenţele, nu toată lumea urmase sfintele poveţe din acea zi de cinstire a celor dispăruţi, căci nenorocitul purta în spate urmele unei morţi violente: două găuri de gloanţe de calibru mare.

Negresa îşi făcu repede semnul crucii, mormăi o rugăciune şi o rupse la fugă.

Automobiliştii ocoleau cu respect corpul, iar trecătorii îl priveau cu teamă. Dar puţini se opreau. În Brazilia există o practică curentă: În caz de accident sau moarte violentă, cadavrul este lăsat acolo unde se găseşte, aşteptând ca familia să-l ceară. Ca această lăsare în părăsire să fie înconjurată de respect, se fixează direct pe sol patru lumânări, atât pentru a-i semnala prezenţa, cât şi pentru a se aduce un omagiu mortului.

De aceea, negrii din Morro Babylonia, care văzuseră primii cadavrul, nu ezitaseră. Fără să meargă până la altar, ei îşi – aşezaseră lumânările pe asfaltul încă fierbinte. În jurul corpului, înainte de a se duce să se reculeagă. Acest element nou intervenit în programul lor chiar le bucurase inima. Pietatea nu îi împiedicase însă să remarce că mortul purta un costum costisitor, de culoare gri, o cămaşă imaculată şi pantofi negri, din piele fină. Fireşte, costumul era deteriorat de pata mare de sânge care se întindea pe spatele omului. Dar, era totuşi foarte reconfortant să-ţi spui că cineva poate fi atât de bine îmbrăcat şi să moară în stradă ca un amărât de la maghernițe.

O maşină a poliţiei opri lângă cadavru. Cei doi poliţişti cu şapcă îşi făcură semnul crucii şi întoarseră corpul ca să-i vadă faţa. Omul zăcea perpendicular pe direcţia trotuarului şi probabil că fusese împuşcat din spate în timp ce traversa.

Arăta de vreo patruzeci de ani, era blond şi purta un inel cu blazon pe inelarul de la mâna stângă. Avea ochii deschişi şi nici măcar nu părea mirat.

Unul din poliţişti îl scotoci în buzunare. Scoase mai întâi un portofel şi talonul unui bilet de avion dus-întors pe ruta Zurich-Rio de Janeiro cu Scandinavian Airlines System. Omul sosise la Rio chiar în dimineaţa aceea. Nu-şi rezervase loc pentru întoarcere. Poliţistul găsi în buzunarul hainei un paşaport american pe numele prinţului Malko Linge, născut la Viena. Fotografia corespundea şi documentul părea autentic. Un singur lucru nu era în regulă: pistolul negru, scurt şi plat care forma o umflătură pe pântecul mortului. Arma era încărcată şi avea glonţ pe ţeavă.

În sfârşit, poliţistul brazilian scoase din buzunarul pantalonilor un teanc mare de bancnote de cinci mii de cruzeiros. Ezită o clipă, apoi aşeză banii în portofel. Pentru orice eventualitate, îi întrebă pe cei din jur:

— A văzut careva ceva?

Tăcere mormântală. Toate privirile se îndreptară spre cadavru. Nimeni n-ar fi scos o vorbă, chiar dacă ar fi văzut ceva. De ce să-ţi pierzi o zi însorită într-un comisariat, spunând o poveste care tot nu l-ar fi înviat pe mort? Numai că de data asta era adevărat, nimeni nu văzuse. Omul fusese ucis cu un pistol silenţios şi se trăsese dintr-o maşină.

Poliţistul dădu resemnat din umeri, zise „să nu se atingă nimeni de corp” şi urcă iar în maşina de patrulare. Ordinul lui era inutil: nici un brazilian din clasa mijlocie nu ar fi riscat să se atingă de cadavru, exceptând poate cazul în care l-ar fi tentat pantofii. Dar în situaţia de faţă era prea multă lume.

Mulţimea se răzleţi şi mortul rămase singur, protejat de cele patru lumânări şi de murmurul rugăciunilor venind dinspre cei îngenunchiaţi în jurul altarului vecin. În fond, murise într-o zi fastă, îşi ziceau negrii în sinea lor. Era un semn bun pentru odihna sufletului său.

Cele patru lumânări arseseră aproape de tot şi pata

formată de sângele ce se prelingea din pieptul cadavrului se mărise considerabil, când o maşină lungă de culoare neagră se opri lângă el. Din ea coborâră trei bărbaţi. Unul deschise uşa din spate, iar ceilalţi doi apucară mortul de umeri şi îl aruncară pe o targă scoasă din maşină. În timpul acestei mişcări, una din lumânări se stinse, lovită de piciorul mortului.

Cioclii, care nu erau brazilieni, urcară din nou în vehiculul lor tip vagon, fără să arunce nici măcar o privire celor de faţă. Maşina întoarse şi dispăru în tunelul ce ducea la Copacabana. Când nu se mai văzu deloc, câţiva copii se repeziră să ia lumânările rămase. Apoi le înfipseră triumfători la altarul din Morro Babylonia şi îngenunchează şi ei în faţa lui ca oamenii mari.

În drum nu mai rămăsese decât o pată întunecată de sânge, absorbită încet de asfalt şi urme de ceară.

În vremea asta, maşina neagră se deplasa pe aleea Barata Tiberio, de-a lungul plajei de la Copacabana. Trecu prin tunelul ce ducea la Ipanema, cartier rezidenţial, traversă Leblon, alt district elegant şi ieşi din oraş pe Avenida Niemeyer, de-a lungul ţărmului. Merse pe acest drum vreo zece kilometri spre nord, apoi făcu la stânga spre „Barra din Tijuca”, cea mai frumoasă plajă, situată în nordul oraşului Rio, care se întinde pe o lungime de treizeci de kilometri.

Barra din Tijuca este celebră la Rio ca fiind locul de întâlnire al tuturor femeilor infidele, care vin aici să cedeze ispitei în culcuşul maşinilor complice, cu faţa la ocean, după o seară petrecută într-un local. Dar chiar şi în plină zi poţi vedea totdeauna cel puţin zece maşini oprite de-a lungul drumului.

Maşina neagră trecu pe lângă îndrăgostiţi, întoarse spatele oceanului, intră pe un drumeag şi se opri lângă un câmp.

După aceea, totul se petrecu foarte repede. Cei trei

bărbaţi se apucară să sape în pământul afânat cu uneltele scoase din maşină şi în curând obţinură un mormânt cât se poate de mulţumitor. Corpul fu tras din vehicul şi împins în groapă fără o vorbă. Apoi puseră pământul la loc, îl bătătoriră şi adăugară câteva lopeţi de pietre. Abia peste câteva luni aveau să-l dezgroape lacomii *urubus*[3].

Maşina întoarse şi porni spre Rio. Cei trei bărbaţi nu acordară nici o atenţie unui Volkswagen oprit de-a lungul drumului cu faţa la mare. la fel ca maşinile îndrăgostiţilor. Totuşi nu se afla acolo de multă vreme, iar celor patru oameni dinăuntru numai de amor nu le ardea. Maşina neagră fu lăsată să treacă mai înainte ca toţi patru să sară afară din vehiculul lor. Doi dintre ei aveau lanterne. Ar fi făcut orice ca să găsească mormântul improvizat.

Unul dintre ei trânti o înjurătură şi o luă la fugă: la două sute de metri mai încolo se găsea şantierul unui club în construcţie.

Omul se întoarse în grabă cu două lopeţi. Săpară pe rând vreme de zece minute, până când reuşiră să-l dezgroape pe bărbatul blond. Îl întinseră pe iarbă şi începură să-l dezbrace.

După ce îl dezbrăcară până la brâu, unul din cei patru îl întoarse pe o parte, apoi scoase din buzunar un cuţit şi îi acţionă resortul. Oţelul luci slab în lumina lunii. Arma era lungă şi subţire ca un brici.

Ca şi când ar fi tăiat un tort, omul înfipse vârful lamei în carnea flască, astfel încât să delimiteze un dreptunghi care să cuprindă în el subsuoara mortului. Apoi, ridicând cu două degete un colţ de piele, începu să desprindă dreptunghiul precum coaja unui fruct. Operaţiunea aceasta nu-l scârbea câtuşi de puţin, mai mult, îşi încrunta sprâncenele ca un elev sârguincios.

Desprinse în întregime bucata de piele, şterse cu grijă lama de braţul mortului. Închise cuţitul şi îl puse la loc în

[3] Urubus - vulturi (n. a.).

buzunar.

Evident că nu fusese o treabă de profesionist. Dar rana era curată. Autorul ei luă de jos maioul mortului. Înveli în el acea rămăşiţă macabră şi băgă totul în buzunar. Apoi se ridică cu o strâmbătură: stătuse prea mult pe vine şi acum îl dureau şalele.

Îi luară locul doi dintre însoţitorii lui. Aceştia îl reîmbrăcară pe mort cu cămaşa şi cu haina, după aceea îl târâră până la groapă şi îl aruncară înăuntru. Cadavrul căzu cu faţa în jos, răsucit într-o poziţie grotescă. Unul dintre cei patru îl îndreptă de bine de rău, lovindu-l cu piciorul.

Doi dintre tovarăşii lui luară lopeţile şi se apucară să astupe groapa. La sfârşit au fost nevoiţi să bătătorească pământul cu piciorul pentru ca mormântul să nu fie prea vizibil. În cele din urmă se opriră răsuflând din greu, lac de năduşeală.

Omul care mutilase cadavrul stătea de pază la drum. Dar în afara îndrăgostiţilor, nimeni nu trecea pe acolo. Iar perechilor din maşini nu le păsa nici cât negru sub unghie de ce se petrece afară. Mai ales că valurile mari ale Atlanticului se rostogoleau ritmic pe plajă şi înăbuşeau orice alt zgomot.

Singurii martori ai acelei scene macabre erau nişte păsărele ciudate, cu mişcări sacadate de desen animat, care alergau pe plajă în căutarea scoicilor: micuţii *sand-pipers*[4].

Unul după altul, cei patru se întoarseră la maşina lor cu care se îndreptară spre Rio. Merseră încet de-a lungul plajei, aruncând din când în când o privire în spate să vadă dacă nu erau cumva urmăriţi.

Apoi micul Volkswagen intră în oraş prin Ipanema şi Copacabana. În faţă la *Hotel Excelsior*, cel de la volan zări deodată doi urubus bălăbănindu-se plini de melancolie pe plaja pustie. Opri maşina, coborî şi intră pe nisip.

[4] Sand-piper - fluierar de râu (n.t.).

Omul merse spre ei încet ca să nu îi sperie. Când ajunse destul de aproape, scoase pachetul macabru din buzunar, desfăcu maioul şi aruncă bucata de piele celor două păsări. Acestea se apropiară şontâc-şontâc şi una dintre ele îşi înfipse numaidecât ciocul în ea. Cealaltă încercă imediat să i-o smulgă. Satisfăcut, omul râse scurt şi se întoarse la maşină scuturându-şi nisipul de pe pantofi.

În momentul când treceau prin piaţa Principesa Isabel, ca să traverseze tunelul spre Botafogo, cel de la volan vorbi pentru prima dată.

— Ce dobitoc, făcu el dând din cap.

Ceilalţi îl aprobară în tăcere.

Micul Volkswagen fu înghiţit de valul de maşini ce se deplasa spre Avenida Présidente Vargas. Rămas singur, după trei opriri scurte care le permiseseră celorlalţi să coboare pe rând, omul de la volan duse maşina într-o curte ferită şi se pierdu şi el în mulţime. Deşi se făcuse târziu, încă mai era cald şi o mulţime de cariocas[5] hoinărea pe trotuarele de mozaic în căutarea unei unde de răcoare.

Pe pantele muntelui Tijuca, muntele cel mare acoperit cu verdeaţă care domină oraşul Rio, aerul este mult mai răcoros decât în oraş. Pădurea, verde şi deasă, e străbătută doar de câteva drumuri turistice. Nu te afli decât la cinci-şase kilometri de Rio şi te-ai putea crede în Amazonia. De altfel aici cresc aceiaşi arbori, sufocanţi şi înghesuiţi ca nişte fire de iarbă.

Pe coasta versantului, aproape de vârful muntelui, o potecă îngustă se înfundă în junglă în mijlocul florilor multicolore şi a arborilor exotici cu flori roşii. Ca să ajungi până aici trebuie să străbaţi kilometri de serpentine pe drumul spre Vista Chinese, să treci de Corcovado, marea statuie a lui Cristos care domină Rio din înălţimea celor 785 de metri şi oricum să urci împresurat de miresmele grele

[5] Cariocas - locuitorii oraşului Rio (n.a.).

ale pădurii.

După ce treci de cei doi poliţişti care păzesc Vista Chinese – unul din punctele de unde ai cea mai frumoasă vedere a oraşului – nu mai dai de nimeni. Nici măcar de o favella. Negrilor le este frică de pădure...

Şi totuşi în seara aceea era multă lume. De la zece metri ai fi putut să crezi că luminişul e pustiu. Trunchiurile înalte ale giganţilor pădurii tropicale formau un gard viu des care se pierdea în înaltul cerului.

Dar micile puncte luminoase ale ţigărilor dansau în noapte. Vreo douăzeci de oameni formau un cerc, unii stând pe jos, alţii sprijiniţi de trunchiurile copacilor. Nici măcar nu li se vedea faţa. Nu vorbeau. Nu se auzea decât susurul uşor al unui râuleţ din apropiere.

Deodată un urlet neomenesc ţâşni din centrul luminişului, strigătul unui om care înfrunta o durere insuportabilă. Cu feţele nepăsătoare, cei care fumau îşi stinseră discret ţigările strivindu-le sub talpă. Ceremonia începea. Nimeni nu mişca. În atitudinea lor nu era nici ostilitate, nici curiozitate. Numai aşteptare neutră. Dar toate privirile se îndreptau spre centrul luminişului. Pe pământ era întins un om gol, dezbrăcat de toate hainele, cu faţa în jos, având încheietura mâinilor şi gleznele legate de două scânduri bătute în cuie în formă de cruce. Pielea de culoare deschisă îi contura formele.

Din centrul corpului său se înălţa o excrescenţă grotescă: un corn de bou cu vârful tăiat, pâlnie naturală ce fusese înfiptă zece centimetri în victimă.

Călăul era un om îmbrăcat într-un costum albastru impecabil, cu părul negru pieptănat perfect pe spate. În mână ţinea o bucată de lemn tăiată în formă de con: al doilea accesoriu al supliciului. Două cercuri concentrice – cel din exterior, roşu, cel din interior, negru – înconjurau corpul culcat pe pământ, între ele erau înfipte lumânări la fiecare douăzeci de centimetri, în timp ce călăul aştepta, un

ajutor ieşi din întuneric şi le aprinse cu o feştilă de seu.

Apoi se apropie un alt ajutor. Acesta ţinea în mână un diavol roşu din lemn de jacaranda, mutilat, fără braţe, picioare şi cap, pe care îl fixă cu un gest teatral în faţa omului ce trebuia să sufere supliciul. Acesta nu făcu nici o mişcare. Doar un tremur uşor îi agită pleoapele. Era un metis cu o mustaţă mică şi trăsături fine. Buzele puţin cam groase lăsau să se vadă nişte dinţi strălucitori.

Pregătirile se terminaseră. Omul în negru ridică braţul drept.

Din copacii care înconjurau luminişul începură să se audă bătăile foarte uşoare ale unei tobe. Era un ritm sălbatic şi complicat pe care iniţiaţii şi-l transmiteau din generaţie în generaţie. Începea macumba[6].

Ar fi trebuit să treci foarte aproape de drum ca să percepi pulsaţiile tobei făcută din piei de pisică întinse pe un butoi vechi de ulei.

Dar cine ar fi îndrăznit să se aventureze prin pădure în plină noapte? Nici chiar băieţii răi de la maghernițe, care dădeau târcoale pe la Vista Chinese, gata să jefuiască turiştii izolaţi.

Acum cei care asistau stăteau cu spatele drept şi mâinile sprijinite pe genunchi. Două rochii de culoare deschisă contrastau uşor cu costumele întunecate: două elegante care îşi scoseseră pantofii cu toc ca să meargă pe poteca muntelui.

Ritmul tobei deveni mai accelerat. Mergând cu un pas lent. un negru având pe el un şort lung de pânză care îi ajungea până la jumătatea pulpei, intră în cerc aducând un urcior din gresie marcat cu semnul lui Solomon. Se apropie de omul în negru. Îngenunche lângă condamnat şi turnă în cornul de bou o pastă pe care o scotea din urcior cu o lingură mare de lemn.

Era clistirul atroce al vrăjitorilor din Amazonia: un

[6] Macumba - ceremonie de iniţiere magică tradiţională în Brazilia.

amestec de creozot, seu şi piper roşu. O mixtură care roade rapid pereţii intestinali, provocând o peritonită acută. Cu un gest solemn, omul în negru împinse conul de lemn în cornul de bou, injectând amestecul în corpul victimei.

Urletul ţâşni şi de data asta dură, repercutându-se printre copaci, modulându-se într-o tânguire stridentă şi terminându-se cu un lung oftat. Toba acompania în surdină, ritmând durerea. Mâinile negre atingeau uşor pielea de pisică, iar cei care asistau se legănau înainte şi înapoi cu ochii pe jumătate închişi.

La doi kilometri mai jos, cei doi poliţişti de pază la Vista Chinese se apropiară instinctiv unul de altul. Strigătul parcă le îngheţase sângele în vine. Erau prea tineri în meserie pentru ca pistolul lor mitralieră să neutralizeze vechea teroare pe care le-o inspira pădurea cu riturile ei magice.

Omul în negru, fără să ridice ochii, continua să manevreze pistonul de lemn. Îngenunchiat în faţa lui, ajutorul turna mereu din groaznica mixtură. La fiecare împingere a conului, torturatul avea o tresărire disperată. Nu mai urla decât cu intermitenţă, dar dintre buze îi ieşea acum un geamăt continuu. Era devorat de viu, pe dinăuntru. Cu cât i se injecta mai mult amestec, cu atât îl ardea mai tare, durerea iradiind insuportabil.

În sfârşit, urciorul se goli.

Omul în negru împinse pentru ultima dată pistonul, apoi smulse cornul de bou cu o mişcare scurtă. Prima parte a supliciului luase sfârşit. Nenorocitul, doborât de durere, era inert. Ştia că va muri, dar nu avea nici măcar forţă să lupte.. În tăcere, negrul care adusese urciorul înlocui diavolul roşu mutilat din faţa victimei cu o statuetă a Fecioarei.

Ritmul tobelor se schimbă şi deveni aproape vesel. Diavolul, considerat a fi în corpul victimei, era pe moarte. Unul câte unul. cei care asistau se ridicară în picioare. Începură să se rotească în jurul victimei pe un ritm de

samba. În curând formară un cerc mişcător, adevărate umbre chinezeşti pe fondul luminos format de licărul lumânărilor înfipte în pământ.

Ritmul tobelor rămase neschimbat vreme de aproape o oră. Infernala sambă continua în jurul muribundului, pată luminoasă între cercurile colorate.

Dansatorii pierduseră noţiunea timpului şi a locului. Noroc că. cinci sute de metri mai jos, cinci capangas – oamenii de acţiune ai marilor proprietari de terenuri din Brazilia – vegheau lângă o veche mitralieră germană. Chiar şi patrula poliţiei, dacă ar fi apărut, ar fi fost secerată fără milă.

Deodată corpul torturatului „Se răsuci luând forma unui arc de cerc. Deschise gura, căutând aer ca să urle. Apoi strigătul care ţâşni ar fi fost în stare să îngheţe chiar şi un călău profesionist. Amestecul se răspândea în pântecul victimei. Urma sfârşitul. Ţipătul declanşă un soi de isterie colectivă. Samba îşi acceleră ritmul. Cele două femei părăsiră cercul şi începură să danseze pe loc. smulgându-şi bluzele, sutienele, ţopăind în jurul victimei. Cu ochii daţi peste cap. amândouă îşi clătinau capetele de parcă ar fi fost bete.

Ritmul se acceleră şi mai mult; dansatorii nu rămaseră nici ei mai prejos. Treptat, fiecare îşi scotea haina şi cămaşa, în timp ce sudoarea le curgea pe faţă.

Apoi totul se opri brusc. Dansatorii căzură pe loc epuizaţi. Lumânările se stinseră una după alta. Macumba se sfârşise. Diavolul murise la timp. Totul era bine. După ce se îmbrăcară în tăcere, toţi dansatorii defilară în ordine prin faţa muribundului căruia durerea îi smulgea încă tresăriri. Când ajungeau în faţa statuetei, fiecare schiţa repede semnul crucii.

Omul în negru, creierul sinistrei execuţii, supraveghea defilarea cu braţele încrucişate. Numai el nu dansase, contemplând tămbălăul în picioare, tras mai la o parte.

Pentru el, această pseudo-ceremonie magică era o excelentă adunare electorală.

După ce se închinară, dansatorii dispărură în întuneric. Maşinile lor erau ascunse pe o potecă, un kilometru mai jos. Nu le mai rămânea decât să coboare liniştiţi spre Rio şi luminile lui.

După plecarea lor, omul în negru dădu încet un ordin. Cei doi *asistenţi* desprinseră de pe cruce corpul încă cald şi unul dintre ei îl săltă pe umăr ca pe un pachet. În luminişul bătătorit de dansatori nu mai rămăseseră decât crucea de lemn. statueta Fecioarei şi dârele de ceară ale lumânărilor. Omul în negru plecă ultimul. Nevasta îl aştepta deja în maşină. Cei doi negri cu pieptul gol se instalară în spate, cu cadavrul victimei pe genunchi. Noroc că marea Aerowillys era încăpătoare. Coborârea spre Rio avu loc în tăcere. Pe drum îi întâlniră pe cei cinci capangas care se îndreptau spre jeep-ul lor cu mitraliera şi muniţiile.

Primele licăriri ale zorilor luminau cerul, când maşina omului în negru intră în tunelul de la Marqués Porto, după ce coborâse în mare viteză serpentinele de la Vista Chinese, trecând pe lângă cei doi poliţişti care dormeau zgribuliţi de frig.

Maşina opri pe Avenida Juliano Moreira. În faţa porţii unei reşedinţe somptuoase cu obloanele închise. De-a latul drumului se mai distingeau încă grămăjoarele de ceară lăsate de patru lumânări.

Maşina se opri. Un negru sări jos. În preajmă nu se vedea nimeni. Îl urmă şi al doilea. Amândoi traseră corpul şi îl aruncară pe şosea, unde se rostogoli cu faţa la asfalt între urmele de ceară.

Cei doi negri făcură un gest de rămas bun şi dispărură în direcţia unei poteci care urca spre Morro Babylonia. Maşina demară din nou şi cadavrul rămase singur.

Câteva clipe mai târziu vehiculul oprea în faţa unei clădiri elegante, pe Praia de Botafogo, la marginea oceanului.

Politicos, omul în negru îşi ajută nevasta să coboare înainte de a duce maşina la garaj.

Un sărăntoc care dormea în faţa clădirii, afară, direct pe mozaic, deschise ochii şi privi cu invidie la aceşti bogătani care risipeau într-o noapte de chef atâţia cruzeiros cât i-ar fi ajuns lui să trăiască o lună întreagă. Apoi adormi.

Capitolul II

Chiar în inima oraşului Rio. la numărul 147 de pe Avenida Présidente Wilson, se înălţa building-ul din sticlă şi aluminiu al ambasadei Statelor Unite. La etajul şase, o mulţime veselă şi pestriţă se înghesuia în jurul bufetului.

Se sărbătorea sosirea noului viceconsul. Bărbaţii purtau costume de culoare deschisă şi cravate, iar femeile rochii cu decolteuri ameţitoare: pudoarea exagerată nu-i caracterizează pe brazilieni. Whisky era la discreţie. Numai alcool de contrabandă. Din motive economice, orice import era interzis, chiar şi prin intermediul valizei diplomatice. De aceea, la sfârşitul recepţiilor oficiale, înalţii funcţionari brazilieni plecau discret cu o sticlă de J & B sub braţ, oferită în numele bunelor relaţii americano-braziliene. Asta nu împiedica deloc mulţimea să înjure constant ambasada americană, aşa cum se întâmplă frecvent în toate ţările din America de Sud.

Noul viceconsul era foarte ocupat într-un colţ al încăperii, unde câteva femei frumoase încercau să-l monopolizeze.

Noul diplomat era înalt şi blond, purta un smoking impecabil cu gulerul şi reverele din şantung albastru, iar pe piept îi atârna o panoplie impresionantă de decoraţii, dintre care unele erau total necunoscute în Brazilia.

— Ce reprezintă această cruce albastră? întrebă tânăra

nevastă a unui senator, de parcă i-ar fi spus: „Când vrei să fiu a ta?”

Consulul îşi plecă ochii aurii spre decolteul generos şi îi şopti ca şi cum i-ar fi spus un secret:

— Este crucea de Mare Maestru al Ordinului Lânii de Aur.

— Ah! făcu ea subjugată.

l-ar fi cedat imediat frumosului diplomat, cu condiţia să nu-şi dea jos decoraţia. Nici nu ne trece prin minte cât de fetişiste sunt femeile.

În orice caz, noul viceconsul le cucerise pe invitate. Unele făcuseră în aşa fel încât să-i fie prezentate de două ori, ca să simtă din nou pe mână atingerea catifelată a buzelor lui calde.

Bărbaţii îl simpatizau şi ei. Cu zâmbetul lui natural şi purtarea nonşalantă a diplomatului de carieră, la care se adăuga puţin umor rece şi rafinat, nu putea să-şi facă decât prieteni.

Tocmai intrase decanul corpului diplomatic de la Rio, bătrânul ambasador al Irlandei, care abia mai vedea. Noul viceconsul se grăbi să-i vină în întâmpinare. Îl conduse până la fotoliu şi schimbă cu el câteva banalităţi amabile.

— Ce bine ar fi dacă americanii ne-ar trimite numai oameni aşa de bine crescuţi, mormăi bătrânul după plecarea viceconsulului.

Pe bună dreptate consilierul doi al ambasadei părea puţin agasat de succesul subordonatului său, mai ales pe lângă o doamnă pe care pusese el ochii. Aşa că îşi croi drum prin grupul parfumat care îl înconjura pe tânărul diplomat şi îl trase de mânecă:

— Vino, vreau să-ţi prezint pe cineva.

Cei doi bărbaţi se apropiară de un brazilian de vreo patruzeci de ani, distins, slab şi cu ochi pătrunzători, care întinse o mână uscată viceconsulului.

— Îţi prezint pe unul dintre cei mai fideli susţinători ai noştri pe lângă guvernul brazilian, zise consilierul. Doctorul

Alfonso Crandao, care este şi avocatul domnului Alvaro Cunha.

Avocatul, după banalităţile de rigoare, nu încercă să continue conversaţia. Ai fi zis că e preocupat mai curând de femeile drăguţe. Îl părăsi foarte repede pe noul diplomat şi porni în urmărirea unei splendide creaturi împopoţonată cu o rochie paréo[7] cu flori care păreau pictate direct pe ea.

Noul diplomat nu avu însă timp să-şi tragă sufletul. Un lungan cu o tunsoare romantică şi faţa suptă se înclină adânc în faţa lui.

— Alex von Ritersdorf.

Malko îşi simţi mâna strânsă ca într-un cleşte. Omul avea o privire tulbure şi pupilele dilatate ca ale unui drogat. Nu-i lăsă timp viceconsulului să deschidă gura.

— Aş fi fericit să vă primesc. Într-una din seri, la mine la cină sau să luăm dejunul la yacht-club. Am fost foarte legat de predecesorul dumneavoastră. Mi-ar place să fie la fel...

Tânărul diplomat îl asigură că va fi cu siguranţă la fel. Dar în sinea lui avea o mică rezervă. Predecesorului său i se cunoaşte gustul pentru divertismentele amoroase în comun.

Von Ritersdorf îi strecură cartea lui de vizită, debită câteva banalităţi despre timpul excepţional pentru anotimpul în care se găseau, 35 de grade şi 100% umiditate şi încă nu erau decât la începutul iernii, apoi dispăru în mulţime.

Epuizat, noul diplomat îşi tamponă pe ascuns fruntea cu o batistă de mătase. Ar fi dat o sută de dolari să-şi poată scoate smoking-ul de culoare închisă. Era luna mai şi în Brazilia era toamnă, anotimpurile fiind inversate în emisfera sudică. Şi după toate probabilităţile urma să plouă... Dintre toate femeile care îşi îngânaseră numele în faţa lui, numai una îl interesase cu adevărat. O metisă superbă, aproape neagră, angajata ambasadei în cadrul serviciului relaţii cu

[7] Paréo - fâşie de pânză purtată în jurul coapselor (n.t.).

publicul. Se numea Ruth Castella şi avea un mic apartament în Copacabana. cartierul cel mai plăcut din Rio.

Petrecerea continua. La acest gen de recepţii întâlneai tot felul de lume. Femei drăguţe în căutarea norocului, aventurieri, afacerişti şi câţiva diplomaţi adevăraţi care îşi împărtăşeau prin colţuri secretele.

Viceconsulul fu tulburat şi de altă apariţie încântătoare şi destul de neaşteptată: o chinezoaică înaltă, cu o rochie despicată şi părul împletit într-o coadă grea. Cu mutrişoara dispreţuitoare şi sânii provocatori, tânăra îi privea cu insistenţă pe bărbaţi. Dar nu avu timp să-şi exercite farmecul. Doi membri ai ambasadei o încadrară discret şi o împinseră spre o altă încăpere. Urmă o discuţie în urma căreia tânăra chinezoaică plecă zbârlită toată.

În acelaşi moment, un tânăr înalt şi brunet, foarte bronzat, se repezi la viceconsul şi îi scutură braţul gata să i-l smulgă.

— Sunteţi nou, nu? zise el. Veţi vedea, aici e formidabil. Ai tot ce vrei. Sper că veţi veni pe vasul meu. Şi va trebui să încercaţi maşinile mele. În cazul în care veţi dori să cumpăraţi una...

Playboy-ul negustor de maşini bătu însă în retragere la apariţia consilierului. Acesta îl prinse pe viceconsul de braţ şi îi şopti:

— Fereşte-te de tipul ăsta. E un mare concesionar, dar în trei ani nu a vândut decât o singură maşină... În schimb, vasul său se întoarce în fiecare săptămână din Uruguay burduşit cu cravate şi whisky. Şi să n-ai de-a face cu el la poker...

— Cum îl cheamă?

— Bob Jaguari. E un dur. Se mai ocupă şi cu multe alte lucruri. Dar vino să-ţi prezint o persoană foarte importantă pentru noi.

Îl duse în faţa unui omuleţ mustăcios, cu faţa arsă de soare, îmbrăcat într-un costum strâmt din gabardină de

culoare deschisă.

— latã-l pe noul nostru viceconsul, zise consilierul.

Celălalt întinse o mână durdulie, apoi, răzgândindu-se, încercă să-l cuprindă pe diplomat cu mâinile lui scurte, bătându-l viguros cu palmele pe spate. Acesta era *abrazo*, salutul brazilian.

— José Carala. zise el cu o voce răguşită. La dispoziţia dumneavoastră.

— Domnul Carala, reluă consilierul, va apăra culorile noastre mâine în Senat, la Brasilia, în legătură cu un proiect la care noi ţinem mult. (Făcu cu ochiul spre consul.) José nu se lasă cu una cu două...

— *Căos immondos*[8]! răcni brazilianul. Ştiu eu ce să spun...

Îşi desfăcu puţin haina lăsând să se zărească mânerul de sidef al unui Colt 45 vârât chiar la centură. José bătu uşor peste patul armei:

— Asta pentru *oposicion*...

Viceconsulul se îndepărtă cu prudenţă de acest senator ciudat. Încă nu asistase niciodată la o reuniune diplomatică unde participanţii să-şi arate armele de foc. Aproape imediat nimeri peste un personaj posomorât care purta, deşi era foarte cald, un costum gros şi nişte pantofi mari cu talpă triplă. La privirea diplomatului, personajul înclină uşor capul, dar nu încercă să se apropie.

— Cine e? o întrebă consulul pe Ruth Castella care tocmai scăpase dintr-un grup de masculi...

— Oficial, îi răspunse ea cu o strâmbătură dispreţuitoare, conduce Sovexport-ul la Rio. În realitate e vorba de importanta *Residentie* a KGB[9]-ului în America de Sud.

---

[8] Căos immondos - câini scârboşi (n.a.).

[9] KGB – KOMITET GASUDARSTEVNOI BEZOPASTNOSTI (Comitetul sovietic al siguranţei statului), succesor a l aşa numitei CEKA (Comisie extraordinară creată in 1917 pentru a combate contrarevoluţia, specula şi sabotajul) şi aşa numitul GPU şi OGPU, administraţia politică a statului creată în 1922 şi integrată NKVD-ului in 1934. Între 1934 – 1946

— De ce nu este expulzat?

Ruth săltă cu lehamite din umeri.

— Ar veni altul. Cel puţin acesta e cunoscut. Şi are şi protectori; guvernatorul statului Bahia, printre alţii.

Tânăra negresă părea că se plictiseşte de moarte. În timp ce vorbea, se sprijinea când pe un picior, când pe celălalt, iar rochia ei aproape transparentă era îmbibată de transpiraţie. Nu purta pe dedesubt decât un slip micuţ, ceea ce se vedea foarte bine. Şi tot atât de bine se vedea că îi plăcea de noul viceconsul.

— Nu vreţi să veniţi la piscina de la yacht-club, domnule viceconsul? îi propuse tânăra femeie. După aceea vă invit împreună cu câţiva prieteni la o porţie de féjouade.

— Din nefericire, nu am timp acum pentru piscină. Dar ce este féjouade?

— Mâncarea noastră tradiţională. Fasole roşie, varză, manioc şi cârnaţi.

— Ei bine, voi încerca să vin la féjouade imediat ce sfârşesc cu obligaţiile oficiale.

Ea îl părăsi cu un zâmbet promiţător, legănându-şi picioarele lungi.

Consilierul doi al ambasadei, care se numea Larry Gallo, era nervos. Se apropie de viceconsul.

— Iar ne va trage clapa, bombăni el.

— Cine?

— Alvaro Cunha, singurul om care ne interesează în momentul ăsta. Aş fi vrut să-l poţi vedea. De altfel, nu-l aşteptăm numai noi. Priveşte.

Într-un colţ, bărbatul cu costum de lână aştepta nemişcat, Dar invitaţii începeau să plece. Era târziu şi trebuiau să se pregătească pentru cină.

Din păcate, temperatura nu scăzuse nici măcar cu un grad.

— Nu funcţionează climatizarea? întrebă viceconsulul.

---

funcţionează sub numele NKGB (n.t.)

Larry Gallo ridică ochii spre cer.

— Ba da, aparatele sunt noi. Dar ca să le faci să meargă e nevoie de apă. Şi vara nu există apă la Rio.

— Grozav...

Sala era acum aproape goală. În faţa bufetului devastat, viceconsulul remarcă un bărbat care îi depăşea binişor în înălţime pe cei ce încă mai zăboveau. Un blond uriaş cu o faţă rumenă ca de nou-născut şi nişte ochi albaştri foarte limpezi. Purta un smoking cu o croială învechită, dar întreaga lui persoană degaja o mare distincţie. Îl văzu pe consul în sfârşit singur şi veni spre el cu mâna întinsă.

— Sunt prinţul Kurt von Falkenhausen, zise el. Parcă am auzit că sunteţi prinţul Malko Linge?

— Aşa este, încuviinţă Malko, puţin surprins. Îmi pare bine că am găsit aici un compatriot. Nu mă aşteptam.

Celălalt continuă în germană:

— Dacă nu mă înşel, dragul meu, eşti şi langraf de Kletgan, margraf al Lusaciei de Jos şi mare voievod al voievodatului Serbiei?

De data asta Malko îşi privi interlocutorul cu emoţie.

— Ei drăcie, cum ai aflat toate astea?

Debitul verbal al lui Kurt von Falkenhausen deveni şi mai sacadat.

— Printr-o minunată şi extraordinară coincidenţă, dragul meu. Castelul familiei dumitale e situat pe frontiera ungară, lângă Linz, nu-i aşa?

— Da.

— Ei bine, al nostru era doar la vreo douăzeci de kilometri în interior. Şi cam în urmă cu un secol, străbunicul meu a luat în căsătorie o prinţesă. Clara Linge.

Lui Malko i se umeziră ochii.

— Atunci suntem veri!

Era pentru prima dată, de ani de zile, când întâlnea un membru al familiei sale. Părinţii lui muriseră când era încă mic şi doar nişte rude îndepărtate, exilate în Africa de Sud.

Îi mai scriau din când în când.

Cei doi bărbaţi se priviră o clipă cu zâmbetul pe buze apoi se îmbrăţişară.

— Brazilienii numesc asta *abrazo*, remarcă Kurt. Dar aceşti sălbatici nu-l practică decât spre a se convinge că nu sunt înarmaţi. E lamentabil. Hai să închinăm un pahar în cinstea întâlnirii noastre, dragul meu văr.

Merseră la bar şi comandară două vodci fără apă. După ce băură, Malko remarcă că vărul lui nu purta decât un inel de aur cu blazon.

— Celibatar?

Prinţul Falkenhausen ridică ochii la cer şi mai comandă o vodcă.

— Cum să faci altfel în ţara asta? Femeile sunt încântătoare, dar toată lumea are cel puţin câteva picături de sânge negru în vine. Asta ar putea să reapară la un nepot, ceea ce nar sta deloc bine numelui de Falkenhausen. Mai bine mor fără urmaşi.

Malko îl aprobă. Îşi povesti şi el în mare viaţa, având prudenţa să-l lase pe interlocutorul lui să creadă că era diplomat de carieră. Apoi îi vorbi de castel. Fu rândul celuilalt să se înduioşeze.

— Un castel adevărat... Vreau să văd fotografiile, planurile! Poate îţi dau nişte sugestii. Eu nu mai am decât o vilă la Ipanema. Uneori privesc marea şi îmi spun că la mii de kilometri de aici sunt pădurile şi oraşele Austriei. Nu am mai fost în Europa de doisprezece ani. La ce bun, când nu mai am pe nimeni. Aşa că vânez şi pescuiesc, să nu mai simt cum trece timpul.

— Cu ce te ocupi la Rio? îl întrebă Malko.

Kurt ridică nepăsător din umeri.

— Cu o treabă foarte simplă: conduc banca Marilor Mine[10]. Esenţialul constă în închirierea de seifuri unor mari proprietari care îngrămădesc în ele sute de milioane.

[10] Trinas Gerais – Minele Generale

Treaba serioasă se face la New York...

Cineva tuşi lângă ei. Larry Gallo se scuză cu un zâmbet.

— Un prieten te aşteaptă în biroul meu, îi zise el lui Malko. Dacă vrei...

Malko nu prea avea chef să-şi părăsească vărul abia descoperit. Dar nu se putea împotrivi. Kurt mai bău o vodcă, apoi îşi strânseră amândoi mâna schimbând cărţile de vizită.

— Hai să cinăm mâine împreună, propuse Kurt.

Malko acceptă imediat, bucuros că va putea să vorbească despre lambriurile lui cu cineva care îl înţelegea.

Apoi îl urmă pe consilier.

Intrară într-o cameră cu uşa capitonată, care dădea spre partea din spate a clădirii. Un bărbat se găsea deja în birou şi se ridică la intrarea celor doi diplomaţi. Necunoscutul era îmbrăcat după moda americană, dar faţa foarte bronzată îl făcea să semene cu un brazilian. Avea o privire dură şi iscoditoare: costumul subţire, ajustat pe corp. Îi scotea în evidenţa umerii atletici.

Consilierul făcu prezentările.

— El e Frank Gunder, reprezentantul *Company*-ei în Brazilia. Ştie tot, vede tot, aude tot, adăugă el râzând. Frank, îţi prezint pe noul nostru viceconsul, prinţul Malko Linge.

Malko îl învălui pe american cu o privire lungă. Instinctiv, îi fu antipatic. În ochii lui cenuşii stăruia ceva inuman. Probabil că era mai tânăr decât Malko cu cinci-şase ani şi nu purta verighetă. Un om ca el nu putea fi căsătorit. Malko întâlnise deja mulţi de teapa lui. Pentru ei oamenii erau nişte abstracţiuni. Şi pentru ca existenţa lor să fie limpede şi frumoasă, nu ezitau niciodată să elimine câteva abstracţiuni. Frank Gunder avea probabil tot atâta sensibilitate ca şi coşul unui şemineu de marmură.

Ceva îl crispă imediat pe Malko. Frank îşi rodea unghiile. Era extrem de îngrijit, cu părul tuns scurt, avea un costum

impecabil şi cravată de mătase, în schimb degetele i se terminau cu nişte cioturi sângerii. Când începea să reflecteze nu se putea abţine să nu-şi ronţăie unghiile. Şi cum reflecta tot timpul...

Frank Gunder simţi probabil că nu îi inspira prea multă simpatie.

— Viceconsul? zise el uitându-se la Malko şi zâmbind mânzeşte. De când îşi alege diplomaţia oamenii dintre agenţii secreţi? E un om al nostru, o ştii la fel de bine ca şi mine.

— Ssst! zise al doilea consilier. Asta e un secret care trebuie să rămână între noi.

Gunder izbucni într-un râs zgomotos.

— E cumva o glumă?

Îşi îndreptă un deget spre Malko.

— Bătrâne. Îi zise el, de ieri eşti mort! Cel puţin pentru brazilieni. Ar fi mai bine să nu-ţi găsească cadavrul, altfel asta ţi-ar complica viaţa. Oamenii de aici sunt superstiţioşi. În orice caz. sosirea dumitale e un secret pe care-l ştiu toţi...

Consilierul luă un aer înţepat şi surprins. Frank se întoarse spre el.

— Ascultă, domnule consilier, nu te mai juca de-a agentul secret. Nu e treaba dumitale. Dacă n-aş fi intervenit ieri. s-ar fi putut declanşa o catastrofă. Pentru că un tip dându-se drept prinţul Malko Linge, se ducea să sune la uşa lui senor Alvaro Cunha când l-am neutralizat...

— Neutralizat?

— E nevoie să vă fac o schiţă? În orice caz, am avut noi grijă să-i dispară corpul. În felul ăsta brazilienii nu se vor amesteca în această mică spălare a rufelor în familie.

Malko era tulburat. Hotărât lucru, era o ţară de nebuni.

— Cine era dublura mea? întrebă el.

Gunder dădu din umeri.

— Habar n-am. Avea paşaport austriac şi venea de la

Zurich cu Scandinavian Airlines care, între paranteze fie zis. mergea şi la Moscova. Cu siguranţă că ruşii îi trimiseseră întăriri amicului nostru Dimitri, pe care l-ai văzut mai adineauri.

— Şi cum ai aflat de venirea lui? îl întrebă Malko.

Frank ezită o fracţiune de secundă înainte de a răspunde. Nu-i plăcea să-şi deconspire informatorii, nici pentru a satisface curiozitatea colegilor.

— Micuţa Ruth mi-a furnizat informaţia, răspunse el cu regret. Se pare că are pe cineva la aeroport care supraveghează sosirile suspecte.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă?

Frank se arătă surprins.

— Păi totul a fost foarte simplu. L-am găsit pe şoferul taxiului care l-a dus pe tip până la *Excelsior*, tot datorită lui Ruth şi ne-am pus la pândă. Şi când nenişorul nostru s-a arătat la Cunha, pur şi simplu l-am şters dintre vii...

Privirea lui Malko se pierdea în gol.

— Înţeleg. Sunteţi bine organizaţi...Şi eu care credeam că Brazilia e o ţară liniştită... Voi renunţa la post.

În fond era încântat de noua funcţie. Căci Alteţa sa Serenisimă prinţul Malko Linge putea în sfârşit să se prezinte cu titlul şi cu numele lui adevărat. De obicei lucra sub alte identităţi.

Austriac retras în Statele Unite. Malko nu acceptase să lucreze pentru CIA[11] ca agent secret de lux decât dintr-un singur motiv: avea mare nevoie de bani ca să restaureze castelul familiei, situat la frontiera Ungariei cu Austria.

[11] CIA – CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY, i-a succedat în 1947 aşa numitei GIP. Până ia începutul celui de al doilea război mondial, contraspionajul american era asigurat atât de serviciul de informaţii al armatei cât şi de FBI. Dezastrul provocat de japonezi la Pearl Harbor (7 dec. 1941) l-a determinat pe preşedintele Roosevelt să dea ţării sale un adevărat serviciu de informaţii, CIA a renăscut după terminarea conflictului din motive impuse de războiul rece (n.t.).

Succesul de care se bucura în rândul serviciilor secrete se datora unor calităţi destul de rare. Mai întâi avea o memorie prodigioasă. După treizeci de ani era în stare să recunoască o siluetă zărită în treacăt. Această memorie îl ajuta să vorbească vreo douăsprezece limbi mai puţin răspândite precum turca, persana sau japoneza. Dar mai ales ştia să se folosească de creierul lui fiind în acelaşi timp un adevărat gentleman. Armele de foc îl dezgustau când nu era vorba de vânătoare şi se servea de ele cât mai puţin posibil.

În schimb femeile, care cădeau în plasa ochilor lui aurii una după alta. Îi salvaseră viaţa de mai multe ori.

Pentru serviciile secrete americane. Alteţa sa Serenisimă era SAS: şi unii după alţii, colegii săi din lumea întreagă – inclusiv cei sovietici – adoptaseră în privinţa lui această poreclă, care îmbina respectul cu conciziunea.

Când patronul de la Washington îl întrebase dacă acceptă să plece la Rio de Janeiro ca viceconsul al Statelor Unite – bineînţeles un post de acoperire – aproape că nici nu discutase preţul onorariului. Abia avusese timp să comande cărţile de vizită cu câteva dintre titlurile lui: mare voievod al voievodatului Serbiei, cavaler al Ordinului Suveran de Malta, cavaler de drept al Ordinului Vulturul Negru. Şi mai erau şi altele. Brazilienii n-ar fi înţeles nimic, dar în fine...

Adevăratul viceconsul îmbolnăvindu-se „din fericire”. În două zile Malko se prezentase la post. La aeroport se bucurase mult în sinea lui văzând că e primit de un ataşat al ambasadei.

O schimbare faţă de obişnuitele mutre bune de spânzurat ale agenţilor prieteni sau duşmani.

S-ar fi instalat foarte bine în rolul lui de diplomat fără să se preocupe de restul. Se simţea făcut pentru asta. Dar Larry Gallo gândea cu totul altfel.

— Dragul meu SAS – şi el i se adresa astfel, mai scurt – va trebui să te pui serios pe treabă. Prietenul nostru Frank

îţi va rezuma situaţia.

Frank îşi strivi ţigara într-o scrumieră. Ai fi zis că e un conferenţiar universitar.

— Ştii pentru ce ai fost trimis aici? îl întrebă el puţin cam agresiv.

— Probabil pentru că nu mai sunteţi stăpâni pe situaţie, remarcă Malko.

— Asta îşi închipuie Washington-ul. O să vezi că n-ai să faci mai mult decât mine. Tipul ăsta e tare ca lemnul de jacaranda. Nu ştii de unde să-l apuci.

— Ce-ar fi să-mi dai câteva detalii, propuse Malko.

Murea de căldură, iar ochii îl usturau de sudoare. Şi se mai gândea şi la frumoasa Ruth. Ea se potrivea mai bine decât Frank cu ideea pe care şi-o făcuse despre Brazilia.

— Ştii ce este acela magneziu? atacă Frank.

— Vag, zise Malko. Parcă un metal care se foloseşte la anumite aliaje.

— Da. Dar magneziu! este un metal rar, nobil şi strategic. Fără el nu poţi să faci tunuri, blindaje, portavioane... Durerea e că noi nu avem deloc magneziu pe teritoriul SUA, sau aproape deloc. Nouăzeci şi cinci la sută din nevoi le satisfacem prin import. Din India şi din Brazilia. În India ştii ce se întâmplă. Azi-mâine intră chinezii acolo şi atunci adio magneziu. Sau s-ar mai putea ca unul dintre succesorii lui Nehru să ia hotărârea să nu ne mai vândă, în numele coexistenţei paşnice. Rămâne prin urmare Brazilia.

— Aici s-ar părea că sunteţi bine plasaţi, îl întrerupse Malko.

— În aparenţă. (Tonul lui Frank era amar.) Ţara asta are o capacitate de absorbţie a dolarului pur şi simplu prodigioasă. Iar brazilienii nu prea ne au la inimă.

— Dar ce e cu magneziul?

Malko îşi pierdea răbdarea. La Washington i se spusese că misiunea asta va fi diferită de celelalte. Fără violenţă sau încăierări, în schimb se cerea multă diplomaţie. Detaliile

urma să le afle la faţa locului. Numai că personajul lui Frank nu se prea potrivea cu imaginea unui diplomat...

— Magneziul, continuă omul de la CIA, se găseşte la aproape trei mii de kilometri de aici, la nord de gura Amazonului, pe teritoriul Amapa. un colţişor încântător unde ai putea putrezi de viu. aşa e de sănătos. Dar aici se găseşte cea mai mare grămadă de magneziu din lume: în jur de treizeci de milioane de tone. ceva mai mult de un miliard de dolari... Şi e la suprafaţă: practic n-ai decât să te apleci şi să-l iei.

— Atunci care e problema?

— Problema e că ne aflăm în Brazilia... Că acest magneziu e brazilian, mai exact este proprietatea unui anume Alvaro Cunha. Aici se strică treaba. Până acum, Alvaro Cunha nu şi-a exploatat niciodată magneziul; este atât de bogat încât îl plictisea simplul efort de a discuta un contract. Posedă probabil două-trei milioane de hectare pe care creşte vite. Munceşte o singură zi pe an – atunci când le vinde. Dar are o fiică, Linda. Şi ea s-a hotărât să se mărite. Iar scumpul ei tătic vrea să-i dea o zestre demnă de reputaţia lui. De aceea catadicseşte să se ocupe de magneziu. Nu s-a dus să-l vadă şi nici măcar nu ştie cum arată, dar acum câteva luni a anunţat că vrea să-l vândă...

Frank schiţă un zâmbet.

— Inutil să-ţi mai spun ce scandal a declanşat taica Alvaro. Lui puţin îi păsa. nu voia decât grămada enormă de dolari pentru micuţa Linda. Vindea magneziul cum ar fi vândut o vilă la periferie... Când s-a aflat toată povestea asta. au aterizat, la Rio atâţia agenţi secreţi încât s-ar fi putut ţine un congres. Te scutesc de detaliul graţioaselor preliminarii. Pentru unii, plimbarea la Rio a fost ultima lor călătorie. Cu atât mai mult cu cât brazilienii s-au trezit şi ei. Când s-a aflat că bătrânul Cunha va „scoate la mezat” străinilor o bogăţie naţională, au scos un strigăt de indignare care mai ţine şi acum. S-a vorbit de naţionalism.

Cunha, care nu se lăsa impresionat atât de uşor, a cumpărat un lot de mitraliere din Paraguay, a închiriat serviciile unui grup de caboclos[12] încadraţi de capangas – ucigaşi – şi a anunţat că va trage fără somaţie în toţi cei care vor pune piciorul pe pământurile lui, inclusiv în guvernatorul provinciei. Asta a calmat spiritele înfierbântate ale brazilienilor. Restul l-am făcut noi. Cu puţină persuasiune şi mulţi dolari, l-am convins pe bătrân, că noi suntem singurii cumpărători valabili şi că afurisiţii de chinezi îl vor plăti în tractoare... Totul era OK. Aveam un contract de două sute de pagini unde totul, dar absolut totul, era prevăzut. Totul în afara unui lucru...

— Care? întrebă Malko captivat.

— Că bătrânul nu va semna.

Urmă o tăcere la fel de grea ca aerul fierbinte. Apoi americanul reluă.

— După ce totul a fost hotărât, bătrânul a început să ezite, să amâne semnarea, spunând în acelaşi timp că nu renunţă la afacere. Era gata să ne ţicnim când l-am auzit... I s-a promis totul, chiar să-i construim pe cheltuiala noastră o cale ferată până la zăcământul lui să poată merge duminica să-l vadă... Nimic. Tot ezită. Singura chestie pozitivă este că a cerut să semneze cu cineva trimis special de la Washington, ca să dea mai multă solemnitate afacerii. De aceea te-au trimis fuga fuguţa... În plus, am impresia că nu-i prea place de ochii mei.

Malko nu păru deloc surprins de această ultimă precizare.

— Dar. Îl întrerupse el, după câte înţeleg eu, asta e treaba unui ataşat comercial. Ce să fac eu aici? Nu cunosc nimic în materie de contracte...

Ambasadorul nu zicea nimic. Frank săltă nepăsător din umeri.

— Nu-ţi face griji pentru contract. Avem zece tipi pe care

[12] Caboclos - metişi (n.a.).

nu-i ţinem decât pentru asta. Îl învaţă pe de rost cu virgule cu tot. Noi însă avem nevoie de cineva destul de şiret ca să-l facă pe bătrân să semneze şi să-l împiedice să semneze cu alţii. Şi s-ar părea că pasărea asta rară eşti dumneata.

Frank nu părea prea încântat că i se lua pâinea de la gură.

— Închipuie-ţi că bagă unii o şopârlă, continuă el. Ar fi prea simplu dacă guvernul american ar putea interveni direct. Dar brazilienii sunt susceptibili ca nişte fete bătrâne când e vorba de bogăţiile lor naturale. Ca să exploatăm blestematul ăsta de magneziu suntem obligaţi să înfiinţăm o societate falsă americano-braziliană, ca afacerea să iasă cu obrazul curat. Bineînţeles, brazilienii care vor face parte din ea sunt oamenii noştri... Doar că nu numai noi ne-am gândit la asta. În acest moment sunt o duzină de societăţi la Rio care n-au alt scop decât să şterpelească afurisitul ăsta de magneziu. Şi află acum *cine* este cu adevărat în spatele lor! De exemplu, am descoperit una deosebit de dubioasă care, prin venezueleni, brazilieni şi olandezi, lucra în realitate pentru Germania de Est... Înţelegi unde ar fi ajuns magneziul. Trebuie să ne mai ferim şi de francezi. Sunt capabili să-l plaseze chinezilor, iar ăştia să-l folosească la bombele pe care le vor arunca apoi în capul nostru...

Malko îşi tamponă fruntea de sudoare. Începea să înţeleagă. Ce intrigă a dracului!

— Şi totuşi. Întrebă el, de ce să trimită un agent cu identitatea mea şi de ce voi l-aţi ucis?

Frank îl privi cu milă.

— Fir-ar să fie, păi tocmai ţi-am explicat. Închipuie-ţi că falsul Malko Linge ar fi ajuns la prietenul nostru Cunha şi i-ar fi zis: „Eu sunt omul trimis de Washington ca să semnez contractul cu dumneata”. Ceea ce tocmai intenţiona să facă când l-am oprit noi... Închipuie-ţi că printr-o minune, taica Cunha ar fi avut mare chef să dea autografe şi că şi-ar fi

pus apostila pe contract. Închipuie-ţi că *missi dominici*[13] de la Washington l-ar fi făcut să semneze cu o societate indicată de el şi care să nu fie a noastră, ci una a adversarilor noştri... Închipuie-ţi că acest nefericit de Cunha, după ce semna, avea un accident stupid, cum ar fi o maşină care face explozie sau o grenadă la micul dejun... Vezi tabloul. Adio magneziu! Iată de ce n-am lăsat dublurii timp să admire Brazilia. Şi bine am făcut.

Consilierul dădu aprobativ din cap.

— Cred într-adevăr că Frank a avut dreptate să recurgă la această metodă destul de brutală. Miza este mult prea importantă. În fond, omul acela ştia la ce se expune uzurpându-ţi personalitatea...

— Şi brazilienii ce-au spus de moartea lui? întrebă Malko.

— Nimic, făcu Frank. Deoarece cadavrul a dispărut aproape imediat. Lor le-au rămas actele. Însă fără cadavru, sunt prea leneşi ca să-şi dea multă osteneală. Bun, acum e rândul dumitale să intri în joc. Obiectivul: să-l faci pe bătrân să semneze. În acest scop foloseşti farmecul personal sau îl arzi cu feştila la tălpi – rămâne să alegi.

Multe lucruri îl tracasau pe Malko. Înregistrase toată convorbirea ca un magnetofon şi acum o revedea în minte.

— De unde luaţi banii pentru această societate falsă? întrebă el. Pentru că nu puteţi convinge Congresul să voteze nici măcar un dolar pentru o afacere fantomă.

Frank rânji.

— Ştii cât s-a şterpelit din fondurile secrete între 43 şi 45 ca să se facă bomba atomică, fără a stârni Congresul şi opinia publică? Două miliarde de dolari! Aşa că, pentru magneziul nostru, nu e cazul să ne jenăm...

— Bine, zise Malko, dar ai cumva idee pentru ce amicul dumitale Alvaro nu mai vrea să semneze?

— Idei am cu toptanul, răspunse Frank. Nu-ţi rămâne decât să alegi. După aceea vei avea dureri de cap la fel ca

[13] Missi dominici - trimisul stăpânirii (n.t.).

mine. Primul motiv care îmi vine în minte: cineva i-a oferit mai mult ca noi. Posibil, dar puţin probabil. Variantă: vrea să obţină mai mult scoţându-ne din minţi. S-ar potrivi cu felul lui de-a fi. A doua ipoteză. Brazilienii l-au ameninţat că-i iau gâtul dacă va semna contractul cu străinii. Asta ar fi lucrul cel mai rău care s-ar putea întâmpla. În cazul ăsta ar însemna că mai întâi ar trebui să punem la cale o micuţă lovitură de stat, ca să plasăm oameni de-ai noştri acolo unde trebuie înainte de a relua negocierile. Mă rog în fiecare zi să nu se fi întâmplat aşa ceva. Dar s-ar mai putea să fi fost ameninţat de unii din concurenţii noştri... În situaţia asta, trebuie aflat cine sunt şi lichidaţi. Lucru cu mult mai uşor de realizat, fără să fie nevoie să declanşăm o revoluţie. Sau poate că pur şi simplu bătrânul s-a răzgândit şi nu vrea să spună de teamă că nu l-am crede şi l-am lichida în scop preventiv. Cam asta e tot ce pot să-ţi spun. Toţi informatorii mei lucrează de zor. Încă n-am aflat nimic sigur. Sunt numai bănuieli. Te voi ţine la curent. Pot să-l lichidez pe Cunha în 24 de ore. Dar poate fi cea mai rea soluţie. Dumnezeu ştie ce ne mai aşteaptă după aceea. Fiindcă rămâne fata... Altă figură şi ea. Care urmează să se mărite.

— Cu cine?

— L-ai văzut. Von Ritersdorf. Un german stabilit în Brazilia de multă vreme. Se ocupă de afaceri imobiliare. Fără nici o legătură politică în aparenţă. Are aerul că trăieşte în afara istoriei. Poate puţin homosexual.

Acest Frank era un adevărat fişier. Malko mai avea o întrebare importantă de pus.

— Ai pe cineva în anturajul lui Cunha?

Frank luă un aer preocupat.

— Natural. Îl cheamă Gustavo Orico. Este secretarul particular al lui Alvaro Cunha. l-am dat atâţia dolari încât ar putea să cumpere singur blestematul ăsta de zăcământ. Numai că, de câteva zile, am impresia că mă duce cu

preşul. De două ori mi-a dat plasă şi n-am primit nici un telefon de la el. În mod normal, ne întâlneam miercurea şi sâmbăta, pe la şapte, la barul hotelului *Excelsior*.

— Şi? îl întrerupse Malko.

— Ultima oară am vorbit cu el la telefon. Era foarte excitat. Mi-a spus că mă sunase pentru că are ceva foarte important să-mi spună. Din nenorocire, se găsea acasă la Cunha. Probabil că bătrânul a intrat în încăpere şi a trebuit să închidă brusc. Asta e tot.

Preocupat, Frank îşi ronţăi un vârf de unghie.

— Cum l-ai angajat? întrebă Malko.

Americanul îi aruncă o privire crucişă.

— Eşti foarte curios. În fine, dacă te interesează asta, Ruth mi l-a adus. E unul din foştii ei amanţi. Fata e utilă, continuă el serios. Cunoaşte mulţi oameni la Rio.

— Ce fel de om este acest Orico? întrebă Malko.

— Prudent ca un şarpe. De asta nici nu-mi fac prea multe griji în privinţa lui. Nu iese aproape niciodată din vilă. ar putea să te taie cu cuţitul fâşiuţe mai înainte de a-ţi da seama şi are tot timpul puşcociul la el.

Nu mai rămânea decât să spere că Orico va reveni pe linia de plutire. Malko îşi notă numărul de telefon de la vila lui Alvaro Cunha.

— Unde stai? îl întrebă Frank.

— Deocamdată la *Copacabana Palace*.

— Din tot oraşul ăsta afurisit, acolo e cel mai puţin nasol. Şi măcar are piscină.

Frank Gunder se ridică. Făcu un mic gest cu mâna în semn de rămas bun şi închise uşor uşa în urma lui.

— E un băiat dur şi fără scrupule, suspină consilierul, dar foarte util.

— E nevoie şi de asta, zise Malko.

Cinismul omului de la CIA îl şocă puţin. Şi el fusese amestecat în poveşti urâte, dar niciodată nu putuse să pună la cale o crimă cu sânge rece sau să aibă în vedere

nişte calcule atât de lipsite de omenie ca cele ale lui Frank. Totuşi trebuia să recunoască că americanul îşi cunoştea bine meseria şi putea fi un aliat preţios.

— Cine era brazilianul înarmat până în dinţi pe care mi l-aţi prezentat? îl întrebă el pe ambasador.

— Ah, senor José Carala. Unul din prietenii noştri buni. Şi e sincer. Mâine va avea loc în Senat o dezbatere în privinţa concesiilor date societăţilor străine. Carala trebuie să împiedice votarea unui proiect. Va fi ceva agitaţie. Ar trebui să dai o raită pe acolo. Paşaportul diplomatic pe care îl ai îţi va permite să intri cu uşurinţă. Dar să-i telefonezi lui Alvaro Cunha din seara asta.

— Bineînţeles.

Malko dădu mâna cu Larry Gallo şi porni spre uşă. Acesta îl strigă din urmă.

— Ai o maşină?

— Da, un Chevrolet al ambasadei.

— Bun. Fii atent la staţionări.

— De ce? Am placă cu CD.

Consilierul râse din toată inima.

— Puţin le pasă. Cruzeiro a ajuns să valoreze atât de puţin încât preţul unei amenzi este în jur de o treime din valoarea unei fise de telefon. Aşa că poliţiştii au găsit un mijloc foarte simplu ca să-i descurajeze pe contravenienţi: le dezumflă roţile de la maşină...

— Simpatic!

— Cât priveşte placa CD, nici măcar nu ştiu ce înseamnă. De la ultima revoluţie, puterea e în mâinile militarilor şi soldaţii au luat locul agenţilor de circulaţie. Săptămâna trecută. În faţa Camerei, au dezumflat roţile de la maşina preşedintelui Adunării Naţionale! Era gata să asistăm la a doua revoluţie... Îţi urez totuşi noroc!

Aşezându-se la volan. Malko nu se gândea decât la un singur lucru: să găsească o oază de răcoare şi să se destindă puţin. Era timpul să ajungă la întâlnirea cu Ruth.

Cumpărase un plan al oraşului ca să nu fie nevoit să-şi ia şofer. Rio se întindea pe malul oceanului. Dar circulaţia se dovedea pur şi simplu delirantă. Nu era de mirare că asigurarea nu exista în această ţară.

Chevrolet-ul porni uşor de lângă trotuar şi se îndreptă spre Copacabana pe Avenida Auguste Severo. La o sută de metri în spatele lui demara imediat un mic Volkswagen verde cu patru oameni la bord. Chevrolet-ul putea fi urmărit cu uşurinţă: la Rio circulau sute de maşini Volkswagen...

Capitolul III

Malko găsi destul de uşor apartamentul în care locuia Ruth Castella. pe strada Figuerido; foarte aproape de hotelul lui. Parcă maşina şi luă ascensorul până la etajul patru.

Îi deschise chiar Ruth. Tânăra îşi schimbase rochia de la cocktail cu un fel de paréo ce i se mula şi mai strâns pe corp.

— Îmi pare bine că ai venit. Îl întâmpină ea veselă. Intră. Nu te prezint. Vei vedea mai târziu. Dar acum trebuie să te faci comod.

Cinci minute mai târziu, după un duş reconfortant, Malko îşi făcu apariţia îmbrăcat într-un paréo. Apartamentul era mic, dar plăcut. Câteva divane, un televizor aşezat direct pe podea şi mulţi tineri. Toţi în paréo sau pantaloni de pânză. Într-un colţ, Malko îl recunoscu pe Bob Jaguari, bând un rom alb dintr-un pahar mare de sticlă. Erau în total vreo 12 persoane, fete şi băieţi, care beau şi flecăreau. Ruth îi aduse o farfurie fumegândă şi o lingură de lemn.

— Iată şi promisa féjouade, zise ea. Împreună cu

condimentul.

Îi întinse o sticluţă cu ulei în care pluteau bucăţele mici de ardei. Probabil că tânăra deja băuse, căci ochii ei mari şi căprui străluceau de excitare.

Malko turnă din belşug ardei peste fasole. Ruth se uită la el şi izbucni în râs.

— Dacă mănânci tot ce ai în farfurie, va trebui să-ţi găsim imediat o femeie.

Malko avea din ce în ce mai mult impresia că nu ar fi fost nevoie să o caute prea departe. Îi era foame şi începu să mănânce. Prima înghiţitură fu gata să o scuipe jos: parcă era foc lichid. Dar hotărî să nu se facă de ruşine în faţa fetei. Numai că o dată cu conţinutul farfuriei dădu gata şi o sticlă întreagă de vin roşu, foarte dulce şi foarte tare.

Tânăra femeie mânca alături de el aşezată pe o pernă.

— Îţi place trio Tamba? îl întrebă ea.

Malko nici măcar nu ştia ce înseamnă.

Ruth se apropie de pick-up şi puse un disc. Era o samba îndrăcită. Ca la o comandă. Ruth începu să se legene pe loc. Un băiat cu pantaloni de pânză sări în picioare şi începu să danseze în faţa ei. Un fior electric parcurse instantaneu asistenţa. Niciodată nu mai simţise Malko o atmosferă atât de erotică. Nu putea să-şi ia ochii de la Ruth. Avea dansul în sânge, ca toţi negrii.

Tânăra se prăbuşi în cele din urmă lângă el. lac de apă.

— Te voi lua la dans. Îţi place? zise ea sprijinindu-se de el cu ochii închişi.

Bob Jaguari îşi părăsi colţul şi îi făcu un semn. Ea se ridică şi se duse la el. Urmă o discuţie însufleţită. Bărbatul lăsa impresia că ar vrea să o ia cu el. Până la urmă plecă fără să-şi ia rămas bun şi Ruth se întoarse lângă Malko. Ceilalţi continuau să bea şi să râdă. Malko se uită la ea cu o privire întrebătoare.

— E gelos?

Ea izbucni în râs şi îşi apropie gura de urechea lui. Trupul

ei mirosea a junglă.

— Eşti prietenul meu sau viceconsulul? şopti ea.

— Prefer să fiu un prieten.

De data asta buzele tinerei îi atinseră uşor gura. Malko avu senzaţia că intră în contact cu un cablu de înaltă tensiune. Fata asta avea 220 de volţi. Abia se stăpâni să nu o ia în braţe. Căci gestul ar fi însemnat lipsă de ţinută din partea unui membru al corpului diplomatic. Malko regăsea aici Brazilia pe care o visase totdeauna.

— Bob avea nevoie de mine, îi explică ea.

— La ora asta?

— Se duce la treabă. De aceea era preocupat. Nu-i place să facă treabă. Trebuie să iasă în larg după o încărcătură de cravate de mătase ce îi va fi aruncată de pe un cargou.

— E contrabandist?

— Nu, are *jeito*.

— Adică?

— Adică ştie să se descurce, are sistem, sistemul D. Bob nu suferă să stea în birou şi să vândă maşini. În schimb îi place vasul, aşa că se descurcă cu el. Şi pe urmă joacă foarte bine poker şi ştie să prindă peşti sub apă.

— Şi dacă pun mâna pe el în seara asta?

— Ei bine, toţi vameşii din Rio poartă cravate de mătase... Numai că dacă mă duceam cu el riscurile erau mai mici. Când întâlneam un vas al vămii, ne suiam pe punte şi făceam pe îndrăgostiţii...

— Ce-ţi dă în schimb?

— Oh, se culcă cu mine din când în când. Îmi place tare mult. O mulţime de fete din Rio ar vrea să fie în locul meu. Face foarte bine dragoste şi are, în fine. are...

Se înroşi şi izbucni în râs.

— Nu vreau să vorbesc de asta că mă excit.

Malko căzu pe gânduri. Contrabanda putea duce la orice. Dar Ruth nu-l lăsă să reflecteze.

— Aveţi o maşină domnule viceconsul?

— Da.

— Atunci, hai să ne scăldăm la Barra din Tijuca.

Sări în picioare şi le explică tuturor ideea ei. Toţi ajunseră în stradă cât ai clipi din ochi. Ruth urcă în Chevrolet, ceilalţi în maşinile prietenilor lor.

— Îţi spun eu pe unde s-o iei. Îi zise ea lui Malko.

Apoi alunecă spre el şi îşi lăsă capul pe umărul lui.

La primul stop, Ruth se lipi strâns de el şi îl sărută uşor. fără să spună o vorbă. După aceea îşi lăsă mâna lungă şi brună să se odihnească pe coapsa lui.

Merseră aşa o jumătate de oră. Malko. atent la drumul necunoscut şi captivat de prezenţa fetei, nu remarcă Volkswagen-ul verde care îl urmărea la o sută de metri în spate. Nici Ruth nu întoarse capul înapoi.

Intrară pe un drum desfundat şi pustiu, care urma malul apei. Malko zări o tablă indicatoare în lumina farurilor: *Praia dos Bandeirantes.*

— Aici, zise Ruth. Opreşte maşina pe mal.

Malko opri şi stinse farurile. Ceilalţi încă nu se vedeau. Volkswagen-ul se oprise ceva mai încolo, pe marginea drumului.

Ruth alerga deja pe nisip. Malko venea în urma ei. stingherit de paréo. Luna lumina ca în plină zi. Când se văzu prinsă din urmă, tânăra femeie se aruncă în braţele lui şi se rostogoliră amândoi pe nisip.

Ruth îşi desfăcu paréo cu un gest grăbit. Nu purta nimic pe dedesubt. Avea o piele arămie şi netedă, dar Malko nu avu timp să o admire. Tânăra se lipi de el şi îl sărută, înfundându-i umerii în nisip. Apoi rămase aşa, culcată peste el. Plaja era pustie cât vedeai cu ochii.

— Vino, zise Ruth.

Îl luă de mână şi alergă până la apă. Era caldă! Aproape 27 de grade. Malko plonjă cu mare plăcere. Ruth înota în faţa lui ca o anghilă. Se jucară un moment printre valuri.

La întoarcerea pe plajă. Ruth luă cele două bucăţi de

stofă şi le întinse pe nisip, lângă un boschet. Apoi se lungi pe ele cu un suspin de satisfacţie. Deşi era noapte. Malko vedea perfect contururile corpului. Ruth se lipi de el.

— Noaptea e bine de făcut dragoste, şopti ea sărutându-l. În felul ăsta nu mă vezi că sunt neagră.

În timp ce o mângâia. Malko îşi zise că ar fi fost o greşeală să aibă complexe: corpul ei putea să stârnească dorinţa multor albi. Ruth suspina uşor, strângându-l de umeri cu amândouă mâinile. Puţin câte puţin, nisipul aproape alb lua forma trupurilor lor. Tânăra se răsuci brusc sub el, apoi începu pur şi simplu să toarcă. Malko, cu mintea încă înceţoşată, se întreba cum puteau oamenii din această ţară să se gândească la altceva decât la ceea ce făcea el acum...

— Şi ceilalţi? întrebă el fără convingere.

Ea râse.

— Fac la fel ca noi. Toată lumea ştie ce înseamnă *întâlnire la Tijuca*... Uneori vezi aici bărbaţi singuri dând târcoale noaptea maşinilor oprite de-a lungul apei. Sunt soţi geloşi.

— Dar de ce nu vin pe plajă?

— Şi nisipul? Este foarte greu să-ţi scoţi hainele, *meu bom*[14] Eu nu sunt măritată, aşa că pot să fac ce vreau, dar ceilalţi...

Avea dreptate cu nisipul. Malko îl simţea lipit pe tot corpul. Se ridică, o trase după el pe Ruth, apoi alergară spre apă şi se aruncară în valuri.

Malko ieşi din apă foarte romantic, purtând-o în braţe pe Ruth. Dar fu gata să o scape jos: venind pe plajă, patru siluete negre se îndreptau spre ei.

— Ce este? murmură tânăra.

— Nu ştiu, şopti Malko. În nici un caz nişte hoinari neprihăniţi.

Ceva îi spunea că acei patru oameni nu-i voiau binele.

[14] Meu bom – dragul meu (n.t.).

Acum se blestema că se lăsase dus pe această plajă pustie. Aruncă o privire spre Ruth. Tânăra femeie privea încremenită la cele patru umbre. Maşina era în spatele lor. Necunoscuţii înaintau încet, siguri de ei, legănându-şi braţele. Nu li se puteau vedea feţele, se găseau încă prea departe. Malko strânse din buze fără să spună nimic. Tare secretă mai fusese ţinută venirea lui! De parcă s-ar fi plimbat pe piept cu inscripţia agent secret.

Cei patru nu mai aveau până la ei decât vreo sută de metri.

— Ai pe cineva care-ţi poartă sâmbetele? întrebă Ruth. Ăştia nu sunt soţi geloşi.

— Poate, zise Malko cu prudenţă.

Tânăra negresă îl prinse de braţ.

— Ascultă, nu trebuie să cazi în mâna lor. La noi oamenii sunt cruzi, la maşina şi fugi. Eu mă duc spre ei, apoi am să încerc să-i atrag după mine. O voi lua la fugă spre satul Tijuca.

— Şi dacă te prind?

— Niciodată! zise ea scuturând din cap. Sunt reprezentanta Braziliei la proba de fond...

Cei patru nu mai erau acum decât la cincizeci de metri.

— Grăbeşte-te, şopti Ruth, după aceea va fi prea târziu. Du-te după ajutor la Rio. Te aştept ascunsă pe plajă la Tijuca. Claxonezi de trei ori. Hai, repede.

Tânăra porni rapid spre cei patru necunoscuţi. Malko nu ezită decât o fracţiune de secundă. O rupse la fugă aşa cum era, gol din cap până în picioare. După douăzeci de metri întoarse capul: tânăra femeie era aproape faţă în faţă cu ei. Probabil că îşi vorbeau.

Până la maşină nu mai erau decât douăzeci de metri. În spatele său se auzi un ţipăt. Doi dintre necunoscuţi o porneau în urmărirea lui. O întrezări şi pe Ruth ţâşnind ca o săgeată de-a lungul plajei, cu ceilalţi doi pe urmele ei. Ai fi zis că e o adevărată gazelă.

Cineva strigă în braziliană. Cu un ultim efort, Malko se aruncă spre portieră. Un obiect îi şuieră pe la ureche şi ricoşă din caroserie: un cuţit.

Avu nevoie de zece secunde ca să se aşeze la volan şi să pornească motorul. Urlând din toate cauciucurile. Chevrolet-ul o porni cu viteză la drum.

Malko tremura de frig şi de enervare. Urmăritorii rămăseseră pe marginea drumului. Zări trei siluete pe plajă. Ruth părea că se distanţase de cei care o urmăreau. Alerga cu paşi mari şi supli. Dacă trăgeau în ea era pierdută...

Furios la culme, se concentră asupra drumului. Se blestema că o părăsise astfel pe Ruth. De nu i s-ar întâmpla ceva. Conduse nebuneşte până la Copacabana.

Abia când opri în faţa hotelului îşi dădu seama că nu avea nimic pe el. Hainele rămăseseră acasă la Ruth şi paréo pe plajă!

Portarul avu o tresărire când îl văzu pe acest domn gol puşcă ţâşnind afară din maşină. Dar nu avu timp să-l oprească. Malko merse demn până la recepţie.

— Daţi-mi cheia de la 17, ceru el scurt. Am fost atacat de vagabonzi.

Funcţionarul îi dădu cheia, mut de uimire. În hol se stârni rumoare, dar Malko trecu nepăsător. Ajunse la ascensorul care tocmai cobora. Uşa se deschise şi apărură trei brazilience drăguţe.

Malko se dădu politicos la o parte.

Prima braziliancă scoase un strigăt ascuţit şi o luă la fugă. Celelalte două rămaseră pe loc, dar ţipătul lor se auzi până la blocul vecin.

Copacabana Palace, care nu avea nimic dintr-un hotel de lux, pierduse trei cliente. În realitate era un hotel vechi, construit în 1930, singurul lui avantaj fiind că era aşezat cu faţa spre micul golf Copacabana. Camera lui Malko avea mobile vechi, baia răspândea un miros infect şi instalaţia pentru aer condiţionat funcţiona cu intermitenţă. Dar, aşa

cum era, n-ai fi putut găsi nimic mai bun la Rio.

Liftierul nu scoase o vorbă, dar îşi întoarse pudic privirea în altă parte. Malko alese unul din costumele lui de alpaca şi în cinci minute era îmbrăcat. Apoi desfăcu fundul dublu al valijoarei Samsonite fără care nu pleca niciodată în misiune: era asigurarea lui pe viaţă. Scoase din ea un pistol lung şi negru, foarte plat: o armă fabricată special de CIA. Pistolul era perfect silenţios, fără să fie nevoie să i se adauge vreun dispozitiv special. Serviciul tehnic al Agenţiei muncise pe brânci luni de zile până când îl pusese la punct. El era destinat numai câtorva agenţi de mare încredere. CIA trăia cu frica în sân ca nu cumva unul din aceste pistoale să cadă în mâna borfaşilor. Deja, teroriştii evrei din Irgoun îşi procuraseră câteva şi le folosiseră împotriva englezilor în Palestina...

Malko îşi puse arma la centură şi luă două încărcătoare de schimb. În minte avea tot timpul imaginea acelei siluete zvelte alergând pe plajă.

Ridică receptorul telefonului şi ceru numărul personal al lui Frank Gunder. Avu norocul să-i răspundă imediat.

— Frank? Malko la telefon. Am nevoie de tine. Sunt la hotel. În cinci minute trec să te iau. Se poate?

— De acord. Te aştept afară.

Frank se grăbi să închidă. Vocea lui fusese calmă. Nu pusese nici o întrebare. Era un bun profesionist. Malko evită să ia ascensorul ca să câştige timp. Traversă holul urmat de o rumoare confuză, deşi ţinuta lui se ameliorase radical. Frank locuia ceva mai încolo, pe Avenida Nostra Senora de Copacabana.

Chevrolet-ul nu opri decât o secundă. Americanul aştepta pe marginea trotuarului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el aşezându-se lângă Malko.

Tonul era puţin ironic. Malko îi explică toată întâmplarea.

Celălalt ascultă fără să scoată o vorbă.

— Ai avut noroc că le-ai scăpat, zise el. Dacă erau

brazilieni, aşa cum am impresia, cred că ai fi încurcat-o...

— De ce?

— Vor să ne elimine, dar şi să ne sperie. Să sperăm că frumoasa Ruth n-a căzut în mâinile lor. Bine făcută cum e...

Malko îi aruncă o privire piezişă, dar fu mai departe atent pe unde conducea maşina. Tocmai intra pe serpentinele de pe Avenida Niemeyer, care purta numele unui arhitect din Brasilia.

— Te-ai culcat cu ea? întrebă el când drumul redeveni drept.

— Evident, făcu Frank cu un ton calm. Dar n-am făcut-o numai de plăcere. Ruth e ambiţioasă. Nu din întâmplare o fată ca ea lucrează într-o ambasadă. Dar n-am putut să aflu mare lucru. E mută ca un peşte. O plătesc când îmi aduce informaţii, asta e tot.

— Ce fel de informaţii?

— Politice. Cine pe cine va răsturna. Adevăratele alianţe. Intenţia mea este să o ţin în rezervă. E frumoasă şi poate că într-o zi o va dori un tip influent...

Frank îşi expunea ideile pe îndelete. Într-un fel. lui Malko îi părea bine că e cu el. Era un profesionist rece şi cinic, dar redutabil pentru adversari. Când se culcase cu Ruth. probabil că nu se gândise *serios* decât la munca lui.

Chevrolet-ul intră pe ultima linie dreaptă care ducea în sat.

— Sosim, zise Malko.

Frank scoase de la subsuoară un Smith & Wesson cu ţeavă lungă şi îl încărcă. Apoi îl aşeză lângă el.

— Dacă rămânem în maşină, riscăm să ne facă frigare, remarcă americanul. Poate că tipii aceia ne aşteaptă. Claxonează şi lasă farurile aprinse ca micuţa să vadă maşina... Noi vom fi ceva mai departe. Pentru orice eventualitate...

Malko făcu întocmai. După ce trecu de primele case din sat, opri brusc şi claxonă de trei ori. Apoi săriră amândoi din

maşină. Alergară până la un boschet de pe marginea drumului şi se ghemuiră la douăzeci de metri unul de altul. Chevrolet-ul era perfect vizibil.

Ropotul valurilor acoperea micile zgomote ale nopţii. Plaja era în continuare la fel de pustie. Inima lui Malko bătea cu putere. El nu era nepăsător ca Frank şi ştia cât de cruzi pot fi oamenii... Dacă Ruth nu răspundea, ăsta era un semn rău.

Frank se apropie de el.

— Poate că e deja rece, şopti el. Ne pierdem timpul.

— Hai să ne uităm pe plajă.

Americanul dădu din umeri, dar îl urmă pe Malko când acesta se ridică. Poate că era o prostie să facă pe eroul pentru o fată pe care o cunoscuse numai de două ore, dar Malko îşi amintea că strămoşii lui ştiuseră uneori să moară pentru onoarea unei doamne. E greu să te descotoroseşti de atavism.

Intrară pe plajă cu armele în mână. Nisipul le scârţâi sub picioare. Bărcile, în spatele cărora se puteau ascunde adversarii lor, formau nişte pete întunecate. Luna era la fel de strălucitoare.

Frank aproape că se împiedică de fată. Îl chemă pe Malko cu un fluierat discret. Ruth zăcea întinsă pe burtă, cu faţa în nisip. Malko se lăsă în genunchi lângă ea. O apucă de umăr vrând să o întoarcă pe spate. Mâna îi alunecă însă pe un lichid vâscos: sânge!

— E moartă? întrebă Frank calm.

Lăsat pe vine, cu arma în mână, americanul supraveghea plaja şi bărcile.

Ruth era rece şi nu mişca. Malko îşi strecură mâna sub ea. Inima îi bătea slab.

— Nu, făcu Malko. Dar probabil că e grav rănită.

Nu îi fu deloc uşor să o salte pe umăr. Tânăra femeie era foarte grea. Se îndreptară spre maşină. Frank încheind retragerea. Dar nu se întâmplă nimic.

Malko o întinse pe bancheta din spate. Negresa primise o lovitură violentă în ceafă.

Frank trecu la volan şi porniră cu toată viteza spre Rio. După un moment. Ruth mişcă uşor. deschise ochii şi îi zâmbi imediat lui Malko.

— Ştiam... şopti ea, că te vei întoarce să mă iei... Nu m-au prins. Dar unul a aruncat cu ceva. Am putut să mă târăsc în întuneric şi nu m-au văzut. Apoi nu-mi mai amintesc. Mă doare capul...

Ajunseră fără incidente în Copacabana şi opriră în faţa apartamentului lui Frank. Malko o înveli de bine de rău pe Ruth cu haina lui şi amândoi o scoaseră din maşină. Dar în momentul acela, în spatele lui Malko se auzi o voce aspră. — Ce mai e şi asta? zise vocea în braziliană. Malko se întoarse. Erau înconjuraţi de trei soldaţi cu pistoalele-mitralieră la şold. O patrulă a poliţiei militare.

Capitolul IV

Malko şi Frank ieşiră la nouă dimineaţa de la comisariatul central din Rio. Malko era furios la culme. Nici că se putea o intrare în scenă mai discretă! Fusese nevoie de intervenţia personală a ambasadorului, trezit în plină noapte şi a guvernatorului statului Guanabara ca să fie eliberaţi repede. Brazilienii credeau că e vorba de o afacere dubioasă de moravuri şi sperau că au în sfârşit o poveste bună de servit ziarelor: doi diplomaţi găsiţi la Copacabana cu o fată goală şi drogată!

În cele din urmă, guvernatorul în persoană semnase ordinul de punere în libertate, după o convorbire telefonică furtunoasă cu Frank.

— Cum se face că a intervenit chiar guvernatorul în favoarea noastră? îl întrebă Malko la ieşirea din comisariat.

— Avea interes, făcu americanul. Anul trecut, înainte de

Carnaval, a declanşat o mare campanie care viza debarasarea oraşului de cerşetori. Rezultatele au fost formidabile. Într-o săptămână nu a mai fost un cerşetor. Şi pentru motive temeinice, căci îi aruncase cu grămada în ocean! Dar a avut ghinion. Unul din băieţii mei a filmat scenele cu o cameră video. Filmul e la ambasadă, la loc sigur. Aşa că în momentul acesta, când nu prea e în relaţii bune cu guvernul, guvernatorul preferă să ştie că filmul rămâne acolo unde este. Haide, vino să bem o *cafezinho*.

Intrară împreună într-o mică cafenea. După examinarea de la spital, Ruth fusese transportată acasă. Avea o plagă a pielii de la ceafă. Malko înghiţi cu plăcere cafeaua fierbinte. Ziua se anunţa caldă. Corcovado se detaşa pe cerul imaculat. Zeci de autobuze treceau deja în toate sensurile, încărcate cu muncitori şi funcţionari.

După a treia *cafezinho* Malko simţi că trăieşte din nou.

— Cine voia să mă omoare noaptea trecută? întrebă el.

Frank săltă din umeri.

— Poate că nimeni. Simplă intimidare. În cazul ăsta au fost mai curând brazilienii, ceilalţi ar fi folosit arme de foc.

— Dar cum m-au identificat atât de repede?

— Nu ştiu. Poate că au pe cineva la noi. Sau vreun şmecheraş de la aeroport a remarcat că au sosit *doi* Malko Linge...

Frank plăti cinci sute de cruzeiros şi urcară amândoi în maşină.

Americanul îi arătă lui Malko teancul mare de bancnote pe care îl avea la el.

— De la devalorizare, zise el, nu mai există monede. Iar bancnota cea mai mare, cincizeci de cruzeiros, nu valorează mai mult de un dolar şi jumătate! Aici preţurile se schimbă în fiecare săptămână.

Malko îl lăsă la el acasă. Stabiliseră să se întâlnească mai târziu ca să ia dejunul la yacht-club. Portarul de la *Copacabana* îi dădu cheia privindu-l cu un aer ciudat.

Probabil că auzise de apariţia lui şocantă din ajun. Malko ajunse la el în cameră şi se prăbuşi pe pat. Oricum, tot nu avea nimic de făcut înainte de ora unsprezece. Lumea nu se scoală devreme la Rio.

Se trezi la ora zece şi ceru imediat numărul lui Alvaro Cunha. După un lung moment, o voce posacă îi răspunse în braziliană. Malko îşi spuse numele şi ceru o întâlnire.

— *Momento*, făcu interlocutorul său.

Malko aşteptă cu receptorul la ureche vreme de cinci minute. În sfârşit, vocea se auzi din nou.

— Senor Cunha vă va primi mâine la orele două, zise celălalt.

Şi închise.

Promiţător ca ospitalitate! Malko o sună apoi pe Ruth. Dormea. Infirmiera care avea grijă de ea îl sfătui să telefoneze din nou pe la sfârşitul după-amiezii.

În faţa ostilităţii evenimentelor, Malko luă un prosop, coborî, traversă strada şi se duse, în mod democratic, să se întindă pe plajă la soare.

Oceanul rostogolea valuri mari şi temperatura era asemănătoare cu cea din California în plină vară. Iar la New York. În acelaşi moment, dârdâiai de frig. În jurul lui Malko. zeci de zmee pictate în culori vesele pluteau în aer. Ele constituiau unul din produsele micii industrii de la Rio. Erau vândute turiştilor pentru un dolar, dar cariocas spuneau că nu consimţeau să zboare decât spre cerul din Rio.

Malko intră în apă. Înotul îl ajuta să reflecteze. Numai misiune liniştită nu se putea numi asta! De la sosirea lui avuseseră loc cel puţin un omor şi două tentative. Toate în 48 de ore. Aici nu era nevoie de un diplomat, ci de un batalion de puşcaşi marini.

Începuse să înţeleagă de ce fusese trimis în Brazilia. În realitate, Frank plutea în necunoscut. Nimeni nu ştia de ce bătrânul brazilian refuza să semneze şi cine îl împiedica. Asta era problema.

Noroc că era Ruth. Ea părea să cunoască pe toată lumea şi Malko simţea că tânăra ar fi putut să-l ajute în mod serios.

După ce se scăldă, Malko se întoarse la hotel, unde găsi un mesaj din partea prinţului de Falkenhausen care confirma înţelegerea de a cina împreună. O surpriză plăcută. El cel puţin era în afara acestei poveşti.

Nu intră bine în cameră că sună telefonul.

Era Frank Gunder.

— Suntem de corvoadă, dragul meu Malko. Îl anunţă el sarcastic. Ambasadorul ţine neapărat să pleci la Brasilia ca să asişti la intervenţia prietenului nostru, senatorul José Carala. Şi eu trebuie să te însoţesc. Plecarea peste un sfert de oră din faţa hotelului. Vom lăsa maşina la ambasadă. Aeroportul e chiar în faţă.

După ce îmbrăcă un costum impecabil din alpaca de culoarea antracitului, Malko coborî. Frank îi spusese că era indispensabil, brazilienii fiind foarte susceptibili în privinţa asta. Nu voiau să se spună că Brazilia e o ţară tropicală. Chiar şi cu 55 de grade la umbră şi o umiditate de 100%.

Frank sosi imediat. Americanul ştia cum să facă să pară odihnit.

— Eşti înarmat? îl întrebă el pe Malko.

— Cum, ca să merg la Senat?

— Ştii, făcu Frank, aici aproape toată lumea e înarmată. E ceva de rutină. Necazul e ca atunci când ai o armă, îţi vine chef să te foloseşti de ea...

Lăsară maşina în parcarea rezervată ambasadei.

— Aeroportul Santos-Dumont este chiar în partea cealaltă a bulevardului. Cursele spre Brasilia pleacă din oră în oră. Încă o şmecherie a brazilienilor. Guvernul a ţinut să transfere administraţia federală la Brasilia. Dar cum nimeni nu vrea să rămână acolo, companiile aeriene fac afaceri de milioane. Îţi închipui, după Rio, să te trezeşti în plină junglă, la mii de kilometri, fără nimic...

Era pentru prima dată când Malko vedea un aeroport în plin oraş.

Dar era adevărat. După cinci minute de mers pe jos se aflau în holul de plecare. Avioanele decolau deasupra oceanului. Urcară într-un Convair vechi al companiei Cruzeiro do Sul şi aparatul decolă imediat. Luând înălţime, avionul aproape că atinse Căpăţâna de Zahăr[15]

— Cum s-or descurca pe timp de ceaţă? întrebă Malko.

— Făcând rugăciuni, zise flegmatic americanul.

Pe lângă climatizare, cabina mai era echipată cu mici ventilatoare orientabile, pentru fiecare scaun, care agitau un aer fierbinte şi lipicios. Avionul zbura deasupra unui ţinut superb şi pustiu. Râuri ferecate în trecători abrupte din stânci roşiatice, câteva sate cocoţate pe piscuri şi peste tot pădurea tropicală. Cu faţa lipită de hublou, Malko privea această ţară imensă care nu era încă decât un pustiu. Pe autostrada Rio-Brasilia, maşinile rare semănau cu nişte furnici.

Zborul dură o oră şi jumătate. În sfârşit apăru şi Brasilia: un pâlc de clădiri futuriste. Împrăştiate pe alei imense. În mijlocul unui luminiş al junglei tropicale. Deloc îmbietor.

— Nu are decât 70 de mii de locuitori, zise Frank. Dintre care cincizeci de mii de înfometaţi care au venit pentru construirea oraşului şi n-au mai putut pleca niciodată...

Merseră cu taxiul o jumătate de oră pe o alee pustie până să ajungă la Senat. Legitimaţia lor de diplomaţi îi ajută să treacă de toate barajele.

Băncile senatului erau pline, dar spectatorii erau puţini.

Se instalară amândoi confortabil şi priviră. Şedinţa tocmai începuse. Preşedintele anunţa interpelările. Când pronunţă numele lui Carala se auziră urlete sălbatice.

— Uită-te la omul nostru, îi şopti Frank.

Carala, suit pe o bancă, agita pumnul către cei care îl

[15] Căpăţână de zahăr – în portugheză Pao de Acucar, relief granitic la intrarea în micul golf Guanabara, 395 m (n.t.).

huiduiau. În jurul lui. o mână de oameni cu feţe sălbatice aruncau priviri ameninţătoare spre adversarii lor.

— Vizita noastră nu e chiar gratuită, continuă Frank cu glas scăzut. Carala ştie multe lucruri. Până acum n-a vrut să se compromită, dar i-a promis consilierului că îţi va spune totul *dumitale*.

— De ce mie?

— Pentru că după ce-ţi termini misiunea, vei pleca de aici şi nu vei fi tentat să foloseşti ce ştii împotriva lui... Atenţie, începe.

Aprodul strigă numele lui Carala. Micul şi clocotitorul brazilian se ridică de pe bancă. Dar imediat, din cealaltă parte a sălii, un colos, purtând pe cap o pălărie de pai, îşi croi drum prin mulţimea colegilor şi înaintă până la tribună, urmat de vreo 12 inşi. Apucă microfonul cu o mână mare cât o labă de urs şi începu să urle invective la adresa lui Carala.

Malko prinse din zbor *cão imundo, bandeirante, americano* şi alte drăgălăşenii. Apucatul vorbi aproape zece minute. Un ropot de aplauze acoperi sfârşitul discursului său. Frank asculta încordat.

— O să iasă cu scântei, îi zise el lui Malko. Individul ăsta îl acuză pe amicul nostru că s-a vândut străinătăţii şi că a scos ţara la mezat...

Colosul mai strigă încă o frază lungă şi aşteptă sprijinit de microfon.

— Dacă José Carala urcă la tribună în faţa mea, îi închid pliscul cu un glonţ, spuse el.

Din sală ţâşni încă un strigăt sălbatic.

— Iată-mă! urlă Carala.

Urmat de oamenii lui, micul senator se îndrepta spre tribună. În sală se făcu o tăcere mormântală. Carala se opri la cinci metri de colos. Gărzile lui de corp se dădură la o parte cu mâinile la şold.

Carala scuipă jos, spre adversarul lui. Apoi scoase Coltul

şi aşteptă.

Colosul nu scuipă, dar trase încet de la centură un pistol mare nichelat şi îl încărcă.

În toată sala se auzi o serie de clinchete metalice: senatorii se pregăteau pentru discuţie. Auzind acest zgomot, puteai trage concluzia că mulţi senatori preferau faptele în locul vorbelor.

Cei doi rămaseră câteva clipe faţă în faţă. Apoi, Cruz, colosul, urlă:

— Unul dintre noi doi va dispărea din această incintă!

Cruz trase primul. Puşcociul lui mare bubui ca un tun.

Glonţul îl atinse uşor pe Carala şi intră direct în pieptul unui uşier. Dintr-o singură mişcare, jumătate din sală se aruncă la pământ, inclusiv ziariştii.

Coltul trase de patru ori. Lovit la umăr, colosul se dădu trei metri înapoi.

Mai avu încă putere să ochească. Şi acest glonţ îl izbi pe Carala direct în frunte. Capul micului brazilian păru că se dezintegrează. La zece metri în jurul lui, adversarii şi partizanii fură împroşcaţi cu rămăşiţe de creier.

José Carala scăpă Coltul din mână şi căzu lat. Împleticindu-se. colosul ridică din nou arma, trase de două ori în tavan şi urlă:

— *Viva los Estados Unidos do Brazil*!

Jumătate din sală se ridică ca un singur om şi aplaudă în picioare.

Doi uşieri duseră de acolo corpul lui José Carala. Gigantul părăsi tribuna susţinut de prieteni. Adunarea se termină într-un tumult de nedescris.

— Ar fi trebuit să vorbim cu el *înainte* de şedinţă, zise Malko suspinând cu părere de rău.

Frank era ca întotdeauna nepăsător.

— Mă întreb cine l-a stârnit pe săritul ăsta. mormăi americanul. N-am auzit niciodată de el...

Se alăturară şi ei mulţimii care ieşea. Aproape că se

loviră de Alfonso Crandao, avocatul brazilian pe care Malko îl întâlnise deja la cocktail-ul de la ambasadă. Avocatul îi salută politicos, dar nu păru dornic să intre în vorbă cu ei.

— Pretinde că niciodată clientul lui nu-i vorbeşte de chestia asta cu magneziul, bombăni Frank. Nu cred o iotă. El a pregătit contractele. Dar vrea să rămână în afara afacerii, din cauza prietenilor lui brazilieni. Ar fi acuzat că face jocul străinătăţii. Fiind şi avocatul guvernului şi vrând să facă o carieră politică, sigur că treaba asta l-ar stingheri...

Avocatul, siluetă neagră şi subţiratică, se pierdu în mulţime. Hotărât lucru, povestea asta devenea delirantă. Era pentru prima dată când vedea parlamentari tranşând dezacordurile dintre ei cu pistolul.

Şi, după toate probabilităţile, acest fapt nu se petrecea pentru prima oară în Brazilia. În sfârşit, o ţară unde meseria de senator nu era un fleac. Dacă aceste obiceiuri ar fi fost valabile şi la Washington, cu siguranţă că vestita capitală americană ar fi câştigat în pitoresc... Oricum, acest magneziu era probabil foarte important. Malko învăţase din experienţă că oamenii nu se omoară niciodată între ei degeaba, mai ales când sunt bogaţi.

Acum era nerăbdător să se întâlnească cu Alvaro Cunha, omul care stătea la baza întregii poveşti.

Drumul de întoarcere fu la fel de monoton. Taxiul lor nu întâlni decât două maşini. Brasilia părea una din acele cetăţi maya părăsite dintr-un motiv necunoscut. Nu era de mirare că diplomaţii preferau oraşul Rio.

Avionul întârzia. Înţepeniră aşteptând aproape o oră. Aerogara nu avea decât nişte clădiri din lemn demne de un târguşor din matto grosso. Iar în sezonul ploilor se transforma într-o mlaştină. Nu existau credite pentru asfaltare.

În sfârşit, sosi şi avionul lor. Malko zări cu uşurare luminile din Rio şi Corcovado luminat. În oraşul acesta avea

cel puţin un prieten.

Capitolul V

— Pentru prinţul de Lichtenstein!
— *Prosit*!
— Pentru bunicul meu Frédéric!
— *Prosit*!
— Pentru prietenul nostru comun Schwartzenberg!
— *Prosit*!

Prima sticlă de Moët şi Chandon era goală. Kurt von Falkenhausen se sculă să ia alta din frigider şi o aduse ţinând-o cu mare grijă: şampania franţuzească costa enorm în Brazilia. Malko ar fi preferat vodca, dar vecinul lui nu mai avea. Kurt o comanda discret la Moscova şi îi parvenea prin compania Scadinavian, singura linie aeriană care includea pe aceeaşi rută Moscova şi Rio.

În seara aceea nu erau decât ei doi în vila lui Kurt din cartierul Leblon, cartierul rezidenţial din Rio. Şi de

asemenea servitorul brazilian, un omuleţ negru de tot, extraordinar de devotat de când Kurt îl scăpase de satul lui din nord-est, unde se hrănea numai cu crabi.

— În seara asta, zise Kurt întâmpinându-l pe Malko, îmi voi oferi o bucurie destul de rară într-o ţară de sălbatici: să beau pe săturate un alcool de bună calitate în compania unui om cinstit.

Malko agreea acest proiect. Sub braţ adusese, făcut sul. planul castelului său de care nu se despărţea niciodată.

Cu precauţii înduioşătoare. Kurt îl ajută să-şi întindă documentul pe masă. Apoi îl contemplă îndelung şi mângâie hârtia de parcă ar fi fost un zid din pietre vechi.

— Sper că într-o zi voi avea bucuria să fiu oaspetele tău, zise el în cele din urmă.

Acesta a fost primul toast. Apoi vorbiră de podeaua din marchetărie. Malko o înlocuia în fiecare încăpere, procurându-şi podele vechi scoase la vânzare în urma demolărilor. Din nefericire, acestea costau enorm. Ar fi trebuit să mai lucreze încă zece ani pentru CIA ca să-şi termine complet castelul. Totuşi cheltuia fără remuşcări tot ce câştiga pe lambriuri, acoperiş şi pe uşile lui vechi. Chiar dacă nu ar fi apucat să se bucure de ele decât o singură zi, aceasta ar fi fost pentru el o zi a fericirii perfecte.

Plănuise să dea o mare petrecere la care să-i invite pe toţi ţăranii din împrejurimi şi unde berea să curgă în valuri Iar Malko ar fi fost onorat să-i primească sub acoperişul lui pe toţi oamenii de familie bună de pe o rază de o sută de kilometri...

Kurt îl asculta privind în gol şi degustând şampania. Aproba fiecare detaliu dând cu gravitate din cap. Nu mai era mult şi ar fi început să valseze. Pornit pe calea confidenţelor, Malko îi mărturisi marea lui decepţie.

Nu mai avea parc. Castelul era în Austria şi parcul în Ungaria, ţară comunistă. Ungurii îl transformaseră într-un câmp de sfeclă!

— Ce vandali! suspină Kurt. Dar nu-ţi pierde speranţa. Cu siguranţă că va mai fi un război. Nu vom nimeri veşnic în tabăra celor care pierd.

Malko simţea că vărul lui ar fi fost în stare să declanşeze o nouă conflagraţie pentru reîntregirea domeniului familiei. De altfel el însuşi. În cursul carierei lui de spion, văzuse mulţi indivizi făcându-şi felul pentru motive mai neînsemnate.

— Haide să bem pentru viitor, conchise Kurt. Nu vom rămâne la nesfârşit în blestemata asta de ţară. Dumnezeu va ţine cu noi.

Cu aceste cuvinte optimiste începură a doua sticlă de Moët şi Chandon. care nu rezistă decât o oră. Între două pahare, cei doi bărbaţi ronţăiau creveţi prăjiţi cu piper roşu, ceea ce le stârnea o sete şi mai mare... Malko bea moderat. Nu pentru că aşa îşi impusese, ci pur şi simplu nu avea poftă. Lucru hotărâtor pentru el în seara aceea era sentimentul că îndeplinea un soi de rit. Era şi el o dată cu unul din semenii lui, un om sensibil la aceleaşi lucruri ca şi el cu care se înţelegea fără vorbe multe.

Vila era situată pe un mic promontoriu. Din sufragerie ieşeai pe o terasă de unde se vedea oceanul şi, în depărtare, capul Itatsu. Mireasma caldă a pădurii ajungea până la ei. Dacă erai puţin mai atent puteai să auzi bătăile tobelor de la şcolile de samba din favella vecină. Pe cer, Crucea Sudului[16] îţi indica că te găseai în emisfera australă. Şi totuşi, aşezaţi în fotoliile lor, prinţul Malko Linge şi prinţul Kurt von Falkenhausen erau la mii de kilometri depărtare. Într-o altă ţara şi alt timp.

— O să asculţi ceva care îţi va face plăcere, zise deodată Kurt.

Se ridică şi puse un disc.

Malko aproape că lăcrimă când auzi primele acorduri din

[16] Crucea Sudului - Constelaţie din emisfera australă, având forma unei cruci: latura mare este orientată spre Polul sud (n.t).

Vals Trist de Sibelius. Cei doi bărbaţi ascultară cu evlavie până la ultima notă muzica plină de melancolie.

— Suntem nişte docuşi, suspină Kurt, supravieţuitorii unei lumi dispărute.

Se ridică şi scoase din buzunar o legătură de chei pe care o agită în faţa lui Malko.

— Vezi, dragul meu, zise el, aici sunt cheile cu care se deschid toate seifurile clienţilor mei de la bancă. Ar fi de ajuns, în seara asta de exemplu, să mă duc acolo, să umplu două-trei valize cu bancnote şi valori şi să iau mâine dimineaţă primul avion spre Europa sau Statele Unite. N-aş risca practic nimic. Brazilia nu a semnat nici o convenţie de extrădare cu nimeni. Numai că nu pot...

— Ei da. nu poţi. făcu Malko ca un ecou, cu o infinită înţelegere.

— Mi s-au dat aceste chei în păstrare tocmai pentru că nu sunt brazilian, continuă Kurt. Fiindcă din punct de vedere fizic sunt incapabil să comit un astfel de act. Nu din cauza moralei – nu am aşa ceva – ci datorită unei idei pe care o am despre mine însumi.

Malko îl aprobă cu gravitate. Se gândea la toate situaţiile în care ar fi putut deveni bogat păgubind CIA, mai cu seamă în Iran[17].

Sosi şi a treia sticlă de Moët şi Chandon, adusă cu mare dragoste de servitorul desculţ. Kurt se uită înduioşat la eticheta albă.

— E ultima, făcu el cu un suspin, după ce umplu paharele până la refuz.

Malko începuse deja să simtă o uşoară ameţeală, dar goli paharul dintr-o singură înghiţitură. Ochii lui aurii băteau acum puţin în ocru şi îşi pierduseră expresivitatea. Dar creierul era perfect limpede. De altfel, băuse mult mai puţin decât Kurt.

A treia sticlă ţinu şi ea o oră. Malko se uită discret la

[17] Vezi SAS contra CIA (nr. 2).

ceas. Era două dimineaţa. După ultima picătură de şampanie se ridică să plece.

— Vom continua altădată, se scuză el. Mâine am multă treabă.

Kurt nu se formaliza. Se ţinea încă drept ca lumânarea şi mergea fără să se împleticească. Îl conduse pe Malko până la uşă şi înainte de a-l părăsi îl prinse de amândouă mâinile.

— Dacă ai nevoie de ceva, zise el solemn, te rog să vii la mine ca la un frate.

— Mulţumesc anticipat, dragul meu Kurt, răspunse Malko după ce se strânseră în braţe şi se sărutară.

Prinţul Falkenhausen îl urmări cu privirea până coborî peronul. Îi făcu un semn cu mâna. apoi închise uşa. se legănă o clipă şi căzu cât era de lung în mijlocul holului. Înainte de sosirea lui Malko mai băuse o sticlă întreagă de J&B. whisky de contrabandă.

Servitorul cu picioarele goale apăru imediat dintr-un ungher, îngenunche lângă stăpânul lui şi începu să-i desfacă şireturile de la pantofi. Avea o mare admiraţie pentru un om capabil să înghită asemenea cantităţi de alcool şi să nu se prăbuşească decât în particular.

Malko nu ajunse chiar atât de uşor la *Copacabana Palace*. Felinarele dansau samba înaintea lui şi, de mai multe ori, evită exact la timp maşina care îi venea din faţă. Căldura cu care fusese primit de vărul său îl mişcase mult. Ce păcat că magneziul nu era al lui... că aşa era lumea, făcută pe dos!

Adormi visându-se la Viena. În vis urmărea o maimuţă mare care alerga în mijlocul unei săli de bal. Din când în când maimuţa întorcea capul: avea faţa unui brazilian care se strâmba.

Îi deschise uşa o mică subretă neagră. Probabil că vizita lui fusese anunţată personalului pentru că nu i se puse nici o întrebare.

Fu condus într-o grădină invadată de plante tropicale şi

de tot felul de arbori ciudaţi. O adevărată junglă în miniatură.

După mica beţie din ajun, acum se simţea într-o dispoziţie groaznică. Ajunse într-un salon mare cât un teren de tenis şi aproape tot atât de mobilat. Într-un colţ se găsea o masă de joc. Lângă Malko erau o canapea, o măsuţă joasă şi nişte fotolii, toate dintr-o epocă nedeterminată.

Vila părea imensă. Avea cel puţin douăzeci de încăperi, dar nu se auzea nici cel mai mic zgomot.

Malko nu rămase multă vreme singur. Lângă el. În zid, se mişcă ceva. Se strădui să stea nemişcat. Cineva îl observă printr-un vizor.

Obiceiuri folclorice încântătoare..

În partea cealaltă a peretelui, senor Alvaro Cunha puse la loc oglinda împodobită cu cercuri de aur care acoperea vizorul din zid. Era ceva mai tare decât el. Degeaba avea miliarde de cruzeiros. pe politicieni la picioarele lui. un Cadillac alb de şapte metri cu televizor, radio, telefon, frigider şi aer condiţionat, iar cele mai frumoase fete din Rio erau gata oricând să-i vină în aşternut dacă asta l-ar mai fi interesat. De fiecare dată când trebuia să se întâlnească cu un străin se simţea îngrozitor de intimidat.

Răsuci între degetele mari cartea de vizită a lui Malko şi se hotărî să deschidă uşa.

Malko se ridică în picioare.

Senor Alvaro Cunha era în faţa lui. Se vedea bine că e un gentleman. Cel puţin un gentleman tropical.

Probabil că avea un metru nouăzeci şi se ţinea foarte drept. Purta un costum din mătase aproape alb şi o cămaşă din acelaşi material, de un albastru pastelat, asortată cu butoni de manşetă din aur, mari ca nişte pepite. Pantofii erau din piele de crocodil.

— *Bemvenido, Senor Pince*, făcu cu o voce răguşită miliardarul. E o plăcere pentru mine să vă văd în Brazilia. Serviţi o *cafezinho*?

Vocea era uimitor de blândă. Dar pielea feţei era gălbuie şi boţită ca o carapace de broască ţestoasă, iar ochii semănau cu cei ai unui saurian. Ceea ce nu-l împiedica pe Alvaro Cunha să aibă o înfăţişare foarte respectabilă.

Un singur detaliu distona la acest mare burghez bogat.

Puţin dedesubtul gulerului cămăşii, miliardarul avea în jurul gâtului un tatuaj din linii punctate albăstrii. Malko nu fu surprins. Frank îi adusese la cunoştinţă povestea brazilianului.

Acel tatuaj neplăcut data de pe vremea când fusese închis într-o temniţă din Amazonia pentru că atacase doi oameni şi le spărsese burta cu o ţepuşă. Nenorociţii încercaseră să-i fure o pisică pe care tocmai o frigea: raţia lui de carne pentru o săptămână.

În timpul acela Alvaro trăia la Belem. În nordul Braziliei, împreună cu mama lui. Despre tatăl său nu putea să afirme nimic sigur. Mama lui îi urmase pe căutătorii de diamante în statul Minas Gérais, la sfârşitul secolului trecut. Şi se întorsese cu destui bani ca să deschidă o mică băcănie la Belem.

Alvaro înţelesese de la doisprezece ani că numai cei puternici supravieţuiau în această ţară sălbatică. Începuse o vânătoare sistematică a pisicilor vagaboande din Belem. Le punea la fiert pe ascuns – ca să nu fie obligat să împartă cu mama lui – şi le vindea pieile pe câţiva cruzeiros. Astfel putuse să-şi cumpere primul cuţit la 13 ani.

În fond, condamnarea îi fusese de folos. Căci numărul pisicilor din Belem nu era nesfârşit. După şase luni evadase din temniţă şi rătăcise săptămâni întregi prin junglă, făcând foamea.

Apoi dăduse peste un căutător de diamante care îl angajase să sape împreună cu el. Asta fusese primul lui noroc. Omul dăduse peste un filon. După ce scosese destule pietre preţioase, Alvaro îl ţintuise definitiv de solul spongios al Amazoniei cu fidela lui ţepuşă şi revenise voios

pe drumul spre civilizaţie.

O bătaie din palme întrerupse şirul gândurilor lui Malko.

Un negru mare se ivi din spatele uşii unde probabil că stătea să asculte.

— *Adu os fumadores*, ordonă miliardarul.

După douăzeci de secunde îşi făcură intrarea alţi doi negri. Fiecare era îmbrăcat cu o livrea roşie încheiată până la gât. purtând ciorapi albi şi pantofi cu cataramă. Amândoi aveau peruci pudrate. Te-ai fi crezut la curtea lui Ludovic al XIV-lea.

Se aşezară în tăcere în spatele stăpânului lor, de o parte şi de alta a fotoliului, scoaseră apoi dintr-un etui câte o pipă din spumă de mare şi aşteptară.

Alvaro Cunha îi întinse lui Malko cutia cu ţigări şi trase din buzunar o punguţă cu tutun pe care o dădu negrilor. Aceştia umplură pipele şi le aprinseră. După aceea – serioşi ca nişte papi. Începură să fumeze, având grijă să trimită fumul spre faţa celui ce le era domn şi stăpân.

Miliardarul adulmecă cu mare plăcere şi închise ochii de atâta mulţumire. Apoi îi explică lui Malko:

— Nătărăii de medici mi-au interzis să fumez. S-ar părea că plămânii mei sunt putrezi până la os. Aşa că pehlivanii ăştia doi fumează pentru mine. Cel puţin mă aleg cu mirosul. Şi cu satisfacţia de a-i biciui puţin, atunci când nu trag destul de bine din muştiuc...Viaţa nu-mi mai oferă multe bucurii...

Malko putea să constate că interlocutorul lui era cum îi fusese descris.

Alvaro Cunha avea cancer la plămâni. Şi pentru că nu se putea lipsi de mirosul de tutun, cei doi negri erau mereu în preajma lui. Îi lua cu el şi la seratele cele mai elegante din Rio, unde îi punea să tragă tot timpul din pipă. Noaptea îi culca la capătul patului, din pricina insomniilor. Când îl dureau prea tare plămânii, îi tortura puţin pe negri ca să se amuze. Unul dintre ei avusese o pisică. Alvaro se distrase

dându-i foc după ce o stropise cu benzină, pentru că negrul lăsase pipa să se stingă.

Bineînţeles, mâinile lui erau manichiurate cu grijă. Dar cinismul şi lipsa de sensibilitate care îl ajutaseră să se îmbogăţească îl stăpâneau şi acum mai puternic ca niciodată.

După ce îşi omorâse asociatul, Alvaro se întorsese la Belem unde nimeni nu se mai gândea la el de multă vreme. Era epoca goanei după cauciuc. Mii de *seringueros* voiau să urce în sus pe Amazon până la Manaus, oraşul nebun din iadul verde. Dar nu existau mijloace de transport. Puţinele vase cu program regulat erau închiriate cu trei luni înainte. De mers prin junglă nici nu putea fi vorba. Alvaro ştia asta. El ochise la cheiul din Belem câteva ambarcaţiuni vechi cu zbaturi. Putrezeau acolo de când fuseseră retrase din circulaţie. Nimănui nu i-ar fi trecut prin minte că ar mai fi fost în stare să parcurgă mai mult de un kilometru fără să se ducă la fund.

Alvaro Cunha cheltui jumătate din mica lui avere pentru a mitui anumiţi funcţionari şi obţinu un certificat de navigabilitate pentru fiecare vas.

Cu ce îi mai rămăsese, cumpără vasele pe credit, apreciindu-le financiar după capacitate. A doua zi deschidea linia Belem-Manaus. Oamenii făcură coadă să cumpere bilete. Faţă de riscurile la care urmau să se expună după aceea, călătoria pe un vas putred era o simplă glumă.

În a şasea zi de existenţă a Companiei, primul vas al lui Alvaro se ducea la fund în mijlocul Amazonului. Din 250 de pasageri numai vreo zece au supravieţuit înecului şi peştilor pirania. Alvaro nu vărsă nici o lacrimă: toţi plătiseră anticipat.

Apoi a urmat un concurs de împrejurări fericit. Două vase ale companiei concurente au ars cum nu se poate mai oportun.

Atunci Alvaro a cumpărat un vapor nou nouţ. Apoi a pus

mâna pe comerţul cu cafea, cu arme, cu negri, cu bere, cu diamante, cu droguri, cu tot ce se vindea. Alvaro cumpăra sau obţinea sute de mii de hectare de teren. Cea mai frumoasă lovitură a lui fusese atunci când importase cinci mii de automobile noi în piese detaşate şi le montase în junglă.

La Belem îl porecliseră *Jacaré*, după numele micilor saurieni extrem de feroci care mişunau în delta Amazonului.

Ca să se bucure liniştit de averea lui. emigrase la Rio, unde se însurase cu tânăra cea mai convenabilă pe care o putuse cumpăra. Femeia murise după doi ani de căsnicie, măcinată treptat de brutalităţile soţului ei. lăsându-i-o pe Linda.

Azi, Alvaro Cunha locuia în această vilă magnifică de la poalele Căpăţânii de Zahăr, avea douăzeci de servitori, nici măcar nu ştia cât îi e de mare averea şi în fiecare an, asista la marele bal din timpul Carnavalului din loja guvernatorului. După cum spunea Frank, din cocotier sărise direct în Cadillac...

Cei doi se cântăriră bine unul pe altul. Malko se hotărî să-l ia direct. Noroc că vorbea destul de bine portugheza, căci celălalt nu înţelegea nici o altă limbă.

— Dragă domnule, atacă Malko, am venit din Statele Unite, la cererea dumneavoastră, pentru semnarea protocolului prin care sunteţi de acord cu cedarea zăcământului de magneziu. Cred că nu mai este decât o simplă formalitate. Pentru a evita... orice interpretare greşită, ne putem întruni la ambasadă. Ca o garanţie a corectitudinii.

Miliardarul nu răspunse imediat. Ochii lui se făcură şi mai inexpresivi. Un adevărat crocodil în plină siestă.

— Sunt de acord, zise el cu o voce plângăcioasă. Trec însă printr-un moment de mare oboseală. De asemenea aş dori să am timp să vă cunosc mai bine. Nu-mi place să

tratez afaceri cu necunoscuţi. Şi pe urmă trebuie să faceţi cunoştinţă cu Rio. E un oraş magnific...

Placa cu turismul!

— Bineînţeles, făcu Malko puţin cam înţepat. Dar n-am să mă pot bucura cu adevărat de frumuseţile lui decât după ce vom fi încheiat afacerea. Şi cred că asta ar pune capăt şi unor incidente supărătoare...

Pentru că, fatalmente, miliardarul tot ar fi aflat, Malko îi povesti incidentul din Senat. În schimb nu scoase o vorbă despre atentatul a cărui victimă fusese el însuşi şi nici despre moartea *dublurii* sale. L-ar fi tulburat inutil pe bătrânul miliardar.

Alvaro adulmecă mai repede fumul din jurul lui. Apoi clătină din cap.

— Vă voi arăta ceva, îi zise el lui Malko.

Se ridică şi îi făcu semn să-l urmeze. Cei doi negri râmaseră pe loc cu pipele scoase din gură. Pentru un om de talia lui. Alvaro Cunha se deplasa cu o supleţe uimitoare.

Traversară vila. Un adevărat labirint de culoare şi uşi încuiate. În spate, curtea interioară dădea spre un fel de garaj, în faţa porţii stătea un om aşezat pe pământ, cu o puşcă pe genunchi. Bărbatul se ridică şi îşi scoase pălăria.

Rareori îi fusese dat lui Malko să vadă o asemenea faţă de brută. Nişte buze mari care aproape că îi atingeau nasul turtit, iar ochii, mici şi răi, dispăreau în spatele perniţelor de grăsime.

— Vi-l prezint pe cel mai bun capanga pe care îl am, zise mieros Alvaro Cunha. Miguel e un om de încredere...

Miguel zâmbi tâmp, ceea ce-l făcea să semene cu o hienă. Alvaro se aplecă spre Malko şi îi şopti la ureche:

— A omorât 28 de persoane pentru mine, dintre care un preot în timpul liturghiei. Vedeţi că într-adevăr se poate conta pe el...

Evident. Avea referinţe bune.

Ucigaşul deschise uşa garajului şi îi duse în faţa unui

pachet mare rulat într-o prelată. La un semn al stăpânului său. Miguel desfăcu prelata. Malko fu izbit în faţă de un miros îngrozitor. De parcă s-ar fi dezgropat cadavre. De altfel chiar despre un cadavru era vorba.

Prima dată apăru un picior foarte murdar, apoi o gambă şi după aceea restul corpului. Malko avea în faţa lui cadavrul unui bărbat încă tânăr, cu o piele foarte închisă. Aparent nu prezenta nici o rană. Dar mirosea groaznic. Chiar şi Alvaro

Cunha strâmbă din nas. Cadavrul era deja umflat. Probabil că omul murise de două-trei zile.

— Era unul din oamenii mei de încredere, spuse cu un suspin Alvaro Cunha. Servitorii l-au ridicat ieri din faţa locuinţei mele, în această ţinută. Fusese omorât în timpul nopţii. De brazilieni, într-un mod care se mai practică încă la noi la ţară. Durează mult şi e foarte neplăcut. Nu-i aşa, Miguel?

Miguel aprobă în tăcere cu un zâmbet larg. Alvaro îi explică în ce constă supliciul. După ce termină, Malko simţi că i se întoarce stomacul pe dos...

— Ei da, aşa a murit Gustavo Orico, conchise brazilianul... Mă întreb cine a putut să-l omoare?

Malko fu nevoit să facă un efort pentru a-şi păstra calmul. Acesta era numele informatorului de la care Frank nu mai avea nici o veste. Măcar ştiau că nu trădase. Cel puţin nu pe Frank. Hotărât lucru, această misiune „diplomatică”, cum i se spusese la Washington, semăna mai mult cu un război total. Şi nici măcar nu ştia cine cu cine se luptă. Oricum, sub asemenea auspicii, începutul era grozav de promiţător...

— De ce nu anunţaţi poliţia? îl întrebă el pe miliardar.

Acesta dădu din umeri.

— La ce bun să-i împovărăm munca? Şi aşa e prea cald pentru anotimpul ăsta. Tot nu l-ar învia pe băiat. Şi dacă a fost omorât, asta s-a întâmplat pentru că a făcut ceva rău,

poate chiar împotriva mea...

Era un eşantion reuşit din cea mai indiscutabilă logică. Cel puţin logica junglei.

— Şi cadavrul?

— În seara asta va fi dus la fazenda[18] mea. I se va găsi acolo un colţ liniştit.

Discuţia era încheiată. Capanga îl înfăşură din nou pe răposatul Gustavo Orico în prelata lui. Alvaro Cunha îşi aşează o mână protectoare pe umărul lui Malko.

— Nu vă faceţi griji pentru acest mort. Toţi ne ducem într-o zi. Asta e singura certitudine. Uite, ca să vă mai înseninaţi puţin, ce-aţi zice de o partidă de cărţi? Jucaţi gin-rummy?

Era o propunere surprinzătoare. Bătrânul brazilian nu părea un împătimit al jocului de cărţi. Malko acceptă. Îi plăcea să joace gin şi era un mijloc bun de a şi sonda în continuare adversarul.

Reveniră în salonul mare. Negrişorii se ridicară imediat la apariţia stăpânului lor şi veniră să se aşeze în spatele lui când acesta se instală la masa de joc.

— Jucaţi trei contra unu. remarcă Malko.

Alvaro Cunha izbucni în râs.

— Dacă le-aţi lua creieraşii şi i-aţi stoarce, n-ar ieşi nici măcar trei idei. Nu-i aşa, Janios? Nu-i aşa. Pinto?

Amândoi aprobară cu un zâmbet larg care le scotea la iveală toţi dinţii. Cunha amestecă cărţile. Labele lui mari aproape că le ascundea cu totul.

— Cincizeci de cruzeiros punctul, trei coloane, pica dublează, două sute cincizeci de coloană, propuse miliardarul.

Malko acceptă. Miza era foarte mare, dar juca destul de bine ca să limiteze pierderile. Şi pe urmă CIA plătea: cheltuieli de misiune.

---

[18] Fazenda - Numele marilor proprietăţi din Brazilia: folosite ca terenuri agricole sau pentru creşterea vitelor (n.t.).

Cunha dădu cărţile şi întoarse treiul de pică. Malko îl luă să facă o suită şi dădu jos şaptele de inimă. Cunha îl luă şi anunţă:

— Cobor la trei.

Avea patru optari şi patru şeptari! Plus un as şi un doi pentru coborâre. Un joc fantastic şi nici o posibilitate pentru Malko să plaseze ceva. De altfel, avea în mână patruzeci şi cinci de puncte. Şi pica dubla. Începea bine. Nici restul nu fu mai prejos. Cunha juca cu ferocitate, la câştig. În plus mai avea şi un noroc incredibil. Brazilianul închise jocul făcând un gin mare cu pică! Apoi câştigă şi a doua partidă. Malko abia o câştigă şi el pe a treia, dar Cunha recuperase în aşa măsură, încât aproape că nu exista diferenţă de puncte între ei.

Malko făcu socoteala. Pierdea aproape 250 de dolari, cinci sute de mii de cruzeiros, o mică avere pentru un brazilian. Cunha jubila.

— Mai jucăm şi mâine, dacă vreţi să vă luaţi revanşa, propuse el. Acum trebuie să plec.

Şi se ridică în timp ce Malko lăsa cu regret pe masă un teanc de bancnote. Nu numai că bătrânul nu semna, dar îi mai lua şi banii. Nu era de mirare că făcuse avere...

Deodată zgomotul unor tocuri înalte îl făcu să ridice capul.

În salon intră o tânără. Era o metisă extrem de bine făcută, cu picioare foarte lungi şi o talie puţin deasupra celei mijlocii, subţire şi cu umeri largi. Şoldurile rotunde o făceau să semene cu o amforă grecească. Purta o rochie de un albastru aprins, strânsă pe corp şi foarte decoltată.

Tânăra se uită la el şi Malko remarcă imediat expresia uşor mirată a ochilor ei negri ca tăciunele. Faţa nepăsătoare era încadrată de un păr negru şi des care i se revărsa pe umeri. Trăsăturile regulate şi buzele o idee prea groase emanau o mare senzualitate nuanţată de perversitate. Malko fu surprins de mâinile lungi terminate

cu unghii mari de un roşu strălucitor.

— Fiica mea, Linda, anunţă Alvaro Cunha.

Tânăra sărută uşor obrazul tatălui ei şi îl învălui pe Malko cu un zâmbet de o suavitate primejdioasă.

— Sunteţi omul de la Washington? Aţi venit pentru magneziu? Dumneavoastră îmi aduceţi zestrea?

Vocea ei era profundă şi la fel de neliniştitoare ca şi restul. Făcu câţiva paşi să-şi ia ţigările şi Malko avu ocazia să constate că avea un mers de regină.

„Regina târfelor”, gândi Malko. Cu trei gesturi şi două fraze declanşase în el o dorinţă violentă şi asta îl înfuria.

Tânăra reveni şi îşi cufundă privirea în ochii lui.

— Cum vă numiţi? întrebă ea cu un ton puţin ironic.

— Sunt prinţul Malko Linge, zise Malko cât putu de simplu. Şi sunt de origine austriacă.

Ceva nelămurit trecu prin privirea Lindei Cunha. Distila erotism ca o adevărată distilerie.

— Vă veţi înţelege bine cu logodnicul meu. El e de origine germană.

Malko nu-i spuse că făcuseră deja cunoştinţă. Şi că Linda nu semăna deloc cu logodnica neprihănită care păşeşte spre altar împodobită cu flori de portocal...

Alvaro Cunha îi curmă şirul gândurilor.

— Atunci veniţi mâine la aceeaşi oră? întrebă el. Ca să jucăm.

Ieşi repede, fără să aştepte răspunsul lui, urmat de sclavii fumători. Linda se aşeză în faţa lui Malko punându-şi foarte sus un picior peste celălalt. Se aplecă să-şi scuture ţigara şi Malko putu să admire doi sâni bronzaţi şi perfecţi.

— Ştiţi că îndată ce tatăl dumneavoastră va semna, zise el bine dispus, veţi fi îngropată sub un maldăr de dolari atât de mare. Încât va trebui să vi se facă respiraţie gură la gură pentru a vă reanima?

Privirea ei se aprinse de o strălucire fugară.

— Puţin îmi pasă. Asta e ideea tatălui meu. Am deja mai

mulţi bani decât îmi trebuie. Aflaţi că nu am prea multe nevoi.

Malko fu gata să-i spună că s-ar fi putut ca logodnicul ei să fie de altă părere. Iar în ceea ce-l privea pe el, nimic nu complica mai mult viaţa decât nevoia de bani...

— Oricum, zise el suspinând, aş vrea ca această afacere să se încheie repede. Ca să pot profita de soare şi de mare.

Ea dădu din umeri.

— Nu trebuie să vă grăbiţi, senor. Aici suntem în Brazilia, nu în America. Magneziul n-o să plece din loc. Tatăl meu a promis, aşa că va semna. Dar înainte trebuie să se gândească bine, ca să fie sigur că nu face o prostie...

— O prostie? Ce prostie?

Era rândul lui Malko să se arate surprins.

— Nu ştiu. făcu ea puţin ironică. Să presupunem că după ce i-aţi obţinut semnătura, aveţi chef să-l suprimaţi ca nu cumva să se răzgândească; sau că cei cu care a refuzat să semneze vor fi nemulţumiţi... Tatăl meu este ceea ce este, dar eu îl iubesc. Nu vreau să-l pierd în mod brutal.

Malko se abţinu să-i spună că persistând în această amânare risca să facă o prostie încă şi mai mare. Ultima. În fond. el juca rolul unui diplomat.

— Ştiţi, conchise Linda, nu mă mărit decât peste şase luni! Aşa că tatăl meu nu e grăbit.

Malko simţi o mâncărime neplăcută pe şira spinării. Şase luni de delir cu necunoscuţi care se omoară unii pe alţii în jurul tău, asta nu putea să fie deloc o perspectivă îmbucurătoare.

Licărirea care se aprinse o clipă în privirea Lindei îl făcu să rişte.

— Dacă promit că nu voi vorbi de afaceri. Întrebă el. luaţi cina cu mine?

Ea avu o tresărire imperceptibilă şi strivi cu puţină nervozitate ţigara în scrumieră. Malko simţi scurta ei ezitare. Aştepta aproape la fel de senin ca un jucător ce şi-a

aşezat pe un număr de la ruletă ultimul jeton de un milion.

— Sunteţi un remarcabil om de afaceri, răspunse încet Linda. Dar accept, ca să nu vă faceţi o impresie prea proastă despre Brazilia din pricina dificultăţilor pe care le aveţi... Veniţi să mă luaţi mâine pe la ora nouă.

Privirea pe care o schimbară nu se potrivea deloc cu o convorbire de afaceri. Amândoi ştiau foarte bine ce simţeau. Dar, deşi îi era puţin ruşine, Malko îşi zicea că prin fiică îl va convinge mai uşor pe tată. Dată fiind situaţia, orice mijloc era bun, mai ales acela care nu excludea plăcerea.

Sărută mâna Lindei fără să ţină seama de etichetă şi ieşi din salon cu privirea ei înfiptă în spate ca o săgeată de catifea.

Malko părăsi vila lui Alvaro Cunha epuizat şi ieşi în căldura toridă. Când ajunse la maşină era deja lac de năduşeală. Situaţia nu se prezenta prea strălucit. Mai întâi, nu mai aveau informaţii din intimitatea bătrânului brazilian: apoi, o mână necunoscută se înverşuna împotriva aliaţilor lor. După senator, informatorul; fără a o mai pune la socoteală pe Ruth, care fusese la un pas de moarte. După cea mai elementară logică, următorul pe listă ar fi fost Malko...

Se aşeză la volanul Chevrolet-ului şi demară.

Imediat nu mai avu decât o singură grijă: să-şi păzească viaţa în mijlocul circulaţiei demenţiale din Rio. Din ziua în care sosise. Malko ştia ce înseamnă cuvântul *lotacăo*. Era vorba de nişte autobuze enorme care parcurgeau oraşul în toate sensurile şi se opreau la cerere. Detaliu simpatic, şoferii lor erau plătiţi după randament! Malko învăţase să se ferească de aceşti mastodonţi conduşi de stahanoviştii transporturilor urbane, cu biletele între dinţi şi cu privirea aţintită spre linia albă a trotuarelor pândind clientul. Zig-zag-urile şi opririle lor bruşte erau mortale pentru automobiliştii neavertizaţi. Şi cum asigurările încă nu

existau în Brazilia...

Şi totuşi Malko reuşi să-şi adune câteva frânturi de gânduri. Trebuiau găsiţi, cu orice preţ şi scoşi din circuit oameni care îl împiedicau pe Alvaro Cunha să semneze. Sau dacă nu, bătrânul să fie forţat să-şi onoreze promisiunea...

Nu se va şti niciodată ce voia Gustavo Orico să-i spună lui Frank.

Deocamdată nu avea din păcate nici o pistă. Adversarii lui erau nişte fantome. Şi pentru mai multă siguranţă. În ţara asta cadavrele erau păzite. Poate îl va ajuta Linda. Pentru o logodnică, tânăra părea foarte zvăpăiată...

Ce vârstă putea să aibă? Nu mai mult de 24-25 de ani. Malko suspină. În sfârşit un gând agreabil în mijlocul acestui coşmar. În fond, femeile erau singurele lucruri interesante pe acest pământ...

Înduioşat, cu un zâmbet pe buze, manevră în aşa fel încât să întretaie şirurile de maşini pentru a nu fi antrenat până la Inanema pe acest drum cu sens unic. Deodată în dreptul lui ajunse un Volkswagen verde. Preţ de câteva secunde, cele două maşini merseră una lângă alta. Împins de un presentiment. Malko întoarse capul şi tresări.

Geamul Volkswagen-ului era lăsat în jos. Un braţ păros ţinea îndreptat spre el un Colt 45 sau imitaţia lui perfectă... În spate se vedea capul prea puţin liniştitor al unui brazilian purtând o pălărie de pai.

Malko nu văzu mai mult: se aruncă jos pe scaun. Tocmai la timp. Geamul drept înflori de crăpături, apoi parbrizul sări în ţăndări la al treilea foc. Malko se pomeni peste el cu o avalanşă de cioburi de Securit. Adversarul mai trase o dată şi geamul din spate dispăru. Apoi nu se mai întâmplă nimic. Malko se scutură de cioburile de sticlă şi se ridică. Din instinct trăsese de volan spre trotuar şi oprise la nimereală.

La dreapta Chevrolet-ului defilarea maşinilor continua. Nimeni nu băgase de seamă nimic. Coborî şi îşi scutură

hainele. Volkswagen-ul verde era departe. Şi astfel de maşini erau cu miile la Rio. Ele deţineau cea mai mare pondere în cadrul parcului brazilian de automobile, deoarece se fabricau chiar în ţară. Nici măcar nu-i văzuse numărul. Îi rămăsese în minte doar o imagine fugară a părţii din stânga. Existau puţine şanse ca asta să-i servească la ceva. Doar nu avea să inspecteze, milimetru cu milimetru, caroseria tuturor maşinilor Volkswagen din oraş care aveau culoarea verde.

Chevroletul nu era într-o stare prea rea. Alte geamuri şi un parbriz nou l-ar fi făcut să arate ca la început. Tipul care trăsese era un debutant: nici un glonţ nu intrase în caroserie. Din fericire! De la distanţa aceea, Malko ar fi fost ciuruit de gloanţele mari de calibru 45 ale Coltului.

Hotărî să lase maşina acolo unde se afla şi să se întoarcă cu taxiul. Brazilienii se uitau cu compătimire la frumoasa maşină, crezând-o victima unui *lotacão* dezlănţuit.

Malko se îndepărtă traversând piaţa Maria-Isabel, cu speranţa că nu va primi un glonţ în spate. Găsi imediat un taxi, un automobil Kaiser-Frazer cum nu se mai putea vedea decât la muzeul maşinilor. Ceru şoferului să-l ducă la ambasadă. Frank şi consilierul lipseau, îi explică celui care răspundea de parcul auto – un brazilian fermecător şi vorbăreţ nevoie mare – că avusese un accident şi că îi trebuia imediat o altă maşină. Din fericire. Chevroletul ataşatului cultural – momentan bolnav – se găsea disponibil în garaj. Malko îl „rechiziţionă” fără scrupule şi se îndreptă spre hotel.

Imediat ce ajunse la *Copacabana Palace* îl sună pe Frank acasă pentru a-i face un rezumat al situaţiei şi a-i aduce la cunoştinţă decesul efemerului său colaborator. Chiar şi la telefon îl putea auzi pe american rozându-şi unghiile.

— Ar trebui să-l lichidăm pe bătrânul Cunha, sugeră Frank.

După aceea lucrurile vor deveni mai clare. Ne înţelegem

noi cu fiica lui.

— Nici vorbă de aşa ceva, zise Malko. Numai prin el vom ajunge la cei care stau în spatele acestei poveşti. Dacă l-am omorî pe Alvaro Cunha s-ar putea să scăpăm de Scylla şi să cădem peste Charybda...

— Eu nu ştiu unde s-ar putea să cădem, replică Frank, dar deocamdată suntem în rahat. Şi de aici n-ai unde să cazi mai jos...

— Cine mai semnează dacă moare Cunha? protestă Malko. Şi cine ştie dacă nu asta doresc şi adversarii noştri?

— Ridicol, mormăi Frank. Bătrânul conduce jocul. Ceilalţi sunt clienţii lui la fel ca noi.

Malko auzi două bătăi scurte în uşă.

— Mi se anunţă o vizită. Îi spuse el lui Frank. Te părăsesc.

Americanul izbucni într-un râs respingător.

— *Be careful*. Ar fi neplăcut să părăseşti Brazilia într-o cutie de zinc, oh pardon, uitam că eşti diplomat, de plumb...

Şi Malko era de aceeaşi părere. Înainte de a merge să deschidă, îşi scoase din valijoara pistolul silenţios extraplat, îl încărcă şi îl strecură la centură sub haină.

Dar în faţa lui apăru acea chinezoaică încântătoare pe care o zărise la cocktail-ul de la ambasadă. Purta o rochie de mătase mulată pe corp şi îl privea cu un aer timid.

— Pot să intru? întrebă ea cu o voce foarte blândă. Am lucruri interesante să vă spun, domnule Malko Linge.

Capitolul VI

Femeia se lăsă pe unul din cele două paturi şi îşi aşeză delicat picioarele unul peste altul. Rochia despicată lăsa să i se zărească coapsele de culoarea chihlimbarului. Pantofii decupaţi se asortau cu rochia de mătase violet. Bustul era foarte subţire şi contrasta cu şoldurile şi picioarele solide. O

combinaţie destul de atrăgătoare, gândi Malko.

Ar fi fost o femeie foarte frumoasă fără ochii aproape inexpresivi care îl priveau aşa cum se uită o şopârlă la o muscă.

— Uşa e încuiată? întrebă ea cu o voce blândă.

Vorbea englezeşte fără accent. Malko se duse să verifice uşa, apoi se întoarse şi se aşează în faţa vizitatoarei lui. Avusese cam multe emoţii în ziua aceea. Această chinezoaică, picată din cer sau din infern, era picătura care făcea să se reverse paharul. CIA îl angajase să ajute la semnarea unui contract, nu să rezolve rebusuri.

— Pot să vă întreb cum vă numiţi? întrebă el foarte monden.

Chinezoaica îşi ascunse râsul scurt ducându-şi mâna în faţa gurii, după obiceiul oriental.

— Se vede că nu cunoaşteţi Brazilia, domnule Linge. Sunt doctorul Lin-Pao, absolventă a Facultăţii din São Paulo şi a Universităţii din Moscova. Vorbesc opt limbi şi sunt o militantă comunistă.

Malko reuşi să-şi ascundă surpriza. Această chinezoaică de lux nu te ducea deloc cu gândul la autocritică...

— Sunt destul de cunoscută în Brazilia, continuă doctorul Lin-Pao. Am fost expulzată din aproape toate statele Braziliei, cu excepţia statului Bahia; acolo mă şi refugiez când mă plictisesc prea tare în altă parte. Guvernatorul se numără printre bunii mei prieteni.

— Înţeleg, comentă Malko.

— Nu, zise ea clătinând din cap, nu înţelegeţi nimic. Nu este amantul meu. Dar avem aceleaşi idei. Dacă ar trebui să mă culc cu el, sau cu dumneata, pentru a sluji cauza, aş face-o fără ezitare. Asta nu are nici o importanţă...

Malko îi privea sânul palpitând. Se simţea puţin tulburat. Lin-Pao avea destul farmec ca să abată un capitalist de pe calea cea dreaptă. Numai că pe el nu-l entuziasma deloc perspectiva unei femei care se dăruia la comandă.

Malko reluă iniţiativa.

— Şi ai venit... să-ţi experimentezi ideile... cu mine? întrebă el zâmbind.

— Eşti un bărbat foarte seducător, se fandosi ea, dar, deocamdată, nu e nevoie.

Scoase din geantă o tabacheră de aur şi o întinse spre Malko.

Înăuntru erau nişte ţigarete mici cu capătul aurit. Femeia le aprinse pe amândouă cu o brichetă tot din aur. Malko trase primul fum şi constată că avea un gust ciudat.

— Este un amestec făcut special pentru mine, preciză ea. O combinaţie de tutun blond şi cânepă indiană.

Malko tresări.

— Marijuana?

Ea dădu din umeri.

— Se mai numeşte şi aşa. Dar într-o doză mică nu face nici un rău. Poţi să mă crezi. Sunt medic.

Deodată se întinse pe pat şi îşi scoase pantofii cu o răsucire de picior. Trase un fum şi se întoarse spre Malko.

— Domnule SAS – ştiu că ăsta e numele dumitale conspirativ – ai încredere în mine?

Întrebarea îl prinse pe Malko nepregătit. Buna educaţie îi interzicea să-i răspundă că avea aproape tot atâta încredere în ea ca într-un şarpe cu clopoţei. N-ar fi fost galant.

— N-am să mă culc cu dumneata ca să te conving de bunele mele intenţii, continuă ea. Eşti mai presus de aceste procedee grosolane. Dar aş dori să mă crezi: vreau să te ajut.

— Eşti masochistă? o întrebă Malko.

Se gândea la felul în care fusese pur şi simplu evacuată din ambasadă.

— Nu. Când am venit acolo, am făcut-o tot cu intenţia de a-ţi vorbi. Nu mi-au dat răgaz. Noroc că ştiam unde să te găsesc...

— În fine, ce doreşti şi cum vrei să mă ajuţi? îndatoririle mele de viceconsul sunt cât se poate de simple. Sau poate ai venit să-mi propui un apartament.

Ea scutură scrumul ţigării, apoi îi aruncă lui Malko o privire ironică.

— În afara peştilor din golf, toată lumea de aici ştie că ai venit să-i smulgi bătrânului Cunha semnătura pentru cedarea magneziului. Nu vrem să reuşeşti, dar dorim şi mai mult eşecul altcuiva.

Malko începea să fie interesat şi uită să o întrebe de unde avea aceste informaţii.

— Al cui?

— După cum ştii, cu o zi înainte de a fi sosit, un bărbat care se dădea drept prinţul Malko Linge a fost omorât de oamenii prietenului dumitale Frank Gunder.

— Da. Şi?

— Şi eşti convins că e un om de-al nostru. Numai că nu e adevărat.

— Atunci cine e?

— Emisarul cuiva care ne urăşte. Îl cunoşti pe Alex von Ritersdorf?

— Logodnicul Lindei Cunha?

Ea zâmbi în colţul gurii.

— Exact, logodnicul. Ştii cine e Alex von Ritersdorf?

— Nu.

— Ei bine, este Obersturmbahnfuhrer Dieter Malsen, fostul şef al Gestapo-ului din Breme, fost comandant adjunct al lagărului de la Birkenau, criminal de război căutat de douăzeci de ani. A fost de două ori condamnat la moarte în contumacie, în Rusia şi în Germania.

Frumoasă carte de vizită! în fond. asta nu-l mira chiar aşa de tare pe Malko. Şi Frank care îl catalogase inofensiv!

— De ce nu-l denunţi?

Ea îşi aruncă ţigareta şi râse cu tristeţe.

— Eşti foarte naiv. Prietenul nostru Malsen-Ritersdorf

este bine protejat. Mai întâi că şi-a modificat puţin faţa într-o clinică din Madrid, acum câţiva ani. Şi apoi, după cum ştii, chiar dacă aş avea zece martori care-l recunosc, Brazilia nu prea cooperează la extrădările politice. Şi oricum, ar avea timp să se refugieze în Uruguay sau în Paraguay, unde nimeni nu s-ar mai putea atinge de el.

Malko înţelegea din ce în ce mai puţin.

— Şi care este legătura dintre trecutul lui Ritersdorf şi uciderea *sosiei* mele?

— Alex von Ritersdorf este şeful Internaţionalei naziste în Brazilia. E vorba de o organizaţie care dispune de mulţi bani şi care încearcă să joace din nou un rol în politica internaţională. Dacă ar putea controla acest magneziu, ar fi o realizare foarte importantă pentru ei...

— Linda cunoaşte convingerile *logodnicului* ei?

— Căţeaua aia?

Replica pornise din suflet.

Chinezoaica scuipă ca o pisică, mânioasă. Apoi, amintindu-şi că întruchipa totuşi graţia feminină, se întinse aproape voluptuos şi zise:

— Din clipa în care a pus mâna pe un bărbat, puţin îi pasă de trecutul lui. Şi cu siguranţă că el nu i-a povestit cu ce se ocupă acum.

Toate astea îl uimeau la culme pe Malko.

— Ce dovadă ai pentru tot ce mi-ai spus? o întrebă el. Şi de ce vrei să mă ajuţi pe mine?

Ochii ei negri luciră o fracţiune de secundă. Chinezoaica începea să fie sub influenţa drogului şi se controla mai greu. Cu faţa ei triunghiulară şi corpul mic semăna cu o panteră stilizată.

— Vei avea aceste dovezi, şuieră ea. Şi te ajut pentru că eşti singurul care poate face ceva. Ritersdorf trebuie ucis. Auzi, ucis...

Deodată sări în picioare. Fără pantofi îi ajungea lui Malko până la umăr. Îl prinse de amândoi umerii cu nişte degete

tari ca fierul.

Corpul ei frigea de parcă ar fi avut patruzeci de grade.

Malko era din ce în ce mai prudent. Asta mai lipsea acum, o chinezoaică exaltată predicând războiul sfânt! I se spusese lui că în Brazilia se putea întâmpla orice, dar nici chiar aşa...

— Vei veni cu mine şi vei avea prima dovadă a ceea ce ţi-am spus, şopti Lin-Pao. Înainte de orice, trebuie să ştii că Ritersdorf poartă încă stigmatul crimelor lui: la subsuoara dreaptă are nişte cifre tatuate – grupa sanguină şi numărul de ordine din SS. aşa cum cerea tradiţia. Asta s-a întâmplat acum treizeci de ani.

Se desprinse de Malko tocmai când contactul cu mătasea caldă începea să-şi facă efectul asupra lui.

— Vrei să vii cu mine? zise ea brusc.

— Unde?

— Nu prea departe. Nu-ţi fie frică.

Malko ezita, l-ar fi plăcut tare mult să fie şi Frank acolo.

Magneziul părea să fi dezlănţuit personaje pe cât de neliniştitoare, pe atât de derutante. Până la urmă parcă îi prefera tot pe ucigaşii profesionişti din serviciile secrete rivale. Mai bine să ai de-a face cu ei decât cu ţicniţii...

— Bine, făcu el. Te urmez. Ai o armă la tine?

Ea izbucni în râs şi îi întinse geanta.

— Uită-te. Vrei să mă şi dezbraci?

În geantă nu era nimic interesant. Iar în privinţa ei, ar fi fost cu neputinţă să-i strecori un obiect mai însemnat între piele şi rochie. Malko luă o haină şi, întorcând spatele lui Lin-Pao îşi vârî pistolul la centură.

Lin-Pao îşi pusese pantofii. Din nou era rece şi distantă. Nu-i vorbi lui Malko decât în hol.

— Ai o maşină?

— Da.

— Să mergem.

Femeia se aşeză foarte departe de el pe bancheta noului

Chevrolet.

— Ştii unde e Barra din Tijuca? întrebă ea.

Malko se stăpâni cu mare greutate. Plaja asta pustie era mai frecventată decât Champs-Elysées!

— Ştiu, zise el fără nici un alt comentariu.

Merseră în tăcere vreme de o jumătate de oră. Barra din Tijuca era pustie. Doar ici şi colo câteva maşini oprite cu faţa spre ocean, cu toate luminile stinse. Malko nu se simţea defel liniştit. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare: nimic în spate. Dar primejdia putea veni şi de la una din maşinile care staţionau. Ultima vizită făcută pe acolo nu-i lăsase amintiri prea plăcute.

Lin-Pao se uita cu atenţie pe partea dreaptă a drumului.

— Încetineşte, îi ceru ea brusc.

Malko reduse viteza. Parcurseră încă un kilometru înaintând ca melcul, apoi Lin-Pao îşi aşeză mâna pe braţul lui.

— Aici este. Opreşte cu faţa la ocean. În felul acesta nu vom fi remarcaţi.

— Ce este aici? întrebă Malko.

— Urmează-mă fără să pui întrebări.

Ultima surpriză fusese chestia cu cei patru ucigaşi...

Scoase cheile din contact şi coborî primul. O adiere călduţă şi parfumată îi mângâie faţa. La cincizeci de metri mai încolo se auzea ropotul domol al valurilor. În jurul lui perechile făceau dragoste netulburate în maşinile oprite, iar el se lăsa antrenat în Dumnezeu ştie ce poveste. Îşi câştiga cu vârf şi îndesat dolarii!

— Vino, şopti Lin-Pao.

Traversară drumul. Chinezoaica o porni cu hotărâre pe drumeagul de pământ din faţa lor. Malko mergea în spatele ei, cu mâna pe mânerul armei, gata la orice.

La stânga lor, în penumbră, zări forma fantastică a unei clădiri în construcţie. Lin-Pao se opri şi ieşi de pe drumeag la dreapta.

Urmă un moment de căutări, apoi îl chemă pe Malko cu un gest.

— Aici e, zise ea.

Şi îi arătă pe câmp un loc unde pământul fusese proaspăt săpat.

— Du-te să aduci o lopată de la şantierul din faţă. zise Lin-Pao. Sau poate preferi să sapi cu mâinile...

— Să sap!

Din ce în ce mai bine. Îl lua drept gropar.

— Bineînţeles. Aici dedesubt e cineva care te va interesa. Fii fără grijă, nu-ţi poate face nici un rău.

Împotriva voinţei lui. Malko traversă strada şi plecă spre clădirea în construcţie. Noroc că avea la el bricheta-lanternă pe care o aprinse cu puţină teamă. Probabil că devenise o ţintă excelentă.

Escapada asta era stupidă. Existau nouă şanse din zece ca această chinezoaică să-i fi întins o cursă. Şi s-ar fi zis cu el. Dar subconştientul îi spunea că va descoperi ceva.

Găsi cu uşurinţă o grămadă de unelte sprijinite de o anexă şi alese o lopată mare pentru ciment.

Lin-Pao îl aştepta lângă mormânt, tăcută şi nemişcată. Malko îşi scoase haina şi începu imediat să sape. Pământul era afânat şi se săpa uşor. Totuşi după zece minute se trezi lac de năduşeală. Lin-Pao îi ţinea haina nepăsătoare. Văzuse pistolul dar nu spusese nimic. Malko avu deodată presentimentul că e victima unei uimitoare farse macabre: era pus să-şi sape mormântul înainte de a fi executat! Asta era ceva foarte oriental... Fu tentat să lase lopata şi să fugă. Silueta nemişcată a chinezoaicei îl reţinu. Nu trebuia să-şi piardă prestigiul. Dar între două lopeţi de pământ, se uita la stele cu mai multă intensitate. Crucea Sudului îi făcea cu ochiul, ca un far uriaş. În secunda aceea îşi dădu seama că era foarte fatalist. Dacă ar fi murit acum, ar fi fost pentru el un sfârşit rapid şi fără probleme. Idealul, în fond...

Lopata lovi ceva tare.

Cu mare precauţie, mai scoase încă puţin pământ. În groapa aceea era un cadavru. De altfel, mirosul fad al morţii ţâşni imediat la suprafaţă. Lin-Pao îl simţi şi ea.

— Îl vezi? îi şopti ea apropiindu-se de el.

— Nu, dar îl simt.

Mai scormoni puţin pământul. Înfiorându-se de dezgust, trebui să lase lopata şi să folosească mâinile. Din fericire corpul era îmbrăcat şi putu să-l tragă de haină.

— Scoate-l afară, ordonă Lin-Pao.

Uşor de spus! Malko reuşi în sfârşit să apuce ţesătura din dreptul a ceea ce trebuia să fi fost umerii.

Blestemând şi alunecând în pământul afânat, reuşi până la urmă să ridice cadavrul afară din groapă. Lin-Pao îl ajuta cu o forţă surprinzătoare. Epuizat. Malko îşi trase o clipă sufletul. Ar fi dat o sută de dolari pentru un flacon de colonie. Mirosul ar fi pus pe fugă o întreagă ceată de dihori.

Lin-Pao îl dădu la o parte şi se lăsă în genunchi lângă mort. Cu un gest sigur, despică pânza cu un mic briceag scos din geantă. Imediat îi izbiră în faţă un aer urât mirositor. Malko se cam clătină, dar chinezoaica se ţinu tare.

După miros, părea să fie mort de mai multe zile. Când atinse carnea rece. fatalismul lui Malko se topi ca zăpada la soare. Trase o gură zdravănă de aer curat şi aruncă o privire uimită spre cerul înstelat. Când te afli într-un mormânt nu ai cum să vezi stelele.

Cadavrul era îmbrăcat. Lin-Pao începu să-i taie haina şi cămaşa. Apoi îl întoarse pe spate şi despică mâneca dreaptă a hainei.

— Dă-mi lanterna, îi ceru ea.

Malko se apropie şi se lăsă şi el jos lângă cadavru. Deodată Lin-Pao scoase o exclamţie într-o limbă necunoscută. Apoi, cu faţa crispată de furie, se întoarse spre Malko:

— Ticăloşii! Au trecut pe aici înaintea noastră. Uită-te.

Fascicolul lanternei lumină bustul mortului. Femeia ridică cu greutate mâna umflată şi înţepenită a mortului. Ţinut astfel în unghi drept, braţul lăsa să se zărească la subsuoară o pată mare întunecată. Era vizibil că din acel loc fusese decupată o bucată de piele. Malko preferă să nu insiste prea mult asupra faptului. Treaba asta macabră începea să-l scoată din sărite.

— Şi? bombăni el.

— Acest om era şi el un SS-ist. Şi el era însemnat sub braţ. Cu o cerneală care nu se şterge. Ca şi Ritersdorf. Dacă l-ai fi văzut, m-ai fi crezut.

Interesat. Malko examină corpul cu mai multă atenţie. Bărbatul era de nerecunoscut. Faţa îi fusese lovită de parcă s-ar fi urmărit zădărnicirea oricărei tentative de identificare, iar cadavrul se umflase datorită trecerii timpului. Toate astea făceau din corp o masă dezgustătoare. Porţiuni de sânge uscat amestecat cu pământ îi ascundeau părul.

Fără discuţie că acel cadavru fusese mutilat. Biet mort. Îşi zise Malko. Îngropat, dezgropat, tăiat, redezgropat!

— Te cred, zise Malko. Dar nu mai putem face nimic decât să-l punem la loc unde l-am găsit. Până la viitoarea dezgropare. Că asta pare să fie un obicei aici. Probabil că pompele funebre au dat faliment în ţara asta...

Se gândea la cadavrul secretarului păzit de capanga iui Alvaro Cunha. Nici odihna lui veşnică nu era prea liniştită.

Cu ajutorul lui Lin-Pao, Malko împinse corpul la loc în groapă. După câteva lopeţi de pământ, câmpul arăta la fel cum îl găsiseră.

Când termină. Malko îşi reîmbrăcă cu grijă haina şi îşi scoase cravata. Apoi rămase câteva clipe nemişcat lângă mormânt. N-ar fi spus-o nimănui, dar se ruga. Când războiul era încă uman, totdeauna se obişnuia să se ridice paharul pentru adversarul doborât. Iar acesta murise aici, atât de departe de casă. Asta se vedea după părul lui blond... Apoi duse înapoi lopata şi se întoarse la maşină unde îl aştepta

chinezoaica.

— Şi acum unde mai mergem? întrebă el. Mai cunoşti multe chestii din astea pe-aici?

Femeia îşi cufundă privirea inexpresivă în ochii lui aurii.

— Mă crezi? îl întrebă ea cu încăpăţânare.

— Depinde. E posibil ca acest mort să fi fost un nazist. După ce mă voi convinge că la fel stau lucrurile şi cu Ritersdorf, atunci voi considera că am de-a face cu o presupunere serioasă. Dar spune-mi, cum ai descoperit acest cadavru? Doar nu eşti prezicătoare.

— L-am văzut când l-au îngropat, eram acolo într-o maşină, zise ea dintr-o răsuflare. Sunt femeie şi ţin şi eu la reputaţia mea, adăugă ea cu o revoltă prefăcută.

Suna fals ca jurământul unui beţiv. Dar Malko nu insistă.

N-ar fi scos nimic în plus de la ea. Spera să afle mai multe detalii de la Frank.

Reveniră la Rio fără să-şi vorbească prea mult. Bosumflată, chinezoaica stătea ghemuită în colţul ei.

— Unde locuieşti? o întrebă Malko.

— Nu departe de hotelul dumitale. Pe strada Miguel Lemos, la Copacabana, după Ipanema.

Îi explică repede pe unde trebuie să meargă. După zece minute, Malko o lăsa în faţa unui imobil modern, pe o stradă liniştită ce se întindea perpendicular pe Avenida Atlantico.

— Totuşi te voi ajuta, chiar dacă nu mă crezi, zise Lin-Pao înainte de a coborî din maşină. Pe curând.

Foarte încurcat. Malko îi urmări cu privirea silueta zveltă. Dacă n-ar fi fost cadavrul, ar fi crezut că e vorba de o farsă. Nu întâlneai în fiecare zi o militantă comunistă de teapa ei. Dar mai mult ca sigur că era amestecată într-un fel în tot ce se întâmplase. Cum de ştiuse unde era îngropat cadavrul? în principiu nu cunoşteau locul decât oamenii lui Frank. Şi, evident, cei care îl dezgropaseră.

Oricum, intenţiona să se ocupe serios de domnul Alex von Ritersdorf. Poate că dragostea lui pentru frumoasa

Linda nu era chiar dezinteresată. Dacă chinezoaica spunea adevărul, atunci el se găsea în spatele acestui lanţ de crime.

Totul se explica perfect. Ritersdorf aflase de la Linda de sosirea lui Malko. El trimisese dublura. Şi tot el îl suprimase pe secretarul lui Alvaro Cunha. ca să fie liniştit. Aşa cum încercase să-l suprime şi pe Malko. Cu siguranţă că spera să-l influenţeze pe bătrânul miliardar, dacă nu cumva îl şi ameninţase deja...

Malko roti cheia în contact şi încremeni. În şir indian, patru bărbaţi tocmai intraseră în imobilul unde locuia chinezoaica.

Malko opri imediat motorul şi coborî din maşină să examineze faţada. La câteva ferestre se vedea lumină. Nu se gândise să o întrebe pe Lin-Pao la ce etaj locuia. Ezită. Şi dacă totul nu era decât o capcană?

Prudent, se îndepărtă şi reveni pe celălalt trotuar, prefăcându-se că se plimbă. Intră şi dădu cu ochii de şirul cutiilor de scrisori. Pe una din ele citi: doctor Lin-Pao, etajul 4. Ascensorul era alături. Apăsă pe buton şi acesta veni în câteva secunde.

Malko închise uşa şi apăsă pe butonul etajului patru. Era un model hidraulic de ascensor, care la New York ar fi fost expus într-un muzeu de artă modernă. În timp ce urca, între etaje, Malko văzu deodată patru siluete întunecate coborând cu repeziciune scările. Necunoscuţii pe care îi văzuse intrând.

Avu o presimţire rea. Scoase pistolul, îl încărcă, dar ştia deja că nu-i e de nici un folos. Ascensorul se opri cu o mică zdruncinătură. Malko ieşi brusc. Undeva în casă se auzea ritmul unei sambe. Uşa din faţa lui era întredeschisă. Înaintă cu precauţie şi bătu. Nici un răspuns. Împinse uşa care se deschise complet. Pipăi după întrerupător şi aprinse lumina.

Doctoriţa Lin-Pao era întinsă pe burtă în mijlocul

încăperii, având încă pe ea rochia violet. Nu fu nevoie să se apropie ca să vadă că era moartă. O băltoacă de sânge se întindea în jurul gâtului. Se aplecă puţin şi se trase înapoi cuprins de oroare. Fusese aproape decapitată cu un brici care zăcea alături de ea. Avea ochii deschişi şi faţa desfigurată de o spaimă cumplită. Fatalismul oriental nu rezistase la un brici foarte ascuţit...

Malko îşi înfrânse dezgustul şi cu un gest uşor, îi închise ochii.

Poate că era un gest ridicol, dar tocmai aceste fleacuri ridicole îl caracterizau pe Malko.

Se uită în jurul lui. Nimic nu fusese deranjat Camera era mobilată cu simplitate: o măsuţă lăcuită, o canapea şi o bibliotecă mare. Uşa dormitorului rămăsese închisă. Lin-Pao nu avusese timp să ajungă acolo. Asasinii veniseră să omoare şi atâta tot. Poate că până la urmă chinezoaica nu era chiar aşa de nebună.

Malko coborî scările profund tulburat. La etajul de jos se auzea aceeaşi melodie. Ce mutră vor face dansatorii când sângele va începe să se infiltreze prin plafon! Ieşi şi aspiră o gură mare de aer curat. Şi când te gândeşti că pentru el Rio însemnase totdeauna Carnavalul...

Făcu prudent ocolul maşinii înainte de a urca la volan. Moartea prin decapitare îi produsese totdeauna oroare.

Nu ajunse bine la hotel că îl sună din nou pe Frank.

— Nu cunoşti cumva o chinezoaică puţin cam sărită care îşi zice Lin-Pao? întrebă Malko.

— Bineînţeles! E o nebună. Îşi închipuie că e fiica din flori a lui Mao Zedong. Ce ţi-a făcut?

— Mie, nimic. Ei i-au făcut alţii. Vino să bem cafeaua împreună şi îţi voi povesti.

Noroc că la Rio se cinează târziu. Malko avu timp să facă un duş şi să se schimbe înainte de a coborî în sala de mese a hotelului. Atmosfera era destul de sinistră, dar nu avea chef să plece nicăieri.

Şeful de sală îi recomandă cârnat chilian, care se dovedi delicios şi un charrasco argentinian, adică carne friptă. Prudent, hotărî să bea doar bere.

Frank sosi în momentul în care Malko se gândea dacă să înghită charrasco tot o dată. fără să-l mestece, sau să ceară chelnerului un ferăstrău de bucătărie. În cele din urmă, având oroare de scandal, se mulţumi să împingă carnea pe marginea farfuriei. De altfel, spectacolul pe care-l oferea Frank i-ar fi tăiat oricum apetitul. După cum îi era obiceiul, americanul îşi rodea cu furie unghiile, când de la o mână. când de la cealaltă.

— Prin urmare! făcu el.

Nu avea nici cel mai elementar simţ al convenienţelor. Lui Malko nu-i plăcea să discute afaceri în timpul mesei. Frank fu nevoit să-l aştepte să înghită o piersică mare cu sirop pentru a afla toată povestea.

— Ce părere ai? îl întrebă Malko după ce îi istorisi cum petrecuse seara.

Frank îşi roase o unghie.

— Nu înţeleg nimic. O cunosc pe fata asta de când sunt în Brazilia. E adevărat că e o comunistă, cel puţin aşa striga în gura mare peste tot. Dar nimeni nu o lua în serios. Voia să dea în judecată statul São Paulo, pentru că fusese declarată indezirabilă. Ceruse sprijinul lui Crandao. Nu înţeleg ce amestec a putut să aibă în toată povestea asta şi mai ales de ce a fost omorâtă atât de repede.

— Probabil că au urmărit-o, zise Malko.

— Păi cum! făcu Frank cu mânie. După cum spui, nici măcar nu au încercat să o facă să vorbească. Asta ar însemna că a spus adevărul şi că oamenii lui Ritersdorf au lichidat-o drept pedeapsă că a trădat secretul.

— În orice caz, ţara asta e nesănătoasă, concluzionă Malko. Soseşte *dublura* mea şi moare de mâna voastră. Un cadavru. După aceea are necazuri omul tău de încredere. Al doilea cadavru pus la păstrare. Acum chinezoaica. Fără să

mai amintesc de Ruth şi de mine, care abia am scăpat. Cine urmează la rând?

— Ştiu, ştiu, bombăni Frank. Dacă ar fi fost simplu, nu te-ar fi trimis aici cei de la Washington. Că veni vorba, ce-a ieşit din întrevederea cu bătrânul?

— Pentru el, două sute de dolari. Pentru mine, nimic. Nu se grăbeşte. Ne întâlnim şi mâine.

Malko îi povesti discuţia avută cu Alvaro Cunha şi partida de gin-rummy.

Frank atacă cu frenezie altă unghie.

— Bravo! lată-te angajat acum într-un campionat de gin! Bătrânul ne trădează. Nu ştiu pentru cine, dar ne trădează. O să ne trezim într-o zi cu un contract semnat cu alţii.

— Stai puţin, ce, asta se poate face chiar aşa uşor?

Frank săltă din umeri.

— Bineînţeles. Nu e un contract între guverne. Dacă mâine te-ar chema să semneze cu dumneata, dragul meu SAS, ai avea puterea unui miliardar. Oricine ţi-ar da câteva milioane de dolari pentru peticul dumitale de hârtie.

Această perspectivă îl cufundă pe Malko într-o profundă visare. Ce-ar mai fi fost! Şi-ar fi terminat castelul, ar fi angajat un personal competent şi ar fi trăit după rangul lui. Şi mai cu seamă, n-ar mai fi avut de-a face cu toate poveştile astea oribile.

Din păcate mai existau şi nişte cadavre între el şi milioanele respective.

Frank nu-mai avea unghii. Se ridică şi zise:

— Mâine dimineaţă semnalez discret cadavrul de la Barra din Tijuca. Măcar să aibă un mormânt decent. În privinţa chinezoaicei, nu e cazul. Vor avea grijă vecinii ei. Am să te sun.

Malko nu-i spusese nimic de întâlnirea cu Linda. Dintr-o cochetărie puţin cam ipocrită, considerase asta ca făcând parte din viaţa lui particulară şi nu-i plăcuse niciodată să se laude cu trecerea pe care o avea la femei. După plecarea

lui Frank, semnă imediat nota de plată, ceru să i se aducă în cameră o sticlă cu apă minerală şi plecă la culcare.

După un sfert de oră dormea dus în pijamaua lui de mătase albă.

Dacă ai fi închis ochii, te-ai fi crezut în plin Carnaval. Numai ei trei, dansatorii-cântăreţi făceau tot atâta zgomot cât o întreagă şcoală de samba. Trebuie însă spus că restaurantul era mic: vreo 12 mese. La început evoluase un chitarist cu o voce extrem de joasă care interpreta vechi cântece din folclorul brazilian. Apoi cei trei dansatori în ţinută albă puseseră stăpânire pe scenă, cu instrumentele lor bizare: tamburina din piele de pisică, beţigaşele care erau lovite unul de altul şi un soi de hârâitoare care imprima ritmul frenetic al adevăratei samba.

— Negrii ăştia trei ar face avere la New York, îi zise Malko Lindei.

Ea dădu aprobativ din cap. Pe ei încă nu-i stricase turismul. Coborau în fiecare seară din favella lor şi îşi executau numărul pentru câţiva cruzeiros. Nu ştiau să citească şi nu auziseră niciodată de New York.

Dansând întruna, cântând cât puteau de tare. exploatându-şi la maxim instrumentele, toţi trei interpretau melodiile de succes lansate la Carnavalul precedent. Ritmul îl îndemna pe Malko, care nu era totuşi amator de muzică exotică, să se ridice şi să danseze cu ei. Pentru prima dată înţelegea magia pe care o exercita Rio, acest oraş unde jumătate din locuitori mor înainte de a împlini douăzeci de ani, dar unde cei mai nevoiaşi strâng bănuţ peste bănuţ tot anul ca să îmbrace un costum frumos în săptămâna sfântă a Carnavalului.

Linda alesese restaurantul. Malko îşi făcuse apariţia la vila lui Alvaro Cunha pe la orele nouă. Îi deschise acel îngrozitor capanga. Îl condusese până în salon şi cu graţii de babuin, îi propusese un whisky. Malko refuzase politicos.

După părerea lui, locul acestui brazilian era într-un copac înalt din pădurea tropicală.

Linda apăruse imediat. Purta o rochie de vară din şantung mulată pe corp, cu un decolteu brazilian. Era încântătoare. Rochia ei ar fi declanşat o răzmeriţă la un congres al orbilor. Malko se înclină şi îi sărută mâna.

Ea izbucni în râs.

— Ce caraghios eşti!

— De ce? întrebă Malko puţin vexat.

— Ei bine, pentru ce-ai făcut adineauri. E prima oară când păţesc aşa ceva. Cel puţin de la cineva pe care nu-l cunosc. Să nu mai faci asta cu doamnele pe care nu le cunoşti, vei avea necazuri cu soţii. La noi, gestul nu are deloc aceeaşi semnificaţie... Şi pe urmă, de ce te-ai îmbrăcat aşa?

Nelinişţit, Malko se privi în oglindă. Pentru Linda îşi pusese acum prima dată un costum cenuşiu închis din alpaca, aşa cum îi era obiceiul, la care asortase o cămaşa albastră şi o cravată Dior cumpărată de pe Fifth Avenue din New York şi care îl costase o mică avere.

Mai înainte că Malko să-şi revină din consternarea lui mută, Linda se apropie de el şi îi descheie haina. Trase de un capăt al cravatei cu un gest precis şi într-o clipă îi desfăcu nodul. Apoi i-o scoase de tot şi strecurând un deget lung între gât şi cămaşă. Îi desfăcu primul nasture. După aceea îşi contemplă satisfăcută opera.

— Arăţi mult mai bine, zise ea.

— Dar cu pantofii aş putea să rămân? întrebă Malko plin de politeţe. Ea izbucni în râs şi îi aruncă cravata pe umăr.

— Nu fii răutăcios. Aici, la Rio, te îmbraci după-amiaza şi seara te dezbraci. Îţi pui cravata când te duci la birou, nu când ieşi în oraş. Pentru că mergi să te distrezi şi e foarte cald.

Îl prinse frumos de mână şi îl trase după ea. El se simţi puţin ridicol cu gulerul descheiat, la braţul acestei tinere

elegante în rochie de cocktail şi pantofi cu toc înalt. Linda mergea legănându-şi uşor şoldurile, ca negresele, cu un aer foarte senzual. Taica Cunha avusese probabil slăbiciune la plantatoarele de trestie de zahăr. Dar în Brazilia asta nu avea importanţă. Nimeni nu era alb sută la sută.

Sinistrul capanga care veghea la uşă se aplecă adânc în faţa stăpânei sale.

— Mai aveţi mulţi din ăştia? întrebă Malko.

— Mulţi. Dar acesta este foarte preţios. Dacă tata i-ar cere, şi-ar omorî şi proprii copii.

Malko profită de ocazie.

— Chiar, tatăl dumitale unde e? l-am telefonat după-amiază. N-am putut să vin. Ştii că mă aflu în exerciţiul funcţiunii la Rio...

Ea îl trase de mânecă şi îi atinse uşor buzele.

— Nu şi în seara asta. Nu strica seara vorbind de afaceri.

El nu insistă. Dacă Linda se dezgheţa, i-ar fi putut fi de mare ajutor. Ar fi fost şi timpul. Larry Gallo primise o telegramă de la Washington care îi amintea cu amabilitate că Brazilia era o ţară turistică, dar nu şi pentru diplomaţii în misiune şi că erau încă vacante câteva posturi în Tanzania Orientală...

Malko deschise portiera Chevroletului. Linda se aplecă şi descoperi atât de mult din coapsă încât ar fi putut să bage în păcat şi un om cinstit. Malko se aşeză la volan. Se găsea în plin delir. De când venise, problema magneziului nu avansase nici măcar cu un centimetru, cadavrele se înmulţeau fără motiv aparent, iar el îşi petrecea serile când cu un văr care bea ca o sugativă, când cu o femeie drăguţă care pe deasupra mai era şi logodită! Nu mai lipsea decât o dramă pasională. În privinţa asta se simţea foarte sigur pe el. Frank îl sfătuise de la început să nu umble fără pistol. Dar Malko îi râsese în nas: avea oroare să facă pe gangsterul şi nu purta armă decât în orele de lucru.

Linda îi indică drumul până la restaurantul Castellino, un

local la modă. Patronul se aplecă până la pământ când îi văzu şi îi invită imediat la cea mai bună masă.

— Lasă-mă pe mine să aleg meniul, insistă Linda.

Comandă *camarao à la Bahiao*[19] şi o salată din miez de palmier şi diferite plante necunoscute pentru Malko. Şi vin brazilian.

Salata, proaspătă şi destul de picantă, era delicioasă. Cât priveşte vinul, probabil că avea cel puţin patruzeci de grade...

Li se aduse *camarao*. Erau nişte creveţi enormi cu orez atât de piperat. Încât Malko fu gata să scuipe jos prima înghiţitură. Linda făcu curat în farfuria ei ca o pisică înfometată.

Sub masă, piciorul lui Malko se sprijinea de genunchiul ei.

— Eşti deja foarte brazilian, zise tânăra femeie zâmbind uşor.

Dar nu-şi retrase piciorul. Muzica împiedica şirul oricărei conversaţii. În faţa reticenţei vădite a lui Malko pentru camarao, Linda luă unul din creveţi şi turnă peste el piper roşu cu nemiluita. Apoi i-l întinse lui Malko:

— Mănâncă-l dacă ţii un pic la mine.

Malko îl înghiţi resemnat.

l-au trebuit-apoi trei pahare pline cu vin înghiţite pe nerăsuflate pentru ca faţa să-i revină de la vânăt la roşu aprins. Avea impresia că o sumedenie de animale minuscule îi devorau pereţii stomacului. Mâncăcioasa, puse puţin piper pe pâine şi îl înghiţi pe nemestecate.

— Cu un astfel de piper roşu a fost omorât secretarul tatălui meu, preciză ea cu amabilitate.

— Mulţumesc, zise Malko. Unul nu ajunge?

Ochii Lindei sclipiră de ironie.

— El l-a înghiţit în alt fel.

Deşi vinul era tare, Malko avea încă mintea limpede.

— Cine crezi că l-a omorât?

[19] Creveţi mari pregătiţi ca la Bahia (n.a.).

— Nişte oameni care îi voiau răul, răspunse Linda cu o logică imbatabilă.

— Dar sunt brazilieni, pentru că l-au executat în acest mod, să-i zicem folcloric...

— Da, suspină Linda, dar pot fi nişte brazilieni care lucrează pentru străini.

Malko mai făcu o ultimă încercare.

— Şi ce-a spus tatăl dumitale de moartea secretarului său?

— Era cam nemulţumit de el, răspunse ea cu o strâmbătură încântătoare. Prea se ţinea după mine...

Evident, era şi ăsta un motiv. Păi nu spusese părintele Francisco Vergas, încă din secolul XVII, că la sud de Ecuator nu mai există păcat...

— Hai să dansăm, zise deodată Linda. Ai auzit de *Zum-Zum*?

— E un dans sau un zeu *vodu*[20]?

— E un local. Cel mai simpatic din Rio.

Plecară la *Zum-Zum*. Era la depărtare de trei străzi, pe aleea Nostra Senora de Copacabana.

Şi aici li se oferi imediat un loc. Malko comandă două *cacha* pentru a-i face plăcere Lindei. De altfel acel alcool alb îi amintea de vodcă. Îşi bău paharul dintr-o răsuflare. Se simţea cuprins de-a binelea de euforie.

— Dacă am dansa? propuse Linda.

Pista era mică de tot. Dansară, unul după altul, mai multe slow-uri braziliene, foarte ritmate. Linda se legăna uşor, abia atingându-l. Îşi petrecuse braţele după gâtul partenerului ei şi Malko îi simţea şoldurile atingându-l uşor după ritmul melodiei. Nu se sprijinea de el, dar o dorea de o mie de ori mai mult decât dacă ar fi fost lipită de corpul lui.

O strânse puţin mai tare de talie. Ea ridică spre el doi

[20] Cultul vodu este cultul negrilor din Antile. De origine animistă, el împrumută anumite elemente din ritualul catolic. Uneori se grafiază voodoo sau vandoo (n.t.).

ochi mari de culoarea aluriei în care stăruia un licăr nelămurit.

— Mă doreşti...

Nu era nici un reproş, nici o întrebare, ci o constatare. Malko, complexat de absenţa cravatei, nu răspunse.

— Aşteaptă, îi şopti ea la ureche. Vom face dragoste după aceea. Cum vei dori. (Suspină). Îmi place să fac dragoste. Şi dumitale. Ţi se citeşte în ochi. Ai zice că sunt din aur topit. Îmi vine să ţi-i scot ca să fac din ei inele purtătoare de noroc.

Malko schiţă un pas înapoi.

— Glumesc, zise Linda. Dar fii drăguţ şi nu te mai gândi acum la dragoste, că n-ai să mai dansezi bine. După aceea vom avea tot timpul. Să dansăm.

Şi au dansat. Locul discurilor fusese luat de o cântăreaţă neagră, Nara Léon, care alterna sambele cu cântece lente ale căror refrene erau de o tristeţe sfâşietoare.

Linda nu mai spuse nimic. Deodată, Malko simţi un lichid cald alunecându-i pe mână. Tânăra femeie plângea. Îi ridică faţa spre el şi ea îl privi cu ochii plini de lacrimi. Bărbia îi tremura uşor şi suspina fără reţinere ca o fetiţă.

— Sunt *saudade*, murmură ea. Melancolică.

— De ce?

Ea dădu uşor din umeri.

— Dacă ţi-aş cere să mergi cu mine la aeroport acum şi să ne urcăm în primul avion, ai zice nu şi m-ai considera nebună... Aşa că la ce bun să-ţi explic?

Malko simţi atâta deznădejde în vocea ei. Încât încercă să afle mai mult.

— De cine fugi?

— De mine.

Îşi scutură părul.

— Hai să nu mai vorbim de asta. Am dansat destul. Să plecăm de aici.

În trei minute erau afară.

— Am chef să conduc, zise Linda.

Luă cheile din mâna lui Malko şi se instală la volan. Conducea foarte bine, dar cu brutalitate. După zece minute opri brusc în faţa unui imobil destul de jerpelit pe dinafară, situat în colţul pieţii Maria-Isabel.

— Am ajuns.

Malko se uită la ea puţin surprins.

— Da, explică ea. Tatălui meu nu-i place să aduc bărbaţi acasă, aşa că am apartamentul meu...

Malko o urmă fără să spună nimic.

Urcară într-un ascensor murdar care îi duse la etajul opt. La capătul unui culoar lung, Linda se opri în faţa unei uşi de lemn. Îl lăsă pe Malko să intre primul şi aprinse lumina.

Era un apartament spaţios, cu o mobilă banală. Un divan lat şi scund, un pick-up şi o comodă cu o mare *figua* neagră. Tavanul era la peste patru metri şi o loggia închisă cu perdele înainta până la jumătatea încăperii.

Linda puse un disc şi se sprijini de comodă uitându-se la Malko cu ochii pe jumătate închişi. O expresie nedefinită îi strâmba faţa, ca o durere ascunsă. Malko făcu un pas înainte şi o luă încetişor pe după umeri. Cu cealaltă mână îi mângâie uşor faţa.

Ea îl privi surprinsă.

— De ce eşti aşa de bun şi de drăguţ?

El nu răspunse. Linda era nefericită şi Malko nu putuse niciodată să fie indiferent faţă de o femeie nefericită...

Lămpile pick-up-ului se încălziră şi sunetul muzicii umplu deodată încăperea. Linda îşi reveni brusc. Tristeţea îi dispăru din ochi, îşi aruncă braţele după gâtul lui Malko şi îl sărută.

Când o privi din nou, pupilele i se măriseră şi corpul, care nu era lipsit de gingăşie, i se sprijinea greoi pe el.

Malko o luă din nou în braţe. Nu simţea numai tandreţe faţă de ea. ci şi o dorinţă aţâţată de acea muzică sălbatică. Îşi lăsă mâna să-i alunece pe spate şi, sărutând-o, încercă

să-i desfacă fermoarul.

— Nu, îi şopti ea la ureche.

Puţin surprins, Malko se mulţumi să-i mângâie spatele. Totuşi nu părea o cochetă. Prin minte îi trecu un gând deprimant. Ceva nu se potrivea. Prea mersese totul ca pe roate. Se îndepărtă uşor de ea.

Ea veni mai aproape.

— De ce vrei să-mi scoţi rochia? murmură ea îndărătnică. Ai principii? De unde vii nu faceţi dragoste decât dacă femeia e goală?

Era cum nu se poate mai clar. Mâna stângă a lui Malko îi alunecă pe piept şi i se opri pe şold.

— Ar fi plăcut să nu ai nimic sub rochie, zise el încetişor.

— Dar nici n-am. răspunse Linda cu simplitate.

Malko simţi un vârtej răsucindu-i-se în stomac. Aproape cu brutalitate, făcu ceea ce aştepta ea, fără ca măcar să-şi scoată haina.

Cu părul negru revărsat pe umărul partenerului ei, Linda îngâna vorbe fără şir în braziliană. Malko se dezmetici puţin când prinse un cuvânt din zbor: era o interjecţie obscenă. Bogatei Linda îi plăcea să fie vulgară.

Îl simţi că se trage înapoi şi îl ţinu lipit de ea. Cu ochii încă înceţoşaţi de plăcere, Linda îşi legăna capul cântând încetişor cuvintele sambei care se auzea în acel moment la pick-up.

— Ştii ce cântă? îl întrebă ea pe Malko.

— Nu, zise el.

— *Samba Langustelor*. Melodia la modă.

Şi îi fredonă la ureche:

Oare langusta e un peşte?
Înoată sau pe fund păşeşte?
Şi ce dacă nu ştiu nimic,
Că tot n-am să mănânc vrun pic.

Malko asculta distrat ultimele cuvinte. Privirea i se îndreptă întâmplător spre mica oglindă agăţată pe perete în

faţa lui. În oglindă se vedea perdeaua care închidea loggia.

Or, perdeaua tocmai se mişcase uşor în spatele lui Malko.

Fereastra era închisă. Asta nu putea să însemne decât un singur lucru: cineva era în spatele perdelei.

Pe lângă neplăcerea de a împărţi momente de intimitate cu un al treilea, faptul reprezenta pentru Malko o ameninţare foarte precisă. Nu avea armă şi deci nu se putea apăra. Iar necunoscutul care stătea ascuns nu putea să aibă decât un singur scop – să-l ucidă.

Capitolul VII

Cu toţi muşchii încordaţi în aşteptarea glonţului care urma să-l lovească în spate, Malko făcu un efort supraomenesc să nu se repeadă la uşă. Ar fi fost o prostie. Necunoscutul ar fi avut timp să-l omoare de zece ori.

Dorinţa stârnită de femeie şi ameţeala provocată de muzică, alcool şi dragoste pieriseră dintr-o dată. Linda simţi imediat schimbarea lui de atitudine.

— Ce ai? întrebă ea.

— Nimic, mă gândeam.

O furie nebună punea stăpânire pe el. Tare ar mai fi vrut să strângă gâtul subţire şi delicat al Lindei. Îl atrăsese nemaipomenit de bine în această capcană... Acum, imediat ce se va îndepărta de ea, ucigaşul ascuns în spatele perdelei îl va doborî cu uşurinţă... O încurcase!

Ca să câştige timp, o prinse brusc pe Linda de mână şi o duse sub loggia, având grijă să o ţină tot timpul între el şi ucigaş.

Se aşeză pe pat şi o trase lângă el. Îi venise o idee care îi putea salva viaţa.

De unde se găsea, supraveghea mişcările perdelei în oglindă. Aceasta tremură iar, de parcă ucigaşul îl pândea şi el pe Malko...

Străduindu-se să nu se gândească la omul din spatele perdelei. Malko o luă în braţe pe Linda. O sărută pătimaş pe gât, apoi, atrăgând-o la el, se întinse lângă ea pe divan.

Nu-i trebui mult ca să o stârnească. Dar în momentul în

care femeia îşi strecura mâinile sub cămaşa lui. Malko îi şopti la ureche:

— De ce nu mi-ai spus că suntem trei?

Ea tresări şi, cu pupilele dilatate, îi zise:

— Cum aşa, trei?

— Sus e cineva, şopti Malko. Am văzut perdeaua mişcându-se de mai multe ori.

Umbra unui zâmbet trecu repede peste buzele tinerei femei.

— Te înşeli, zise ea fără convingere.

Mâna lui Malko alunecă spre gâtul ei. O strânse foarte uşor, dar apăsând pe carotide cu degetul mare şi mijlociu. Linda se zbătu cu furie.

Malko slăbi puţin strânsoarea.

— Îmi vine să te omor...zise el.

Vocea îi devenise rece şi impersonală. Linda simţi că vorbea serios. Ochii aurii nu mai erau decât două fante dure. lucind în penumbră ca ochii unui animal de pradă.

— Eşti nebun, gemu Linda.

— Ssst, zise tăios Malko cu jumătate de glas. Şi fă ce-ţi spun. Altfel te sugrum imediat şi nici omul tău nu va avea timp să te ajute.

Ea vru să vorbească, dar el îi puse mâna la gură şi îi şopti la ureche:

— Te vei ridica, te vei duce singură până la uşă şi vei stinge lumina. Apoi te întorci aici. Fără să vorbeşti. Aşteaptă, dezbracă-te. Aşa e mai verosimil. Uşa e încuiată?

Ea făcu semn din cap că nu.

— Bun. Atunci du-te.

Cu un gest precis. Linda îşi desfăcu fermoarul şi se debarasă de rochie rulând-o peste şolduri. Sânii ei atinseră uşor haina lui Malko. Apoi se ridică şi traversă încăperea fără să întoarcă capul. Ultimul lucru pe care Malko îl mai văzu la ea fură gropiţele din dreptul şalelor...

Lumina se stinse.

Malko sări cu agilitate din pat. Se atinse de Linda în întuneric şi i se păru că tânăra femeia râdea. Ajunse la uşă fără nici o greutate. Ucigaşul n-ar fi putut să tragă decât la nimereală, dar era mai bine să nu zăbovească.

Uşa se deschise cu uşurinţă. Malko se strecură afară şi o închise în urma lui. Rămase o secundă pe palierul pustiu să tragă cu urechea. Era posibil ca alt ucigaş să-l aştepte afară.

Liniştit că nu se auzea nimic, coborî scara în fugă şi nu se opri decât în stradă. Totul era atât de calm, încât se întrebă dacă nu cumva visase.

„Lasă, îşi zise el, dacă m-am înşelat, îi voi trimite mâine dimineaţă flori. Altfel mi-ar fi trimis ea mie...”

Maşina lui era chiar în faţă. Urcă în ea şi demară imediat. Cum dădu colţul, se opri să-şi pună din nou cravata. Acum îşi făcea scrupule. Şi dacă Linda nu avea nici un amestec? Probabil că acum era gâtuită. Fu tentat să-i telefoneze lui Frank, dar oricum era târziu. Alese o soluţie de compromis. Dădu ocol grupului compact de case. reveni şi opri maşina ceva mai departe, astfel încât să poată supraveghea uşa imobilului.

Aşteaptă aproape o oră. Întreaga clădire era tăcută şi învăluită în întuneric. Tocmai voia să plece, când holul se lumină. Un minut mai târziu, Linda ieşea în stradă.

Era urmată de un bărbat care o prinse cu tandreţe de braţ. Amândoi o porniră pe jos în direcţia opusă locului unde se afla Malko. Acesta, care se lăsase în jos să nu fie zărit, se ridică stăpânindu-şi cu greu un râs nervos.

Bărbatul care o însoţea pe Linda era Alex von Ritersdorf, logodnicul ei.

Malko porni maşina. Ceea ce luase drept o tentativă de asasinat nu fusese decât jocul a doi perverşi sexuali: frumosul german era un *voyeur*[21] şi Malko îi oferise fără să

[21] Voyeur - Persoană care asistă, pentru propria satisfacţie, de obicei fără să fie văzută, la manifestările sexuale ale altora (n. t.).

vrea un spectacol ales...

Se întoarse direct la hotel. Destul cu emoţiile! Asta nu însemna că von Ritersdorf nu putea să fie şi *voyeur* şi nazist. Rămânea de verificat.

Adormi imediat. În urechi cu şuierul instalaţiei de aer condiţionat care funcţiona nu se ştie prin ce miracol. Înţelegea de ce Linda plânsese la *Zum-Zum*. Probabil că din când în când visa la deprinderi sexuale mai normale.

— La ora zece convocare la ambasadă.

Vocea lui Frank nu suna prea amabil şi Malko nu era decât pe jumătate treaz. „Voi veni”, mormăi el. Şi închise.

Nu întârzie decât douăzeci de minute, din cauza unui ambuteiaj incredibil pe Avenida Atlantico. Larry Gallo şi Frank îl aşteptau.

— Prin urmare, îl întrebă diplomatul cu jovialitate, ce noutăţi mai sunt, dragul meu viceconsul?

— Am pierdut la gin-rummy patru sute de dolari, care vor fi trecuţi pe nota de cheltuieli şi am aflat un remediu împotriva arsurilor de soare, răspunse Malko suspinând. Asta e aproape tot.

Trecuse o săptămână de la seara petrecută cu Linda. Şapte zile în care munca lui nu se soldase cu nici un rezultat. Influenţat şi de ambianţa destinsă de la Rio, Malko începea să se simtă în vacanţă. În mod miraculos, nici o moarte brutală nu se mai produsese în anturajul lui şi nimic nu-l mai ameninţase.

Nu o mai revăzuse pe Linda.

A doua zi după seara aceea ciudată, Malko îi telefonase rugând-o să-l scuze pentru nervozitatea lui. Din moment ce nu existase tentativă de omor, mai bine o lăsa cu iluziile ei... Dar Linda nu încercase să-l revadă şi Malko se simţea puţin jignit, în fond îi servise drept partener de schimb. Rămânea totuşi un mare semn de întrebare: cine era Alex? Era oare nazist aşa cum pretinsese doctoriţa înainte de a fi

asasinată? Şi în acest caz. voia el magneziul? Sau era numai un detracat sexual inofensiv care găsise în Linda o parteneră supusă? Malko încercase de mai multe ori să-l întâlnească. Şi chiar se întâlniseră la yacht-club, la un aperitiv. Von Ritersdorf era întotdeauna foarte politicos, dar nu putea să scoată nimic de la el. Şi nu apărea niciodată în costum de baie. Dacă într-adevăr ar fi fost SS-ist. trebuia să poarte la subsuoară tatuajul de neşters al tuturor SS-iştilor.

Malko începuse să se cam sature. În fiecare zi, punctual, suna la ora două şi jumătate la vila lui Alvaro Cunha. Capanga îl ducea până în salon unde îl aştepta bătrânul miliardar încadrat de cei doi negri-fumători.

Ritualul era neschimbat. Alvaro Cunha dădea mâna cu Malko fără să se ridice şi începea imediat să amestece cărţile. Vreme de două ore nu vorbeau decât ca să spună *gin* sau *cobor*.

Apoi Malko făcea socotelile. Din trei partide, brazilianul câştiga două. Avea un noroc incredibil. Când, din întâmplare, Malko reuşea să coboare puţin mai repede, bătrânul înjura în surdină. Înşirând un lanţ de obscenităţi... Nu ştia să piardă. Zâmbetul nu-i revenea decât atunci când Malko scotea teancul de bancnote din buzunar... Malko încă nu văzuse nici un ban de la el: când Cunha pierdea, se mulţumea să-l crediteze pe Malko pentru a doua zi...

Cu o zi în urmă, Malko îşi pierduse răbdarea. Îi dăduse brazilianului 85 de dolari şi îi zisese:

— Domnule Cunha, aş dori tare mult să ne întâlnim şi pentru altceva decât pentru gin-rummy.

Alvaro Cunha îşi aşezase mâinile mari pe masă şi îl întrebase:

— Da, pentru ce anume?

— Pentru a semna acordul cu privire la magneziul dumneavoastră, replicase Malko direct.

Miliardarul se ridicase în picioare cât era de lung de parcă ar fi vrut să-l trăsnească pe Malko.

— Senor Malko, răspunsese el tăios, v-am dat cuvântul meu că voi semna. Avem timp. Fata mea încă nu se mărită. Acum dacă nu mai aveţi chef să jucaţi cu mine, nimeni nu vă obligă s-o faceţi.

Malko bătuse în retragere. Era singura posibilitate de a fi în contact cu miliardarul şi nu voia să o piardă. Îngânase o frază politicoasă şi îl asigurase pe Cunha că nu avea bucurie mai mare pe pământ decât să-şi piardă banii jucând cărţi cu el.

Mânia brazilianului dispăruse ca prin farmec. La despărţire, îi strânsese cu căldură mâna lui Malko şi îi făcuse cu ochiul.

— Totul se va aranja, îi zisese el vesel.

Da, dar pentru cine? Malko începea să creadă că temerile lui Frank erau foarte întemeiate. Într-o zi Cunha avea să-i anunţe cu răceală că semnase contractul cu unul din misterioşii lor adversari şi salut...

În ziua aceea, după ce plecase de la bătrân, se dusese la întâlnirea pe care o avea cu Ruth în faţă la *Copacabana Palace.* Când ajunse la hotel, ea era deja pe nisip, înconjurată de un cerc de brazilieni care îşi apropiau cu şiretenie prosoapele de plajă, printr-o mişcare de încercuire demnă de Bismarck. Tânăra îl sărută uşor pe buze. Părea că uitase complet de aventura de pe plajă. Se întâlneau acum aproape în fiecare zi. Luau cina împreună o dată la două zile şi Malko dormea destul de rar în camera lui de la *Copacabana*.

Ruth îi promisese că îl va ajuta. Cunoştea multă lume la Rio. În ziua aceea se duseseră să ţopăie prin apă fără să se mai gândească la nimic. Ruth înota ca un peşte şi plonja voiniceşte în valurile mari ce se rostogoleau peste ea într-un nor de spumă.

După ce se săturară de înot, se întoarseră să se întindă la soare. Destins, Malko adormi cu braţul lui Ruth sub umeri. Când se trezi, abia îşi reţinu un strigăt de durere: umerii lui

erau roşii ca focul. Ruth moţăia lângă el. Alergă până la apă să se răcorească puţin, dar asta nu făcu decât să agraveze situaţia. Avea senzaţia că cineva îi trecuse un fier înroşit peste spate.

Ruth deschise ochii şi izbucni în râs.

— *Meu amor*, eşti ca un rac... N-ai grijă, cunosc un leac foarte eficace pentru arsuri. Hai acasă.

Malko se îmbrăcă cu greutate. Nu suporta nici contactul cu ţesătura subţire a cămăşii.

În trecere, Ruth intră la farmacia de sub arcadele hotelului *Copacabana Palace* şi cumpără o fiolă mare de culoare albastră. Când ajunseră acasă. Ruth îl dezbrăcă şi începu să-l ungă cu lichidul alb din fiolă.

— E lapte de *magnezie*[22], explică ea. În principiu se foloseşte pentru stomac. Dar nu există nimic mai bun pentru arsurile de soare.

Era adevărat. A doua zi Malko nu mai simţea nimic.

Drept mulţumire, îi cumpărase lui Ruth un disc şi venise să i-l aducă la biroul ei de la parterul ambasadei. Ea roşi de plăcere şi îi şopti:

— Tocmai aveam ceva să-ţi spun. Poate că e important.

Şi îi murmură câteva cuvinte la ureche. Malko rămase nepăsător, dar când luă ascensorul să meargă la consilier, fluiera uşor o melodie veselă. Pentru prima oară. de o săptămână, se întâmpla ceva interesant.

În biroul ambasadorului ai fi auzit şi musca zburând. După ce rezumă situaţia, Malko preciză:

— Sunt în relaţii bune şi cu fiica interlocutorului nostru, Linda.

Faţa consilierului se lumină.

— Atunci ar putea să existe o posibilitate, începu el.

Frank îşi întrerupse activitatea de mic rozător.

[22] Magnezie – Oxid de magneziu întrebuinţat în medicină a laxativ (n. t).

— Probabil că eşti al o sutălea din Rio, zise el. Linda asta e o adevărată saltea. Cariocas spun că numai Corcovado n-a fost peste ea...

Evident. În felul ăsta isprava lui îşi pierdea valoarea.

Dar Malko păstrase veştile bune la sfârşit.

— Am mai descoperit ceva. anunţă el. În fiecare după-amiază. Alvaro Cunha se întâlneşte cu un misterios emisar cu care discută afaceri. Totul se petrece sub acoperirea unei întâlniri galante...

— Cine ţi-a spus asta? făcu Frank sărind din fotoliu.

Malko făcu cu modestie un gest evaziv.

— Nu pot să-ţi spun. Dar se poate verifica uşor.

Ruth îi recomandase să nu afle Frank că această informaţie provenea de la ea. În mod normal, negresa ar fi trebuit să-l anunţe pe Frank.

Această dezvăluire răci atmosfera dintre ei.

— Cu cine se întâlneşte, Dumnezeule? gemu diplomatul.

Frank făcu un gest evaziv.

— Puţin ne interesează. Important este să n-o lăsăm pe maimuţa asta bătrână să ne păcălească.

— Ce propui? întrebă diplomatul.

Frank făcu un gest cât se poate de clar.

— Cu câţi mor aici zilnic, unul în plus sau în minus nu se bagă de seamă...

— Şi după aceea? îl întrerupse Malko. Vei omorî fata. apoi rudele. Ţin însă să-ţi atrag atenţia că în lipsă de moştenitori, magneziul revine Braziliei şi atunci nu mai rămâne decât să lichidăm optzeci de milioane de brazilieni... Or asta înseamnă genocid şi genocidul e foarte rău văzut la ONU.

Frank era furios. Îl măsură pe Malko din cap până în picioare.

— Perfect. Fă cum te taie capul, intelectualule! După ce te vei culca destul cu fiică-sa, poate că bătrânul o să te treacă în testamentul lui...

Strivi ţigara în scrumieră şi ieşi trântind uşa.

Consilierul se uită la Malko cu un aer jenat.

— Frank e puţin cam brutal, dar are dreptate într-o privinţă. Nu-l putem lăsa pe acest brazilian să-şi bată joc de noi la infinit, dragul meu Malko.

Malko miji ochii.

— Dragul meu, n-am venit în Brazilia ca să omor pe toată lumea. Sunt destui morţi în povestea asta. Ceva îmi scapă. Aş dori să înţeleg de ce vrea omul ăsta să ne înşele şi pentru cine. Deocamdată, moartea lui n-ar aduce nici un progres. Căci nu ştim pentru ce ezită. Ne vom trezi în aceeaşi situaţie cu fiica lui.

— Bineînţeles, dar...

— Nu e vorba de nici un *dar*. Am o pistă pe care o consider importantă. În acest caz, a-l suprima pe Cunha ar fi o greşeală colosală.

Aminti din nou ce-i spusese chinezoaica şi felul în care murise, omiţând micile manii ale lui Ritersdorf.

— Mai întâi aş vrea să ştiu dacă Ritersdorf este adversarul nostru, conchise el. În acest caz, dat fiind logodna lui cu Linda, el ar fi omul periculos. De aceea îi voi întinde zilele astea o cursă. Apoi, dacă e necesar, vom acţiona împotriva lui Cunha.

— Toate astea nu ne spun de ce Alvaro Cunha nu vrea să semneze cu noi, remarcă diplomatul.

— Pentru că mai e un al treilea pungaş.

— Atunci trebuie să-l descoperi.

Argumentaţia lui Malko îl mai liniştise puţin pe Larry Gallo. Şi se despărţi de el strângându-i cu putere mâna.

Malko nu mai avea timp decât să o şteargă la vilă. Alvaro Cunha îl aştepta la rituala partidă de gin-rummy.

Capanga îi deschise în tăcere şi îl conduse în salon. Bătrânul brazilian era deja la masa de joc, bătând nervos cărţile.

— Aţi întârziat, zise el aproape cu severitate.

Dumneavoastră daţi cărţile.

Îţi venea să te întrebi cum de putuse trăi până atunci fără Malko. Acesta dădu cărţile şi întoarse asul de pică. Începea bine. Malko avea în mână nişte cărţi mizerabile. Nici măcar două la fel.

Dădu jos un rege. Bătrânul îl luă. Trase un nouă cu care făcu un brelan[23]. Dădu jos un şapte de carou. Bătrânul îl luă şi pe acesta. Apoi de trei-patru ori nu putu să potrivească nici o carte. Şi brusc Cunha triumfă:

— Gin!

Jocul lui era aproape făcut de la început. Îi mai lipseau trei cărţi şi Malko îi dăduse două: iar el rămăsese în mână cu 37 de puncte. Plus cele 25 pentru gin şi dublate – începuse prost de tot.

Şi continuă şi mai prost. Malko pierdu trei partide una după alta. La o sută de cruzeiros punctul, nota de plată urma să arate dichisită de tot. Bătrânul avea un noroc insolent. Dacă o ţinea aşa toată după-amiaza, Malko ar fi plecat de acolo în chiloţi.

— Să facem socoteala, zise Cunha. Îmi pare rău, dar trebuie să ne oprim. Cel puţin deocamdată. Am treabă, adăugă el făcându-i cu ochiul lui Malko.

Malko primi propunerea mai curând cu uşurare. Scoase două bancnote frumoase de o sută de dolari şi le puse pe masă. Măcar de-ar fi fost şi Linda acolo.

Cunha era deja în picioare. Bancnotele dispărură în mâna lui enormă.

— Mâine, la aceeaşi oră?

Malko încuviinţă posomorât. Avea impresia că era o lămâie stoarsă încet... Dar creierul îi funcţiona bine. Vorbele lui Ruth îi stăruiau în minte. Se grăbi să-şi ia rămas bun şi merse până la maşină.

Alvaro Cunha ieşi aproape imediat după el şi o porni cu

[23] Brelan - Grup de trei cărţi de aceeaşi valoare şi de culori diferite (n.t).

paşi mari pe Avenida Pasteur. Malko îl lăsă să ia puţin avans şi plecă în urma lui. După cinci sute de metri, brazilianul făcu la stânga pe Rua Urbano Santos. Exista acolo un cartier popular amărât, ceva între favella şi cartierele normale. Malko se ascundea cu uşurinţă prin mulţime.

Toată lumea părea că îl cunoaşte pe miliardar; oamenii îl salutau şi el răspundea ridicându-şi cu mişcări largi pălăria. Se opri chiar în faţa unui negustor ambulant de limonadă şi bău dintr-un pahar de carton.

În sfârşit, Malko îl văzu urcând peronul unei căsuţe din lemn şi bătând la o uşă. Ascuns sub copertina unui negustor de încălţăminte. Malko vedea perfect peronul. Uşa se deschise şi apăru un soi de Sophia Loren neagră ca ciocolata. Rochia ei de mătase roşie era strânsă pe corp şi formele opulente i se conturau în bătaia luminii.

— *Que chouchou*! suspină un tânăr brazilian lângă Malko.

Era cel mai mare compliment ce se poate face unei femei în Brazilia.

Câteva glume deocheate se auziră prin mulţime când frumoasa negresă îl sărută pe miliardar cu lăcomie pe gură şi intră în casă dansând din şolduri. Probabil că asta îl excită pe Cunha, căci acceleră mişcarea cu care îi trase o palmă zdravănă – ce se auzi până la celălalt capăt al străzii – peste fesele îmbrăcate în roşu.

Înciudat de această scenă folclorică la care asistase, lac de năduşeală după ce mersese degeaba un kilometru în plin soare, Malko se aşează la o masă din faţa unui bar şi comandă o cafezhino. Cu siguranţă că aici climatul conserva. Bătrânul Cunha nu putea fi departe de 70 de ani. Ambiţionându-se să o satisfacă pe această negresă imensă, nu făcea altceva decât să-şi sape mormântul cu buldozerul...

Cafezhino era fierbinte şi delicioasă, ca de obicei.

Malko scoase din buzunar o bancnotă de cincizeci de cruzeiros şi o aşeză pe masă. Chelnerul îl văzu dinăuntru. Dar afară era cald şi perspectiva de a băga mâna în buzunar să dea restul îl epuiza dinainte pe brazilian. În fond, de ce să se grăbească. Clientul stătea bine pe un scaun, iar ei la răcoare.

Aşteptarea dură vreo zece minute. În momentul în care Malko intenţiona să plece fără să plătească, de la o masă vecină se ridică un bărbat, lăsă o bancnotă pe masă, traversă strada, urcă peronul şi intră fără să bată în apartamentul unde dispăruse miliardarul şi frumoasa negresă.

Cu siguranţă că era o greşeală. Malko râse în sinea lui gândindu-se la mutra pe care o va face Cunha surprins în plină zbânţuială... Un şoc care ar fi putut să provoace un infarct.

Nu se întâmplă însă nimic. Uşa rămase în continuare închisă. Malko doar îl zărise pe noul venit, dar avusese timp să înregistreze silueta unui om destul de în vârstă cu o servietă de piele. Nici pe departe genul amatorului de o partidă în trei pentru un bănuţ. Ceva nu se potrivea.

Se hotărî să-l cheme pe chelner după obiceiul brazilian, făcând *piss*, ca atunci când chemi o pisicuţă. Chelnerul dădu fuga. mişcat de această dovadă de asimilare.

Lângă cafenea şi chiar în faţa casei din lemn, se înălţa un imobil cu mai multe etaje. Malko intră şi luă ascensorul până la etajul şase. Apoi coborî fără să se grăbească, oprindu-se pe fiecare palier şi aplecându-se afară pe fereastră.

La etajul doi găsi ce căuta. Fereastra dădea chiar spre încăperea în care dispăruseră Cunha, femeia şi necunoscutul.

Malko se aplecă şi înjură cu jumătate de glas.

Cealaltă fereastră era şi ea deschisă. Negresa stătea pe un divan, picior peste picior şi citea o revistă ilustrată.

Cunha, aşezat la o masă, se vedea din profil, iar necunoscutul stătea în faţa lui. Între ei zăceau cărţi şi dosare.

Cunha scrise ceva pe o foaie de hârtie şi i-o întinse necunoscutului. Acesta dădu din cap, scrise şi el ceva şi o înapoie miliardarului. Malko înţelese: comunicau astfel prin scris ca să nu vorbească lucruri prea compromiţătoare în faţa femeii. Malko clocotea de furie. Aşadar, bătrânul miliardar îl înşela cât se poate de clar. Îl amăgea cu partidele lui de gin în timp ce el trata cu alţii. Frank avea dreptate.

Malko coborî şi comandă din nou o cafezhino. Mintea îi lucra intens. Poate că secretul tuturor crimelor se afla în spatele acelei uşi. Asociaţii omului cu servieta aveau evident interes să-l elimine pe Malko.

Avu timp să mai bea alte două cafele până când uşa să se deschidă din nou. Atunci se repezi imediat în cafenea. Dar Cunha nu se grăbea. Coborî treptele scării ţinând-o pe negresă de mijloc. Pe trotuar, ea se agăţă de gâtul lui şi îi lipi pe gură o sărutare în stare să topească asfaltul şi primi în schimb de la Alvaro Cunha o palmă prietenească care o propulsă până la uşă. Oamenii simpli de pe stradă priveau scena cu înduioşare.

Era într-adevăr un foarte bun alibi. Dacă brazilienii ar fi fost mai puţin leneşi. Malko n-ar fi bănuit niciodată nimic.

Necunoscutul, cu servieta în mână, ieşi şi el după un sfert de oră de la plecarea lui Cunha. Omul avea pielea de culoare închisă şi purta ochelari cu ramă de baga.

Se îndreptă cu repeziciune spre Avenida Pasteur. Malko se luă după el. Dar în loc să meargă spre oraş, necunoscutul o luă la stânga, spre Praia Vermeha, apoi apucă pe un mic drum la dreapta care ducea la Morro Babylonia. Malko ajunse la cotitură când celălalt urca prima pantă. Era imposibil să-l urmărească în acel loc. Un alb ar fi fost acolo la fel de vizibil ca o pată de lapte pe o pisică

neagră.

Malko se întoarse cu regret la maşină. Era supărat că Frank avusese dreptate.

O porni spre ambasadă. Biroul lui Frank era deschis şi, când intră Malko, americanul tocmai îşi rodea visător unghia degetului mic de la mâna stângă.

— Am noutăţi, zise Malko.

După ce termină de povestit tot ce văzuse, degetul mic al americanului arăta de parcă fusese devorat de furnici roşii. Dar ochii lui străluceau de orgoliu satisfăcut.

— Eu cunosc mult mai bine Brazilia, zise el sentenţios. Toţi sunt nişte maimuţe vicioase. Ba încă a noastră a folosit o scurtătură, din cocotier în Cadillac. Cu ideile pe care le ai eşti bun pentru Peace Corps. În fine, am băgat de seamă la timp.

— Trebuie să punem mâna pe tipul cu servieta, zise Malko. Prin el vom ajunge până sus.

Frank zâmbi cu răutate.

— În privinţa asta, poţi avea încredere în mine. Să vezi ce mutră o să facă bătrânul când va vedea că i-am dibuit clienţii. Zici că se duce la târfă în fiecare zi?

— În fiecare zi, după partida de gin-rummy.

— Bun. O să-i pregătim o primire plăcută. Să vezi...

Ieşind de la ambasadă. Malko se îndreptă spre yacht-club. Se ducea acolo să ia masa în compania lui Kurt. Şi spre a-l întâlni aici şi pe tânărul playboy Bob Jaguari, căruia voia să-i ceară un mic serviciu.

La intrare fu întrebat dacă e membru. Din fericire. Kurt îl aştepta lângă ghereta funcţionarului şi îi strânse cu putere mâna. Nu se mai văzuseră de la acea *champagne-party*.

— Este singurul loc acceptabil din Rio, îi explică Kurt. Probabil că toţi oamenii importanţi din oraş sunt membrii clubului. O femeie care şi-ar alege amanţii din afara acestui cerc ar fi definitiv izolată... Hai să-ţi arăt locul.

Malko îl ştia deja, dar acceptă politicos. Acest văr căzut ca din cer îi era tare simpatic. Probabil că era unul dintre rarii muritori care ar fi putut să înţeleagă de ce îşi risca viaţa ani în şir ca să pună unele peste altele câteva pietre vechi. Din păcate, nu-i putea spune adevărul despre activitatea sa...

Magnifica piscină era pustie.

— Aici oamenii nu prea sunt sportivi, îi explică Kurt. Vin să bea, să flecărească sau să-şi arate noile amante.

După un tur de punte, se instalară amândoi afară. În faţa barului, să ia micul dejun. Kurt comandă două pahare de vodcă şi un meniu uşor: *pere avocat*[24] şi carne friptă.

Ambianţa era aproape asemănătoare cu cea a unui club englez. Cele câteva femei erau toate foarte bine îmbrăcate, iar bărbaţii purtau haine de culoare închisă.

— Cum îţi merg afacerile? îl întrebă Kurt după ce chelnerul aduse două pere avocat mari ca nişte pepeni galbeni.

— Binişor, răspunse Malko politicos.

Kurt nu-i pusese nici o întrebare, dar Malko îl lăsase să înţeleagă că venise în Brazilia ca să pună la punct unele probleme comerciale între USA şi nişte firme braziliene.

— Dacă te pot ajuta cu ceva... îi propuse Kurt.

Malko scutură din cap.

— Din păcate, nu cred. A propos, îl cunoşti pe un anume Alvaro Cunha?

— Bineînţeles. Este unul dintre cei mai mari clienţi ai băncii mele. Ştiu că e foarte bolnav, dar că posedă o avere imensă, câştigată prin mijloace ciudate, aşa cum se întâmplă totdeauna aici. Vechiul nostru proverb austriac: „Renumele bun face mai mult decât un brâu de aur”, nu are nici o valoare în Brazilia. Ai vreo afacere cu el?

— Nu tocmai, răspunse Malko. Dar l-am întâlnit şi m-a

[24] Fructele foarte apreciate ale AVOCATIERULUI, specie de laur american (n. t.).

făcut curios.

— Fiica lui vine destul de des aici, remarcă Kurt. Este încântătoare, dar are un gust foarte pronunţat pentru secăturile tinere.

Malko nici nu clipi. Kurt nu ştia despre aventura lui. Dar preferă să schimbe conversaţia.

— Tot nu te-ai hotărât să te însori?

Kurt von Falkenhausen ridică ochii spre cer.

— Dragul meu, pentru asta ar trebui să mă întorc în Europa unde să-mi caut o logodnică. Poate la anul. Corespondez uneori cu o verişoară destul de îndepărtată ca să nu riscăm să procreăm monştri...

Un văl îi trecu parcă peste faţă.

— Să vorbim mai bine de castelul tău, reluă el vesel. Spune-mi când te duci să locuieşti în el. Tu ar trebui să te însori, pentru că ai ce oferi viitoarei tale familii...

În ciuda soarelui arzător şi a căldurii provocată de vodcă. Malko simţi deodată un frig în tot corpul. Îşi amintise de Christina, frumoasa indiană pe care o cunoscuse în Mexic şi din care nu mai rămăsese decât o grămăjoară de cenuşă în pădurea tropicală. Cu femeia aceea i-ar fi plăcut să se însoare. Deşi prin vene îi curgea sânge indian, avea atâta noblеţe de parcă strămoşii ei ar fi existat din vremea cruciadelor. Şi totuşi nu-i putea mărturisi vărului său că fusese obligat să o ucidă într-un mod oribil pe singura femeie pe care o iubise vreodată[25].

În aşteptarea cafelelor. Malko schiţă pe faţa de masă pentru Kurt planul viitoarei sale biblioteci. Imaginaţie înflăcărată. Kurt urmărea explicaţiile lui Malko cu o bucurie copilărească.

— Ah! suspină el, dacă ai şti cât aş da să am puţină zăpadă de Crăciun! Şi cât te invidiez că ai putut păstra această locuinţă istorică magnifică...

Kurt fu nevoit să plece imediat după cafea. Avea o

[25] Vezi SAS nr. 3 „Operaţiunea Apocalips”.

întâlnire la birou cu nişte străini. Sub pretextul că Malko nu era membru al clubului. Kurt plăti el toată consumaţia. Malko îl lăsă să plece după ce-i strânse mâna cu căldură. Îl văzuse pe Bob Jaguari luând masa cu o negresă încântătoare şi voia să-i vorbească.

Până atunci, făcu încet turul portului. Toate ambarcaţiunile erau întreţinute impecabil de marinari brazilieni plătiţi cu anul de către yacht-club. Bob Jaguari veni el singur la Malko şi îl bătu prieteneşte pe umăr.

— Ce mai faceţi, domnule viceconsul? Eu v-am invitat să încercaţi noile mele modele sau chiar să participaţi la o partidă de pescuit pe vasul meu...

— Tocmai, răspunse Malko puţin cam rece Asta e ceva care m-ar interesa...

Bob îl bătu viguros pe umăr.

— Formidabil! Mâine e sâmbătă, vă duc la Itamaratsu. E unul dintre cele mai frumoase locuri din Brazilia. Şi acum. haideţi să beţi cafeaua cu noi.

Îl duse pe Malko până la masa lui şi îl prezentă însoţitoarei sale, un exemplar de negresă dintre cele mai reuşite. Malko se înclină şi îi sărută mâna. Tânăra fu gata să răstoarne cafeaua de uimire. Bob nu o obişnuise cu astfel de răsfăţuri.

Vorbiră despre pescuitul rechinilor. Apoi tânăra femeie, care se numea Vanja, se ridică şi se întoarse la birou. Bob nu părea să aibă vreo ocupaţie urgentă. Malko îl cercetă cu atenţie prin ochelari. Nu se putea spune că îi inspira o simpatie nemaipomenită. Şiretenia se îmbina la el insuportabil cu un fel de privire nevinovată. În plus, mai avea şi alura seducătorului cu o sumedenie de muşchi pe el. Tipul de bărbat care face o crestătură în lemnul patului la fiecare cucerire nouă...

— Am nevoie de un mic serviciu, atacă Malko imediat ce rămaseră singuri.

Lui Bob îi sticliră ochii.

— O puicuţă?

Malko reuşi să-şi ascundă antipatia sub un zâmbet scrâşnit:

— Cam aşa. O cunoşti pe Linda Cunha? Am întâlnit-o şi am găsit-o extraordinară. M-am gândit că o plimbare toţi trei...

Bob zâmbi plin de el.

— Nici o problemă. Îmi mănâncă din palmă. Numai că mai e şi iubiţelul ei, germanul; nu se dezlipeşte de ea în timpul week-end-urilor.

— Asta nu face nimic, îl asigură Malko.

— Atunci, ne vedem mâine aici la ora zece, propuse Bob. Vom merge în golf la pescuit, iar dumneata vei încerca s-o cucereşti pe frumoasa Linda...

Malko se grăbi să plece. Nu găsise alt mijloc mai bun ca să se convingă dacă Alex purta sau nu tatuajul infamant. Se întreba ce-i va cere într-o zi Bob în schimbul acestui serviciu. Probabil că se culcase cu Linda dacă era atât de sigur de acordul ei. Doar dacă nu se lăudase.

Era ora partidei de gin. Încă două-trei zile de răbdare. Ziua de mâine urma să-l lămurească deja asupra unui punct important.

La ora zece dimineaţa, yacht-club-ul era aproape pustiu. Brazilienii nu sunt matinali. De data asta, supraveghetorul îi zâmbi cu toată gura şi îl lăsă să treacă. Venise înadins foarte devreme ca să fie sigur de prezenţa celorlalţi. Ascuns sub umbrarele piscinei, asistă mai întâi la sosirea lui Bob, însoţit de negresa lui, apoi a Lindei împreună cu Alex într-un Volkswagen verde. Tânăra femeie purta un şort atât de scurt, încât şi chelnerii cei mai stilaţi întorceau capul după ea.

După ce-i văzu pe toţi la bord, Malko îşi făcu şi el imediat apariţia cât se poate de destins. Trecu cu un salt pasarela şi ateriză lângă Linda.

Aparent Bob uitase să o prevină. Dar gestul ei care exprima surprinderea se transformă imediat într-un zâmbet.

— Ce surpriză plăcută! făcu ea. Prin urmare sunteţi de-al nostru... Cred că îl cunoaşteţi-deja pe Alex...

Alex părea mai puţin încântat. Îi întinse lui Malko mâna lui uscată şi dispăru în cockpit. Bob desprinse parâmele şi porni cele două motoare. Încet, ieşiră din micul port şi plutiră pe lângă Căpăţâna de Zahăr. În faţa lor se înălţa un fort din ciment ce aparţinea marinei braziliene şi care semăna leit cu o bază futuristă. Marea era frumoasă şi soarele încălzea deja foarte tare.

După ce femeile se dezbrăcară, Malko îşi puse şi el costumul de baie. Când ieşi din cabină, văzu că Alex von Ritersdorf, aşezat pe pernele de la pupa, rămăsese îmbrăcat tot cu pantalonii de pânză albastră şi cămaşa cu mâneci scurte. Privirile lor se încrucişară, dar germanul întoarse capul.

Vasul străbătea micul golf. Deja puteai avea o vedere de ansamblu a oraşului ce se întindea de-a lungul coastei, cu zgârie-norii lui şi, în spate, cu linia ciopârţită a munţilor. Corcovado se detaşa pe cerul albastru, ca un semn tragic care domina oraşul.

Bob pregătise două undiţe pentru pescuit. Alex luă una şi Linda pe cealaltă. Întins pe acoperişul cabinei. Malko nu-l scăpa din ochi pe german. Dar logodnicul Lindei privea ţintă la apa verde...

După o oră, partea din spate a vasului era plină de *sardinas* de mărimea unui mic somon. Malko se înroşise din nou ca racul, iar Alex nu se dezbrăcase. Bob îi veni fără să vrea în ajutor.

— Ce-ar fi să facem o baie? propuse el. După aceea mâncăm.

Şi opri motoarele fără să mai aştepte răspunsul cuiva. Vasul se mai deplasă puţin până îşi consumă avântul, apoi

se opri încetişor. Apa clipocea lângă cocă şi la peste zece metri adâncime se vedea nisipul de pe fund. Asigurându-se cu o privire că Linda şi Vanja se uitau la el. Bob se ridică în picioare şi plonjă impecabil.

Linda lăsă undiţa şi îl imită cu graţie după ce-i adresă un zâmbet lui Malko.

Acesta începuse să se coacă pe acoperişul fierbinte. În faţa lui, profilul germanului părea că îl sfidează. Avea nişte trăsături ascuţite şi moi totodată, iar pielea uscată şi pergamentoasă ca cea a unui şarpe; buzele erau subţiri ca o lamă de cuţit. Simţind privirea lui Malko, germanul se întoarse uşor pentru ca vecinul lui să nu-i vadă decât ceafa. De aceea Malko se hotărî să ia taurul de coarne.

— Alex, strigă el în germană, nu faci baie?

Alex von Ritersdorf nici măcar nu tresări, dar îşi întoarse spre Malko ochii lui de peşte mort.

— Mulţumesc, răspunse el în engleză, cu o voce atonă, nici apa şi nici soarele nu mă atrag. Am venit doar s-o însoţesc pe Linda. Dar, poftim, fă dumneata baie...

Era aproape un ordin.

Înciudat, Malko plonja şi el în apă. Când ieşi la suprafaţă, Linda îi ciufuli părul.

Se găseau destul de departe de vas ca să-şi poată vorbi fără să se ferească.

— E un urs, nu, Alex al meu? zise ea veselă. Totdeauna e aşa cu cei pe care nu-i cunoaşte foarte bine.

Malko era tentat să-i spună că se cunoşteau totuşi foarte bine...

— S-ar zice că-mi porţi pică, continuă tânăra femeie înotând încet în jurul lui. Tot mai crezi că am vrut să te asasinez...

— Nu, făcu Malko. Dar cred că tatăl dumitale îşi bate joc de mine.

Se lăsă pe spate în apa călduţă să facă pluta. Linda înotă craul ca să-l prindă din urmă şi îşi aşeză o mână rece pe

obrazul lui.

— Tata nu-şi bate joc de dumneata, murmură ea. Nu poate să semneze deocamdată, dar nu ai de ce te teme... Îţi dau cuvântul meu.

Părea atât de sinceră. Încât Malko ridică capul din apă. Era prima oară când vorbea de asta.

— În fine, zise el, secretarul lui nu s-a sinucis, eu n-am visat că s-a tras în mine, dublura mea a fost doborâtă în faţa casei lui şi nu mai pun la socoteală..

Linda bătu apa cu mâinile ei lungi.

— Ai încredere, repetă ea. Tatăl meu nu-şi dă decât o dată cuvântul. A refuzat deja alte propuneri. Dacă ar fi vrut să te înşele, ar fi făcut-o până acum.

Malko nu avu timp să răspundă. Bob ajunse la ei înotând voiniceşte.

— Ce ziceţi, amorezilor, v-am aranjat bine treaba, nu? zise el încet.

Tânăra femeie îl fulgeră cu privirea. Probabil că uneori regreta dezmăţul ei fără discernământ. O porni înot spre vas fără să răspundă.

— Alex nu face baie niciodată? îl întrebă Malko pe playboy.

— Ba da. Nu ştiu ce are azi, răspunse Bob. Poate că a înşelat-o pe Linda cu vreo tigresă care i-a zgâriat spatele şi vrea să evite o scenă...

— Asta trebuie să fie, conchise Malko.

Doar dacă Obersturmbahnfuhrer Alex nu avea şi alte semne de ascuns, mai puţin nevinovate...

Malko înotă spre vas gândindu-se că. totuşi, nu putea să-l arunce pe Alex în apă pentru a-l forţa să se dezbrace.

Linda îi întinse mâna ajutându-l să urce la bord. Cât timp se scăldaseră, Vanja pregătise o féjouade mare. Toţi mâncară fără să scoată o vorbă. Bob avea un vinişor brazilian greu, după pofta inimii. Masa şi legănatul vasului începeau să-l adoarmă pe Malko. Iar nu făcuse nici un pas

mai departe!

După masă, Bob se lăsă în voia apei pe o saltea pneumatică, iar ceilalţi luară în primire cuşetele. Linda şi Alex adormiră unul în braţele celuilalt. Înduioşător. Din când în când, cu un clipocit puternic, lângă vas săreau calcani mari.

Malko adormi cu ochii la un vultur negru care plutea încet în aer deasupra insulei vecine.

Răcoarea trezi pe toată lumea. Apa clipocea mai tare şi se stârnise vântul.

— Trebuie să ne întoarcem, zise Bob, altfel o să ne zgâlţâie. Aici vremea se schimbă repede.

Ajutat de Vanja. Bob ridică ancora şi porni motoarele. Nori mari şi negri se deplasau cu iuţeală dinspre coastă. Bob distribui puloverele. Era şi timpul. Malko dârdâia de frig. Trebuia să renunţe la orice speranţă de a-l mai vedea pe Alex făcând striptease.

După ce trecură prin faţa unei mari reclame luminoase, fixată pe panta stâncii, ajunseră în micul port în acelaşi timp cu o duzină de alte vase, alungate spre ţărm de vremea rea. Doi marinari dădură fuga să se ocupe de ambarcaţiune şi de peşte.

Malko sări primul pe uscat. După ce-i mulţumi lui Bob şi sărută mâna Lindei, care îi strânse degetele puţin mai mult decât era necesar, se îndreptă spre maşină. O zi pierdută. Bineînţeles, putea avea presupuneri serioase în privinţa lui Alex, dar ar fi dat mult să vadă el însuşi faimosul tatuaj. În felul acesta, doctoriţa n-ar fi murit degeaba.

Capitolul VIII

— Big gin!

Ochii lui Alvaro Cunha licăreau de bucurie. Îşi etala cărţile: patru dame, şapte, opt, nouă de inimă şi as, doi, trei

şi patru de pică.

Malko aruncă cărţile descurajat. Avea în mână treizeci de puncte. Încă o după-amiază pentru care CIA trebuia să plătească o mică avere.

La un semn al stăpânului lor, cei doi negri-fumători traseră din pipa lor ca nişte damnaţi şi îl învăluiră pe bătrânul miliardar într-un nor de fum albastru. Alvaro Cunha se lăsă pe spate făcând să trosnească fotoliul sub el.

— Ce păcat că am porcăria asta de boală, bombăni el. După o astfel de lovitură, tare aş mai fuma şi eu un trabuc bun.

— Aţi câştigat 186 de dolari, zise Malko cu nostalgie.

Tot Malko făcea socotelile. Pe miliardar lucrul acesta îl plictisea.

— Spuneţi-mi, reluă el, când vom trece la lucruri serioase?

Celălalt făcu pe prostul.

— Credeţi că 186 de dolari nu este un câştig serios! Cu ei îmi plătesc tot personalul timp de o lună.

Malko simţi că îi sare muştarul. Privi la tatuajul pe care îl avea bătrânul în jurul gâtului. Păcat că nu era decât un tatuaj...

— Ascultaţi, domnule Cunha. zise el, nu am venit în Brazilia să joc gin cu dumneavoastră. Şi ştiţi asta foarte bine. Trebuie să discutăm un contract important. Ce mai aşteptaţi?

Miliardarul izbucni în râs şi îşi puse una din labele lui mari peste mâinile lui Malko.

— V-a cuprins deja *saudade* după America. V-am spus că nu avem nimic de discutat. Sunt de acord. Dar, înainte de a lua o hotărâre atât de importantă, voiam să reflectez şi de asemenea să vă cunosc. Nu-mi place să tratez afaceri cu oameni pe care nu-i cunosc.

— Şi aţi reflectat? zise Malko exasperat.

— Da.

Bătrânul îl privi cu un aer de şiretenie amuzată.

— Uitaţi, vă voi dovedi buna mea credinţă. Vom semna când doriţi. După ce mă bateţi o dată la gin.

Malko îl privi puţin surprins.

— E cumva o glumă?

— Deloc. E o mare satisfacţie să joc cu dumneavoastră. La vârsta mea, nu mai am prea multe bucurii. În felul ăsta prelungesc plăcerea.

— Şi dacă nu reuşesc să câştig?

— Sunteţi un om inteligent. Veţi câştiga. Momentan eu am noroc, asta e tot.

— Este o propunere ciudată, zise încet Malko.

Era chinuit de tentaţia de a-i vorbi de omul cu servieta, de a-i arunca minciuna în obraz. Dar celălalt nu-i dădu răgaz.

— Ţin mult la dumneata, zise Cunha. M-ar cuprinde *saudade* văzându-vă că plecaţi. De aceea vreau să vă reţin cât mai mult posibil...

Ar fi luat premiul întâi la Conservator. Probabil că între cocotier şi Cadillac urmase nişte cursuri la Actor's Studio.

— Bun, acum trebuie să plec la mica mea întâlnire, conchise Alvaro Cunha făcând cu ochiul foarte semnificativ. Cât încă mai pot profita de femei...

Malko îi strânse mâna şi plecă repede. Capanga îl însoţi în tăcere până la uşă. Malko ar fi avut chef să-i arunce o alună, ca să vadă dacă o ridică de jos.

Îşi lăsase înadins maşina destul de departe. Frank se deplasase deja la locul indicat, ca să evite sosirea lor împreună. Mica cafenea era aproape goală. Malko îl reperă imediat pe omul cu servieta. Servea o cafezhino în timp ce citea *O Globo*. La picioare avea o servietă grea. Malko îl căută cu privirea pe Frank. Nu se vedea nicăieri.

Trecu prin faţa cafenelei şi intră în imobilul din faţa casei unde locuia negresa. La etajul doi dădu peste doi electricieni în salopete, cu geanta de scule pe umăr. Unul

dintre ei era Frank, celălalt un brazilian cu o mutră mai degrabă alarmantă.

Americanul îşi deschise geanta. Înăuntru se găsea un pistol-mitralieră mexican Mendoza. demontat în două bucăţi.

— Ţările subdezvoltate sunt neglijate, zise americanul. Dar tipii care au conceput această mică minune sunt mexicani.

Alături mai era un binoclu şi o bobină lată de leucoplast.

— Avem aici cu ce să-l transformăm în mumie, preciză Frank. Noi stăm ascunşi înăuntru. Dumneata rămâi jos. Imediat ce omul nostru iese, te iei după el şi îl abordezi ca un turist nevinovat care s-a rătăcit. Ca să avem noi timp să ajungem. Pe urmă îl luăm pe sus.

— Şi dacă opune rezistenţă?

Frank bătu cu mâna peste geantă.

— Am aici o armă silenţioasă, uite aşa de mare. Dar nu vom avea nevoie de ea. Ce idiot şi Cunha ăsta! Ai văzut femeia?

Malko se uită pe fereastră. În slip şi sutien, negresa umbla de colo-colo prin apartament.

— Dacă te uiţi cu binoclul vezi că nu e rea deloc, zise Frank.

Americanul uitase să-şi mai roadă unghiile.

Malko îi lăsa la treaba lor. O nelinişte vagă îi răsucea stomacul. Toată povestea asta era foarte simplă şi în acelaşi timp foarte complicată.

Ajunse jos exact la timp ca să asiste la sosirea lui Cunha. Negresa îi deschise uşa îmbrăcată într-un capot cu flori. Apoi îşi executară micul lor număr pentru poporul muncitor, care nu avea posibilitatea să-şi plătească târfe cu două sute de cruzeiros şi dispărură. Acesta era felul lui Cunha de a fi social.

Omul cu servieta aşteptă zece minute şi intră după ei. Cu aerul lui paşnic părea un profesor. Dovadă că nu trebuie să

te încrezi niciodată în aparenţe.

Preţ de un sfert de oră nu se întâmplă nimic. Cufundat şi el în lectura aceluiaşi ziar O Globo, Malko se străduia să treacă cât mai neobservat. De altfel, nimeni nu-i acorda vreo atenţie.

Deodată, uşa casei din faţă se deschise brusc. Omul cu servieta coborî treptele peronului de parcă l-ar fi fugărit un taur şi o luă la sănătoasa pe stradă. Trecu prin faţa barului şi Malko îi văzu trăsăturile crispate de spaimă. În acelaşi moment un strigăt sfârşitor cutremură toropeala străzii Urbano Santos.

Ieşită în prag, târfa neagră urla de parcă ar fi venit sfârşitul lumii.

Coborî scările şi se opri în mijlocul drumului. Capotul i se desfăcuse şi ce avea pe dedesubt nu ascundea mare lucru. Primul automobilist care apăru frână şi coborî cu un aer lacom.

Malko ţâşnise deja din bar. Mirosea tare rău a dezastru.

Se lovi de Frank care, cu o faţă ostilă, venea urmat de gorila lui.

— L-am lichidat, făcu americanul.

— Ce?

— Ticălosul ăla era gata să semneze sub ochii mei. L-am văzut cu binoclul. Aşa că i-am servit o mică porţie de Mendoza. Destul însă ca să-i piară definitiv cheful de a mai semna ceva, inclusiv actul lui de deces.

Începea să se adune lume.

— Celălalt a fugit, zise Malko. Dar hârtiile au rămas înăuntru.

Frank trase o înjurătură.

— Trebuie să ajungem la ele. Tipul nu mai contează.

Negresa ţipa întruna. Un mic grup de oameni se apropia cu prudenţă de casă. Frank îşi croi drum prin mulţime. Îşi păstrase salopeta şi geanta de scule. Malko rămase pe trotuar. Această crimă îl şocase. Chiar dacă Cunha

încercase să-l înşele, ăsta tot nu era un motiv suficient ca să fie asasinat. Dar îşi păstra reflecţiile pentru mai târziu. La urma urmelor, se mai înşelase o dată.

Îl urmărea pe Frank cu privirea. În momentul în care americanul urma să pună piciorul pe prima treaptă, urletul unei sirene goli strada.

Un automobil închis de culoare neagră, venind cu cea mai mare viteză, se opri în faţa casei de lemn. Negresa se repezi la poliţiştii militari care coborau din maşină.

Frank bătu cu prudenţă în retragere. Se amestecă în mulţime, traversă strada şi veni lângă Malko.

— S-a dus dracului! bombăni el. Acum trebuie să dăm de maimuţa ailaltă. Oricum, aici se-mpute treaba.

Cu gorila în spatele lui, Frank plecă cu paşi mari urmat de Malko. Se opriră pe aleea Pasteur. Malko îi explică direcţia în care o luase necunoscutul ultima dată.

— Îl vom trimite pe Glandino, făcu Frank. El nu va fi remarcat.

Glandino asculta cu atenţie explicaţiile lui Frank şi plecă în grabă spre Morro Babylonia. Malko şi Frank se întoarseră la maşină, urcară amândoi în ea şi aşteptară. Americanul îşi rodea cu furie unghiile fără să scoată o vorbă.

Glandino reveni după o jumătate de oră: dăduse de urma necunoscutului. Locuia singur într-o mică cabană de pe coasta muntelui. Acum era acolo.

Malko se uită uimit la Frank.

— Asta e ceva curios, un agent secret care trăieşte în maghernițe. E adevărat că funcţionarii brazilieni sunt prost plătiţi, totuşi...

Americanul dădu din umeri.

— O ascunzătoare ca oricare alta. Haideţi după tip. Nu avem prea mult timp.

Urcară coasta în şir indian. Negrii întâlniţi în cale îi priveau plini de curiozitate. Mai ales pe Malko, care cu părul lui blond făcea notă aparte în peisaj.

Glandino îi conduse prin labirintul de poteci şi barăci din lemn şi pământ. Peste tot şi afară şi înăuntru, era o mare viermuială de oameni.

— N-ai face rău dacă ţi-ai pune bine *sculele*, zise Malko. Altfel riscăm să fim linşaţi.

Se opriră în faţa unei cabane de lemn cu o singură fereastră, aşezată puţin mai la o parte.

— Aici e, zise Glandino.

Malko bătu de două ori la uşă. O negresă mare cu doi copii în braţe îi privea cu ochii ei ficşi şi bulbucaţi.

Malko şi Frank aşteptau cu nervii încordaţi ca strunele viorii.

— Intră, le strigă o voce dinăuntru.

Frank şi Malko se uitară unul la altul. Se aşteptau la orice, numai la asta nu. Nu putea fi decât o cursă. Americanul reacţionă primul. Deschise geanta cu scule, scoase Mendoza, o înfăşură rapid în haină şi deschise uşa cu o lovitură de picior.

Malko intră şi el în urma lui cu mare precauţie. Ar fi putut să se trezească burduşit de gloanţe. Prudent, gorila braziliană rămăsese în spate. Încăperea era sărac mobilată. O lampă cu petrol era aşezată pe o masă; lângă ea stătea un om şi se uita calm la ei. Mâinile goale erau aşezate la vedere şi încă nu-şi scosese ochelarii. Nu făcu nici o mişcare când Frank îşi dezveli pistolul-mitralieră.

— Mă veţi omorî aşa cum aţi făcut şi cu don Alvaro. Sunteţi nişte asasini. Eu însă sunt doar un om sărman.

Frank lăsă în jos pistolul-mitralieră. Încăperea nu putea ascunde nici o cursă. În afara dulapului, a patului şi. prinse de perete, a câtorva scânduri încărcate cu cărţi, nu exista nici o altă ascunzătoare posibilă.

— Pentru cine lucrezi? se răsti Frank.

Privirea necunoscutului oglindi cea mai totală nedumerire.

— Ce-aţi spus?

Deodată Malko avu intuiţia unei încurcături incredibile.

Privirea sinceră şi atitudinea calmă a omului nu semănau deloc cu ale unui agent secret.

Se aşeză pe scaunul din faţa lui.

— Cum te numeşti? îl întrebă el.

— Hipolito da Costa.

— Ce făceai cu Alvaro Cunha?

O rază de dispreţ trecu prin privirea necunoscutului.

— Nimic din ce v-ar putea interesa.

Frank împinse cu brutalitate ţeava armei spre capul brazilianului.

— Lasă-mă să mă ocup eu de el, făcu americanul cu răceală. Ne duce cu preşul.

Malko îl dădu la o parte cu un gest al mâinii. Dispreţul omului îl stingherea. Nu-i plăcea să roşească pentru el însuşi.

— Ce profesiune ai? îl întrebă pe brazilian.

— Profesor.

Malko simţi un val de gheaţă trecându-i pe şira spinării.

— Dumnezeule! Vrei să spui că îi dădeai lecţii lui Alvaro Cunha? Ce-l învăţai?

Încurcat, Hipolito da Costa îşi scoase ochelarii. Malko îl privea în ochi cu insistenţă. Omul cedă presiunii invizibile.

— Îl învăţam să citească şi puţin să scrie, murmură el, dar era secret.

Malko se aplecă spre el.

— Explică-mi tot, te rog, aproape că îl imploră Malko. Este foarte important. Nu-ţi vrem răul; totul s-a întâmplat dintr-o eroare îngrozitoare.

Brazilianul ezită, apoi vorbi.

— Îl cunoşteam pe senor Alvaro de multă vreme. Într-o zi când urma să fiu evacuat din casa în care locuiam, el mi-a acordat un răgaz de şase luni pentru că nevasta mea era bolnavă. (Se opri). Între timp a murit. Şi eu am venit să locuiesc aici. Nu-l mai revăzusem pe senor Alvaro până

acum o lună. Într-o seară a venit aici la mine. Voia să-i dau lecţii ca să înveţe foarte repede să citească şi să poată să-şi semneze numele.

Mi-a explicat că a câştigat mulţi bani în viaţa lui, dar că nu avusese niciodată timp să meargă la şcoală. Aici în Brazilia asta nu contează, dar mi-a spus că urma să facă afaceri cu nişte oameni foarte importanţi care veneau de departe şi că îi era ruşine să semneze cu o cruce...

— Dumnezeule! făcu Malko.

Preschimbat în statuie, Frank nu mai scotea o vorbă.

Încurajat de atitudinea celor doi bărbaţi, brazilianul întinse un deget acuzator spre Frank.

— L-ai omorât în momentul în care reuşise prima lui semnătură frumoasă. Ca un om care scrisese mult toată viaţa lui. Doar atâta voia să ştie să facă: o semnătură.

Profesorul începu să lăcrimeze.

— Nici măcar nu şi-a admirat semnătura, murmură Hipolito da Costa. Ar fi murit şi el fericit.

Deodată se ridică brusc şi le strigă:

— Plecaţi, plecaţi! Vă urăsc!

Trase cu violenţă un sertar din tablă, scoase un teanc de bancnote şi îl flutură în faţa lor.

— Senor Alvaro îmi dăduse mulţi bani ca să-l învăţ ce ştiam eu. Voi cumpăra lumânări, mii de lumânări şi în seara asta Morro va fi ca un soare.

Glasul i se frânse.

— Iar tu vei fi blestemat!

Malko şi Frank se traseră înapoi în faţa imprecaţiilor profesorului. Hipolito da Costa lăsă să-i cadă mâna în jos şi îngână:

— Avea nişte degete atât de groase, aşa de puţin agile...

Afară, Malko şi Frank se uitară unul la altul stingheriţi.

— Suntem într-o încurcătură mare de tot, zise Malko suspinând. Nu numai că Alvaro Cunha a murit, dar acum ştim că nici nu ne trăda...

Frank săltă din umeri.

— Dumneata ai fi ghicit că se întâlnea cu omul ăsta ca să înveţe să semneze?

— Ei da, bătrânului îi era ruşine de cocotierul lui, dragul meu Frank, zise domol Malko. Asta pe el l-a costat viaţa, iar noi ne-am ales cu multe necazuri în perspectivă.

Americanul voia deja să treacă la acţiune.

— Mai întâi, făcu el tăios, trebuie să-l lichidăm pe profesor.

Malko nu răspunse.

Frank încărcă arma.

— Pleacă înainte cu Glandino, îi zise el, mă ocup eu de asta.

— Aşteaptă, făcu Malko Vreau să mai vorbesc cu el.

Se întoarse hotărât în cabană. Profesorul rămăsese în acelaşi loc. Malko se aşează din nou în faţa lui.

— De ce se ascundea Alvaro Cunha la femeia aceea ca să te întâlnească? îl întrebă el cu blândeţe.

— Îi era ruşine, răspunse Hipolito da Costa. Din pricina fiicei sale care a învăţat la colegii şi de oamenii care îl ştiau puternic şi bogat. Şi pentru că se credea despre el că mai este încă în stare să se mai ducă la femei. Lucrul ăsta îi făcea plăcere. Dar ştiţi că era foarte bolnav...

— Ştiu.

Urmă un lung moment de tăcere. Afară se auzeau glasurile piuitoare ale copiilor şi sunetul înăbuşit al unui favella care se antrena în ritmul sambei. În încăpere era foarte cald. Malko îşi şterse fruntea de sudoare.

De când făcea această meserie, niciodată nu se mai găsise într-o situaţie atât de penibilă. Teoretic, Frank avea dreptate. Profesorul trebuia să moară. Nu laşi în viaţă martorii unei crime, chiar dacă e vorba de o greşeală. Dar Malko nu se putea împăca cu acest gând.

— Ce vei face?

Brazilianul ridică capul fără să înţeleagă.

— Ne vei denunţa poliţiei? preciză Malko.

— Pentru ce? răspunse Hipolito da Costa scuturând din cap. Sunteţi nişte străini puternici şi bogaţi. Astea nu sunt treburile mele. Dacă poliţia vine aici, îi voi spune ceea ce ştiu, dar eu n-am să mă duc după ei.

Fără să răspundă, Malko dădu ocol mesei şi deschise mica fereastră care dădea în spatele cabanei. Vederea era nemaipomenit de frumoasă. La o distanţă de 500 de metri, Căpăţâna de Zahăr se decupa pe cerul albastru. Telefericul care o lega de pământ trecea pe lângă Morro Babylonia. O mică cabină roşie înainta încet de-a lungul cablurilor de oţel.

Vegetaţia începea de lângă fereastră. Orhidee mari de culoare albastră, galbenă şi roşie îşi deschideau petalele în mijlocul cocotierilor şi lianelor. Morro cobora în pantă domoală până la ţărm. Pe partea aceea nu era nici o locuinţă.

Malko se întoarse brusc spre brazilian.

— Salvează-te, îi zise el. Pleacă pe această fereastră şi nu te mai întoarce niciodată aici. Este singura dumitale şansă de a nu muri.

Profesorul se ridică încet. Văzu că Malko nu glumea. Se apropie de fereastră şi îşi trecu picioarele peste pervaz.

— *Multo obligado, Senor*... şopti el înainte de a dispare.

Din câţiva paşi mari ajunse în mijlocul vegetaţiei şi fu înghiţit de pădure cum înghite păianjenul un ţânţar. Malko suspină, dar zâmbetul lui palid îi încremeni imediat pe buze: o siluetă întunecată se năpustise pe urmele profesorului. Glandino, gorila lui Frank.

Malko se repezi la uşă ca un apucat. Frank stătea nepăsător în faţă intrării.

— Eşti complet nebun, zise el cu răceală. Chiar dacă acest tip nu avea intenţia să ne demaşte, nu trebuie să uiţi că şi-a lăsat toate hârtiile la femeia aceea care cu siguranţă că îl cunoaşte. Avem şi aşa destule încurcături...

Americanul o porni pe cărare în jos. Malko mergea după el cu pumnii strânşi în buzunare.

— Dacă într-o zi vei fi singur şi în pragul morţii, amintirea acestui om te va apăsa greu de tot.... zise el încet.

Frank îi aruncă o privire glacială.

— Nu cred. Mi-am ales o meserie şi o tabără. Suntem în stare de război. Tipul ăsta poate fi considerat victima unui bombardament... Nu e vina lui. Aşa e viaţa.

— Nu crezi că asasinarea lui, după cea a lui Cunha, va irita poliţia? întrebă Malko cu animozitate.

Americanul râse scurt.

— Cine vorbeşte de asasinat? Glandino nu e prost. La poalele pantei e marea. Oricine poate aluneca. Şi ştii bine că micul golf de la Rio mişună de rechini, calcani şi alte animăluţe înfometate.

Se înserа. O mireasmă dulceagă venea dinspre pădure şi se răspândea în atmosferă. Aerul era călduţ. Dintr-o baracă se auzea şuşoteala enervată a unei negrese care făcea dragoste. Morro prindea din nou viaţă o dată cu răcoarea serii.

Cei doi ajunseră pe aleea Pasteur. Nu mai schimbaseră nici un cuvânt. Malko rupse tăcerea.

— Acum când Cunha e mort, noi cu cine vom mai trata?

Frank îl privi ironic.

— De ce *noi*? *Dumneata*, care eşti în cele mai bune relaţii cu bogata moştenitoare, frumoasa Linda. la-o de nevastă, bătrâne. Asta va rezolva problema.

— Uiţi că e logodită...

— Aş... Face faţă şi la mai mulţi.

Frank se opri la colţul străzii Urbano Santo.

— Maşina mea e acolo, zise el. Ne întâlnim la ambasadă?

— De acord, răspunse Malko cu răceală.

Porni spre Chevroletul lui. Avea senzaţia că tot creierul îi clocoteşte. Mania bătrânului miliardar nu explica totul. Şi alte persoane erau amestecate în povestea asta şi poate că

aveau să-şi facă şi ele apariţia în prim plan.

Deschise portiera Chevroletului şi imediat avu impresia că este apucat şi tras în interior de maxilarele de oţel ale unei bene gigantice. Aşezat pe bancheta din faţă, capanga lui Alvaro Cunha îşi arătă faţa de piatră. Negrul îl imobilizase fără efort.

— Mai ţine-l puţin pe câinele ăsta, se auzi o voce şfichiuitoare din spate.

Malko mai avu timp să întoarcă capul şi să o recunoască pe Linda, cu faţă ei frumoasă deformată de ură.

Apoi tânăra femeie ridică braţul şi un obiect greu îl lovi deasupra urechii. Văzu cabina roşie a telefericului şi pădurea verde, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Capitolul IX

Malko deschise ochii şi îi închise imediat. Soarele îl orbise şi mii de stele invizibile îi dansau în faţa pupilelor. Capul îl înjunghia şi avu nevoie de mai multe secunde ca să-şi dea seama unde se află. După fierbinţeala pleoapelor, simţi în picioare un frig de gheaţă.

De data asta deschise ochii de-a binelea şi deveni conştient de situaţie.

Era legat cu braţele la spate. După gât avea un laţ a cărui frânghie venea de undeva de sus. Stătea ghemuit pe

un fel de estradă din lemn acoperită cu bucăţi mari de gheaţă. Se afla în grădina vilei lui Alvaro Cunha. Deschise gura să strige şi primi o găleată de apă peste faţă.

Capanga lui Alvaro surâse arătându-şi toţi dinţii de aur. Când văzu că Malko îşi venise în simţiri, apucă o frânghie care atârna lângă el şi începu să tragă. Malko se simţi ridicat în sus de gât. Se sculă în picioare, alunecă pe gheaţă şi se echilibră în ultima clipă. Omul izbucni într-un râs puternic şi trase din nou de frânghie. Malko fu obligat aproape să se ridice pe vârful picioarelor. Frânghia era prinsă de un scripete agăţat de un copac. O spânzurătoare improvizată. Dacă îşi pierdea echilibrul pe calupii de gheaţă. Îşi pierdea şi viaţa!

Căută pe bâjbâite o poziţie de echilibru şi nu se mai mişcă. Tot corpul îl durea şi era ameţit. Totuşi un gând îi stăruia în minte: dacă aluneca, asta însemna imediat moartea.

Nu avu însă timp să aprofundeze această idee. O voce cunoscută îl făcu să-şi îndrepte privirea în jos.

— Malko, spuse Linda, nu mai ai mult timp de trăit. În curând va răsări soarele şi se va încălzi. Azi va fi o vreme splendidă şi gheaţa se va topi foarte repede. Nu cred că vei mai fi în viaţă după ora zece...

Vocea ei era rece şi atonă. Nimic nu amintea de femeia care îi plânsese pe umăr la *Zum-Zum*. Se uită la ea. Era trasă la faţă de oboseală, avea părul în dezordine şi. cu picioarele goale, semăna cu una din nenumăratele femei nevoiaşe din Rio. Dar faţa era neîndurătoare şi Malko citi în ochii ei o ură animalică.

— De ce vrei să mă omori. Linda? întrebă Malko.

— De ce?

Tânăra femeie bătu din picior.

— Mi-a ucis tatăl şi mă întreabă de ce! Ştiu totul, mi s-a spus cum i-ai asasinat pe tata şi pe profesorul lui. Dacă te-aş fi dat pe mâna oamenilor de pe stradă ai fi murit în

chinuri groaznice. Consideră-te fericit că vei avea o moarte blândă. Ar fi trebuit să te ard de viu.

Linda scuipă spre el. Încurajat, capanga atinse uşor piciorul lui Malko cu o macetă. Pantalonii se despicară ca o foaie de hârtie şi Malko simţi o arsură pe pulpă.

— Lasă-l, ordonă Linda. Va începe imediat să sufere când va simţi cum îi fuge gheaţa de sub picioare.

Întoarse spatele şi se îndepărtă. Malko înţelese că dacă o lăsa să plece era pierdut.

— Linda! strigă el cât putu de tare

Ea nu se opri. Era la zece metri de uşă.

— Linda, strigă el din nou. Nu eu ţi-am ucis tatăl.

— Mincinosule! strigă ea oprindu-se. Mincinos şi laş.

— Jur pe capul strămoşilor mei, zise Malko cât putu de calm. Să pier chiar în această clipă dacă nu spun adevărul...

Linda se întoarse cu paşi lenţi.

— Iar vrei să-mi întinzi vreo cursă? şuieră ea. Vorbeşte repede dacă ai ceva de spus.

— Există cineva care ştie că nu eu ţi-am omorât tatăl, zise Malko foarte repede. Hipolito da Costa. Poate că mai este încă în viaţă. El îţi va confirma spusele mele.

Linda ezită. Privirile lor se întâlniră. Neînduplecarea ei slăbea.

— Spun adevărul, Linda, zise el cât putu de blând.

Urmă o tăcere ce părea că nu se mai sfârşeşte. Capanga nu înţelegea nimic.

— Îţi ofer o ultimă şansă, zise ea în cele din urmă. Voi trimite după Hipolito. Dacă îl găsesc şi confirmă ce ai spus. atunci nu vei muri. Altfel nu voi mişca nici un deget ca să te salvez.

Se întoarse spre capanga şi îi dădu instrucţiuni să-l găsească pe Hipolito. Apoi plecă fără să se mai uite înapoi.

Malko rămase singur, în echilibru pe calupurile de gheaţă. O adevărată situaţie de coşmar: să fii spânzurat şi torturat în plin Rio, fără nici o speranţă de ajutor. Dacă

Hipolito murise, era pierdut. Simţea deja sub picioare gheaţa care începea să se topească, încălzită de primele raze ale soarelui.

Înjură încet când băgă de seamă că, sub acţiunea soarelui, calupul pe care i se sprijinea piciorul stâng începea să alunece uşor. Cu precauţii infinite, duse piciorul spre celălalt calup. Dacă primul aluneca prea tare, s-ar fi putut să le pună în mişcare şi pe celelalte trei...

Curtea era pustie şi soarele ardea din ce în ce mai tare. Apa care se scurgea din gheaţă ajunsese acum până la pământ. Simţea sub tălpi calupurile crăpând şi devenind friabile. Dacă Hipolito nu sosea foarte repede, după aceea ar fi fost prea târziu. Singura marjă pe care o mai avea era de 5 – 6 centimetri. Nici măcar nu mai simţea frigul care îi cuprindea picioarele. Şi mai exista un pericol idiot: dacă ar fi strănutat, zdruncinătura l-ar fi putut face să alunece. Avea mâinile legate la spate şi nu se putea agăţa de nimic. Era într-adevăr un supliciu diabolic.

Ziua se anunţa deosebit de frumoasă. Se gândi cu ironie la Kurt care tânjea după, zăpadă şi brazi... Probabil că Frank îl căuta la ora aceea. Dar gheaţa n-ar fi rezistat până când obţinea el dreptul de a percheziţiona acasă la Cunha.

Deodată îl cuprinse panica. Piciorul drept era paralizat de un cârcel. Nu-l mai simţea. Viaţa lui depindea de piciorul stâng aşezat între două calupuri dintre care unul aluneca încet. Deja frânghia din jurul gâtului începuse să-l strângă puţin. Chiar îşi ţinea respiraţia. Soarele îi încălzea faţa şi se gândea cu groază la efectul pe care îl provoca asupra gheţii. Nu mai avea de trăit mai mult de o jumătate de oră...

Malko încerca din răsputeri să nu se mai gândească la ce îl aştepta. Începu să numere florile din grădină, privindu-le cu ochii măriţi de spaimă. „Doamne, şopti el, dă-mi curaj!”

Grădina rămânea exasperant de pustie. Ferestrele erau

închise. Oricum, n-ar fi servit la nimic dacă striga după ajutor.

În momentul acela, uşa care dădea spre curtea interioară se deschise şi apăru capanga. Ducea pe umăr un corp neînsufleţit pe care îl aşează cu brutalitate jos. Apoi dispăru. Era corpul lui Hipolito. Profesorul părea mort. Or. el era singurul în stare să o convingă pe Linda...

Şi gheaţa se topea. Malko încercă să-şi dezmorţească piciorul înţepenit prin mişcări scurte. Nu obţinu nici un rezultat.

Auzea vag pârâitul gheţii. „Banchiza” se năruia sub el.

— Senor! strigă el.

Brazilianul nu se arătă. Poziţia lui Malko devenea insuportabilă. Laţul din jurul gâtului era deja întins la maximum. Viaţa lui stătea în vârful piciorului stâng. Atâta vreme cât soarele nu încălzea mai tare. Ironia situaţiei îi smulse un zâmbet: să mori la ecuator pe o banchiză... Asta nu i se putea întâmpla decât lui.

Capanga reapăru cu o sticlă în mână. Linda, tot desculţă, venea în urma lui. În timp ce ucigaşul se lăsă în genunchi lângă corpul neînsufleţit, Linda se apropie de Malko.

— Miguel l-a găsit pe Hipolito. Era aproape mort. După ce i-au tras câteva gloanţe în corp, l-au aruncat în apă. Nişte pescari l-au salvat înainte de a se îneca. Nici măcar nu ştiu dacă va putea vorbi.

— Până atunci dezleagă-mă, altfel nu va mai fi nevoie de nimic. Gheaţa asta se va sfărâma sub mine dintr-un moment în altul...

Linda dădu nepăsătoare din umeri.

— Atâta pagubă. Va fi voia Domnului.

Îi întoarse spatele şi se duse lângă Hipolito. Malko o privi disperat cum se depărtează de el.

Deodată se auzi un pârâit sinistru. Piciorul stâng îi intră în calupul de gheaţă până la gleznă. Frânghia se întinse brusc. O lumină roşie îi trecu prin faţa ochilor. Deschise gura să

aspire puţin aer şi tot corpul i se încordă cu disperare. Dar gheaţa se mai lăsă cu doi centimetri, totul se sfârşea.

Gheaţa se turti, dar nu se mai mişcă. Numai frânghia îl sugruma puţin câte puţin, apăsându-i pe carotidă. O zări ca prin ceaţă pe Linda aplecându-se spre Hipolito sprijinit de braţele lui Miguel.

Dar în plămânii lui Malko nu mai ajungea destul oxigen, încercă să strige, se răsuci cu stângăcie şi piciorul îi alunecă. Un soi de stare plăcută îi invadă tot trupul şi un văl negru îi ascunse soarele. Avu timp să gândească că nu era chiar atât de neplăcut pe cât se spunea să mori spânzurat şi îşi pierdu cunoştinţa. Corpul i se învârti încet la zece centimetri deasupra gheţii, agitat de tresăriturі.

Redeschise ochii cu o îngrozitoare senzaţie de vomă. Capanga era aplecat peste el şi îi turna *cacha* pe gât. Malko sughiţă, scuipă şi se ridică pe jumătate. Se simţea moale şi lipsit de vlagă. I se părea că gâtul lui are un diametru enorm. În faţa ochilor îi dansau pete multicolore. Nu reuşea să creadă că mai era încă în viaţă. Vocea Lindei ajungea la el de foarte departe.

— Ai avut noroc, Malko. Hipolito a vorbit înainte de a muri. Mi-a spus că ai încercat să-i salvezi viaţa şi că altcineva mi-a omorât tatăl. Cel care a făcut-o va pieri. Eşti liber.

El ar fi vrut să răspundă, dar nici un sunet nu-i ieşi din gură. Căzu din nou pe spate, fără cunoştinţă.

Când îşi veni în simţiri, era întins pe o canapea, în salonul unde jucase gin-rummy cu bătrânul Cunha. Linda, de data asta îmbrăcată într-o rochie neagră de mătase, stătea într-un fotoliu şi fuma. Avea ochii roşii şi umflaţi de plâns.

Malko se ridică pe jumătate şi îşi prinse capul între mâini. Mai vedea şi acum gheaţa fărâmiţându-se şi încă mai simţea contactul cu frânghia aspră. Îşi frecă maşinal gâtul.

— Dumneata ţi-ai terminat treaba, zise cu tristeţe Linda.

Dar eu mi-am pierdut tatăl.

— N-am terminat, răspunse Malko. Ştii pentru ce am venit în Brazilia. Atâta vreme cât contractul nu e semnat, misiunea mea nu s-a încheiat.

Linda se ridică brusc şi strivi ţigara.

— Cât trăiesc eu, zise ea cu ochi scăpărători, niciodată nu se va semna acest contract cu dumneata sau cu prietenii dumitale. Tatăl meu a fost ucis de unul de-ai voştri...

— De ce ne-a ascuns adevărul? zise Malko suspinând.

— Din pudoare. Era un om orgolios. Nu voia ca ambasadorul vostru să spună la toată lumea din Rio că nu ştia nici măcar să scrie...

— Dar de ce nu mi-ai spus asta?

Ea scutură capul cu încăpăţânare.

— Nu aveam dreptul. Trebuia să mă crezi. Îţi spusesem că va semna...

Malko ridică cu tristeţe din umeri.

— N-a semnat. Acum dumneata trebuie să închei această afacere. Ce vei face?

Linda păru o clipă dezorientată.

— Peste câteva luni voi fi măritată, îi răspunse ea cu răceală. Afacerea o va încheia soţul meu. Cu oricine altcineva în afară de dumneata.

Prin urmare chinezoaica avusese dreptate. Alex von Ritesdorf îi lăsase să scoată castanele din foc pentru el.

— De altfel, continuă Linda, l-am convocat pe doctorul Crandao, executorul testamentar al tatălui meu, pentru a discuta despre această problemă. Acum, dacă te simţi mai bine, pleacă. Aş vrea să fiu singură ca să pot plânge. Mâine îmi îngrop tatăl. Din cauza dumitale.

Vocea i se frânse. Malko se ridică cu mare greutate. Merse până la ea şi îi atinse uşor ceafa sub părul negru. Tânăra rămase nemişcată ca o moartă. Malko părăsi salonul clătinându-se. În picioare lângă uşa de la intrare, capanga

veghea cu o macetă la centură. Ucigaşul îi deschise uşa indiferent.

Malko trase în piept o gură mare de aer călduţ. Fusese gata-gata să nu mai iasă din acea vilă decât mort. Fără sărmanul Hipolito, acum s-ar fi legănat în spânzurătoarea improvizată.

— Psst!

Tresări. Cineva îl chema dintr-o maşină. Primul reflex fu să se arunce la pământ, apoi îl recunoscu pe Frank la volanul unui

Ford negru oprit în faţa vilei. Traversă strada până la maşină. Americanul avea o faţă severă şi încordată.

— Ne pregăteam să venim după dumneata, făcu el.

În spate se găseau doi din oamenii lui Frank, dintre care unul era Glandino, asasinul lui Hipolito.

— Aţi fi ajuns puţin cam târziu, zise Malko. Povestea asta era gata să-şi mai înscrie un mort în palmares.

În timp ce Frank conducea maşina spre ambasadă, Malko îi povesti pe scurt ce se întâmplase.

— Marele beneficiar al operaţiunii este amicul nostru Alex, conchise el.

— Nu pentru multă vreme, făcu Frank sinistru, uitând să-şi mai roadă unghiile.

Malko regăsi oraşul cu o plăcere ameţitoare. Observă, pierdută printre zgârie-nori, o casă mică şi ciudată din lemn pe care nu o remarcase niciodată. Pe trotuarul din faţa ambasadei, nişte jucători de *bafo* încercau să câştige câţiva cruzeiros.

Cei doi bărbaţi urcară într-un ascensor ultrarapid care îi duse la etajul 14 unde se găsea biroul consilierului. Malko pătrunse încă o dată în universul rece şi inuman al serviciilor secrete. Ar fi vrut atât de mult să ia cu el puţină căldură din stradă, după ce fusese atât de aproape de moarte.

Larry Gallo îi primi imediat. Ascultă cu atenţie relatările

celor doi.

— Am comis o mare greşeală lichidându-l pe Alvaro Cunha. conchise Frank şi eu port toată răspunderea. Dar problema care se pune acum este să-l suprimăm pe Alex von Ritersdorf. Şi, din nenorocire şi pe Linda Cunha. De acum înainte ea este inamica noastră. Însurându-se cu ea. Ritersdorf va pune mâna pe magneziu. Cu siguranţă că el se află în spatele tentativelor de eliminare a căror victimă a fost Malko. Şi acţionează în legătură cu naziştii din Europa care i-au trimis aici „dublura” lui SAS.

Urmă o tăcere lungă. Malko nu era în întregime de acord cu Frank, dar trebuia să recunoască că primul lucru care se impunea era eliminarea germanului.

— După dispariţia moştenitorilor lui Cunha, încheie Frank, magneziul va fi administrat de doctorul Crandao. Cu el vom ajunge mai uşor la o înţelegere.

Discuţia dură mai mult de două ore. Când Malko se despărţi de ei, hotărârea fusese luată. Alex von Ritersdorf şi Linda Cunha trebuiau să fie lichidaţi. Altfel magneziul ar fi încăput pe mâini necunoscute.

Malko ieşi din ambasadă cuprins de un mare dezgust. Lui îi revenise misiunea de a-i lichida pe Alex şi pe Linda. Urcă în maşină şi dădu drumul tare la radio: samba e cel mai bun mijloc de spălare a creierului. Dar. conducându-şi maşina prin Rio, ştia deja că n-ar putea să o ucidă vreodată pe Linda.

Capitolul X

Iahtul mare se deplasa cu 35 de mile la oră pe lângă Barra din Tijuca. Depăşise insuliţele pustii din Golful Rio, unde pescarii rămâneau de vineri până duminică şi se îndrepta cu repeziciune spre Itamaratsu. la 80 de mile sud

de Rio; un adevărat colţ de paradis: 407 insuliţe de nisip fin acoperite cu vegetaţie tropicală, în mijlocul unui golf de patru ori mai mare decât cel de la Rio. Yacht-club-ul din Rio instalase aici o mică reprezentanţă şi un hotel rudimentar.

Malko. aşezat la pupă, ţinea în mână o undiţă mare. Nu era prima dată când pescuia. De obicei sportul acesta îl plictisea profund. Dar acum, în zece minute, trăsese trei peşti mari, doar lăsându-şi undiţa să atârne în apă.

Cel puţin pescuitul îl împiedica să se gândească la ce avea de făcut. Era pentru prima dată în cariera lui de agent secret când primise ordinul să ucidă cu sânge rece mai multe persoane. Zadarnic îşi spusese că era inevitabil, că erau în joc interese colosale, ştia că nu ar fi putut să o facă. Frank se ocupase de partea „tehnică”. Marinarul care avea grijă de întreţinerea vasului lui Bob Jaguari se îmbolnăvise şi fusese înlocuit de specialiştii lui Frank. Acum era rândul lui să acţioneze, pentru că numai el se putea apropia de Linda.

Privi spre coastă cu munţii ei parcă decupaţi pe cerul albastru. Probabil că în momentul acela Frank se îndrepta cu maşina spre Itamaratsu.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Linda.

Aşezată lângă el, tânăra femeie se distra înţepând cu harponul un peşte ce încă mai mişca. Cu un paréo albastru mulat pe corp, Linda era mai provocatoare aşa decât goală. Malko îşi zise în gând că ar fi putut să stea fără nimic pe ea, având în vedere că cei trei bărbaţi de pe vas o cunoşteau foarte bine...

Moartea tatălui ei o înăsprise şi mai mult. Malko o reîntâlnise după înmormântare. Linda înţelesese că era profund impresionat. Cinaseră de mai multe ori numai ei doi şi aproape că redeveniseră prieteni.

Malko îşi coborî privirea în decolteul ei.

— Mă gândesc că eşti frumoasă, zise el cu sinceritate. Ce păcat că te măriţi cu acest vultur...

Asta nu era prevăzut în plan, dar el mai încerca pentru ultima dată să o facă să renunţe.

— Eşti sigură de ce faci? întrebă el. Îi dai pe mână tot avutul tău.

Ea se încruntă.

— Nu începe iar. Alex e un tip bine şi prietenii dumitale mi-au asasinat tatăl. Niciodată nu voi semna cu ei. Niciodată.

Era inutil să mai insiste.

Alex von Ritersdorf stătea întins la proră şi nu putea auzi ce vorbeau. Iar Bob era concentrat asupra conducerii vasului, străduindu-se să-şi pună în valoare muşchii în faţa Lindei.

Malko îi lăsă Lindei undiţa şi se duse la Alex. Germanul, deşi era foarte cald, nu-şi dăduse jos bluza... Malko era tentat să-i spună că nu mai avea importanţă. Dar la ce bun? Linda era prea încăpăţânată. Pentru ea, Alex era brazilian cu sufletul: chiar dacă magneziul mergea la Hong-Kong sau la Pekin.

— Ajungem chiar la ora mesei, îi zise Alex lui Malko.

Ciudat picnic. Alex era probabil convins că Malko nu abandonase partida, dar prezenţa lui pe vas îl liniştea. Oricum, nu se temea de Malko. Nimeni nu o putea face pe Linda să se răzgândească.

Germanul îşi lua revanşa. El, criminal de război căutat prin toate ţările, va dicta propria lui voinţă ruşilor, americanilor, chinezilor şi chiar celor din ţara lui, care îl obligaseră să se expatrieze.

Bob, în timp ce conducea iahtul, nu se gândea decât la un singur lucru: cum să se debaraseze de ceilalţi doi ca s-o ducă pe Linda pe o plajă pustie, fiind sigur că ea nu va spune nu. Dar, din păcate, nu era singur...

— Priviţi! strigă Linda.

La o sută de metri de vas, un grup de delfini se juca sărind în apă. Apoi dispărură.

— „Baronaşii” trebuie să fie prin preajmă, remarcă Linda.

— Adică? întrebă Malko.

— Aşa numim noi în Brazilia rechinii, zise ea.

Mai aveau încă o oră de mers. Linda desfăcu o sticlă de *cacha* şi îi servi pe cei trei bărbaţi. Vasul înainta uşor şi marea era foarte calmă. Un timp formidabil pentru ultimul week-end din mai.

Bob încercă să prindă la radio buletinul meteo şi rămase cinci minute cu urechea lipită de difuzor.

— Senzaţional, exultă el. Nici un nor până luni. Să vezi trai pe noi!

Zbârnâitul motoarelor îi legăna încetişor. Malko picotea, cu simţurile la pândă. Dar ambianţa de pe vas era liniştită. Linda numără câţi *anchovas* pescuiseră.

— Şapte! exclamă ea. Îi frigem.

Tradiţionala féjouade se încălzea încet pe căzănel, la mijlocul vasului. Linda adăuga două linguri mari de *caruru*, un sos foarte picant cu virtuţi afrodisiace.

Întâlniră un alt vas care mergea la Rio şi se salutară reciproc cu şuierături de sirenă.

Malko se aplecă peste bord. Deşi adâncimea era de aproape zece metri, apa era atât de limpede încât se vedea nisipul de pe fund.

— Sosim! strigă Bob.

Se vedeau primele insule de la Itamaratsu. Yahtul se i strecură printre două insule acoperite de cocotieri. Stoluri mari de păsări îşi luau zborul speriate de zgomotul motorului.

Bob micşoră viteza şi începu să meargă în zigzag printre insule. Era un spectacol feeric. Marea se întindea netedă ca o tipsie şi, cât vedeai cu ochii, privirea nu întâlnea decât acele mici dealuri de nisip alb cu creştetul acoperit de copaci tropicali.

— Ar trebui să pescuim, zise Bob. Aici e plin locul de calcani giganţi, rechini, ştiuci-de-mare, marsuini.

Nu-i răspunse nimeni. Era prea cald chiar şi pentru pescuit. Bob îl agasa pe Malko cu aplecarea lui spre „distracţie cu orice preţ”.

Înciudat. Bob opri vasul în golfuleţul unei insule cu ţărmul în pantă domoală, mărginită de o bandă lată de nisip fin. De cealaltă parte poate că arăta la fel... şi era chiar mai multă linişte.

Malko încercă să zărească coasta. Insulele ascundeau totul. Puteai fi la o sută de metri sau la zeci de kilometri de mal.

Bob coborî ancora şi opri motoarele. Nu se mai auzea decât clipocitul domol al apei lângă cocă. Linda urcă pe cabină şi plonjă în apă, imitată de Bob. Malko îndura toate chinurile de pe lume. Dacă nu voia să moară, trebuia să mărturisească celorlalţi că avea misiunea să-i asasineze. Dezgustat, se aruncă şi el în apă. Răcoarea apei îi produse o senzaţie extrem de plăcută.

Deodată huruitul unui motor tulbură acea tăcere paradisiacă. Zgomotul deveni mai puternic. Apoi un mic avion roşu se ivi din spatele insulei zburând aproape la nivelul apei. Luă puţină înălţime văzând vasul şi trecu chiar pe deasupra lor. Pilotul le făcu voios cu mâna şi dispăru spre coastă.

Malko îl urmări gânditor cu privirea. De unde mai apăruse şi ăsta? Să fi recurs Frank la o precauţie suplimentară?

Avionul nu se mai întoarse.

Linda urcă la bord şi strigă: „la masă”.

Imediat Bob îl depăşi pe Malko înotând în forţă şi se căţără

şiroind de apă lângă tânăra femeie. Alex şedea cu spatele la ei şi Malko îl văzu pe Bob mângâind rapid sânii Lindei.

Delicioasa féjouade era caldă. Malko primi o farfurie enormă. Varza nu-i plăcea dar cârnaţii puţin picanţi erau o bunătate. Cât priveşte sosul... Era destul de „agresiv” ca să

corodeze nisipul. Linda însă consuma cu mare plăcere.

Stropită din belşug cu *cacha*, picanta féjouade coborî cu bine pe gât, dar Malko începu să o simtă cam greu la stomac. Zări cu dezgust cadavrul unui *urubu* plutind lângă vas. Semenii lui, dintr-un motiv necunoscut, nu se atinseseră de el...

Radioul de la bord revărsa valuri de sambe întrerupte de universalul Beţi Coca-cola. Întinsă pe o cuşetă. Linda torcea ca o pisică. Era o atmosferă destinsă şi totuşi fiecare era obsedat de mica lui idee...

— Facem un poker? propuse Bob fără convingere. Nimeni nu-şi dădu osteneala să-i răspundă. Atunci se hotărî să facă altceva.

— Mă duc să pescuiesc, îi anunţă el. Probabil că Linda nu era adormită de tot.

— Împinge-mă şi pe mine cu salteaua până pe plajă, îi ceru ea cu un ton moleşit. Vasul ăsta se mişcă prea tare şi nu reuşesc să adorm.

Nici nu terminase bine de vorbit că Bob luase deja salteaua şi se uită la Linda cu un aer ciudat. Mirodeniile din féjouade începeau să-şi facă efectul.

Linda îşi prinse sutienul şi alunecă pe saltea. Bob îi dădu ocol, o apucă pe tânăra femeie de şolduri, pe la spate şi, aşezându-şi capul pe mijlocul ei, împinse salteaua înainte bătând apa cu picioarele. Malko urmărea scena foarte interesat. Acest început semăna mult cu plecarea spre Cythera[26]... Ar fi pariat o mie de dolari contra un cent că mâinile lui Bob urcau deja mai sus decât şoldurile... Se uită la Alex; germanul părea că nu bagă de seamă. Fuma cu ochii la cer.

Malko se duse să se întindă neglijent la pupă. Se

[26] Cythera – azi Cerigo, insulă greacă din Marea Egee, situată între Peloponez şi Creta, unde Afrodita avea un templu magnific. În limbaj poetic. Cythera a devenit o insulă fermecată, patria alegorică a iubirilor (n.t.).

hotărâse să nu execute planul lui Frank. Prefera să abandoneze meseria de agent secret. Numai că trebuia recuperat ce ascunsese Frank în motor. Şi pentru asta Malko trebuia să fie singur la bord.

Ceea ce Malko prevăzuse nu întârzie să se întâmple. Bob înotă un moment ca să-şi formeze un alibi, apoi se lungi pe nisip lângă Linda. Malko îi observa prin ochelarii de soare. Niciodată în viaţa lui nu dorise cu atâta ardoare ca virtutea unei femei să cadă pradă ispitei.

În ziua aceea Dumnezeu ţinea cu el...

Linda se ridică şi se întinse leneş. Bob fu şi el în picioare cât ai clipi din ochi. Se înţeleseră dintr-o privire. Apoi tânăra femeie le strigă celor de la bordul vasului:

— Ne ducem să facem turul insulei. Venim repede.

Malko le făcu cu mâna; Alex nici măcar nu reacţionă. Bob şi Linda dispărură foarte repede în spatele unor cocotieri. mergând cuminţi unul lângă altul.

Trecură zece minute. Malko fierbea. Ritersdorf nu se clintise. Manejul lui Bob era totuşi foarte clar. Marea clipocea încet lângă vas, căldura era din ce în ce mai copleşitoare, iar germanul moţăia cu gura deschisă. Cu toate astea Malko nu putea să-i spusă: „Bob îţi f... femeia chiar sub nasul tău...” Sunt lucruri care nu se fac între oameni de lume...

Şi cine ştie dacă va mai avea o ocazie ca asta?

Aproape că se hotărâse să-l zgâlţâie pe Alex, când se petrecu miracolul: din insulă se auzi un strigăt înăbuşit. Linda nu-şi putuse stăpâni temperamentul vulcanic...

Alex deschise ochii dar nu spuse nimic. Malko se uita în altă parte. Acum ori niciodată. Măcar să nu se pomenească cu ceilalţi doi întorcându-se în fugă.

Fără să scoată o vorbă, Alex se ridică cât era de lung. Malko remarcă nările dilatate şi ochii aproape ficşi. Plonjă impecabil fără să arunce nici o privire spre Malko, tot cu bluza pe el şi se îndreptă spre mal înotând cu supleţe craul.

Malko nu îndrăznea încă să se mişte. Dacă dobitocii ăia doi se opriseră după primul cocotier atunci nu avea timp.

Aşteptă ca Alex să atingă nisipul, apoi întinse cu precauţie braţele spre trapa motoarelor. O ridică fără dificultate în momentul în care Alex dispărea în spatele cocotierilor.

Motoarele, fiecare cu opt cilindri, străluceau de curăţenie. Malko se încruntă. Avea oroare de mecanică şi fusese nevoit să repete de mai multe ori cu Frank, pe un vas similar, gesturile pe care trebuia să le facă. Lăsă trapa deschisă şi se ridică în picioare să vadă ce se întâmpla pe plajă

Alex dispăruse. Probabil că în momentul acela se strecura printre cocotieri ca să-i poată vedea pe cei doi. Cunoscând gusturile speciale ale „logodnicului" ei, cu siguranţă că Linda continuase să facă dragoste. Un spectacol deosebit pentru Alex... Amor pe plajă... Probabil că îi venise apă în gură. Dacă se lua după zvonurile care circulau despre potenţele lui Bob, Malko putea fi sigur că avea timp să demonteze motorul.

Se lungi pe burtă şi îşi vârî amândouă mâinile în trapă. În mod normal, ar fi trebuit să smulgă una din ţevile de alimentare cu benzină. În felul acesta, când Bob ar fi pornit, scânteile unei bujii debranşate ar fi provocat explozia vaporilor de benzină. Aprinderea bruscă ar fi dus la explozia „prin simpatie" a două bare de exploziv plastic fixate în compartimentul motor. Malko era hotărât să scoată de acolo aceste bare. Găsi cu uşurinţă ţeava de alimentare cu benzină şi nu se atinsese de ea. Dar scotoci zadarnic toate colţişoarele compartimentului, nu zări nicăieri explozivul. Nu se putea murdări prea mult. ceilalţi s-ar fi întrebat de ce se jucase de-a mecanicul. Foarte stingherit, se ridică şi închise cu grijă trapa. Încercă să se liniştească zicându-şi că explozivul singur nu era periculos. La întoarcere îi va explica lui Frank că nu putuse avea acces la placa-motor.

Era imposibil: nu putea să omoare cu sânge rece trei persoane.

Malko înjură. Mâna dreaptă se murdărise de unsoare. Plaja era în continuare pustie. Se aruncă în apă fără să ezite şi înotă rapid până la mal, având grijă să ajungă în partea opusă celei unde se găseau Bob, Linda şi Alex.

Culcat în apă, se frecă cu nisip până când nu mai avu pe mâini nici cea mai mică urmă de negreală. Apoi rămase aşa, uitându-se la micuţii sand-pipers care, cu mersul lor sacadat, semănau cu nişte personaje de desen animat.

Alex apăru după cinci minute. Ochii îi străluceau şi mergea repede. Bob şi Linda apărură şi ei la vreo douăzeci de metri în spatele lui. Păreau la fel de mulţumiţi ca germanul. Cea mai satisfăcută trebuie să fi fost Linda, care profitase de cei doi bărbaţi în acelaşi timp, fără ştirea lui Bob.

— A fost frumoasă plimbarea? le strigă Malko.

— Excelentă, făcu cu ipocrizie Bob, ar fi trebuit să vii şi dumneata...

Toţi patru se întoarseră la vas înotând fără grabă. Epuizaţi de isprava lor, Linda şi Bob se întinseră pe cuşete, iar Alex îşi reluă locul în partea din faţă a iahtului. Malko stătea pe compartimentul motor.

Bob dormea adânc ca un mascul care făcuse treabă bună; Linda la fel. Alex părea că aţipise şi el.

Destins de satisfacţia datoriei neîndeplinite, Malko adormi. Probabil că timpul trecu foarte repede, căci fu trezit de vocea lui Bob.

— Hai, la treabă. Plecăm. Malko, ridică ancora.

Brazilianul era deja la postul de pilotaj. Malko se duse la proră şi începu să tragă de frânghie. Deodată îi apăru în minte faţa lui Frank, privirea acestuia animată de o lumină rece şi puţin amuzată în momentul când dăduse mâna cu el înainte de plecare. Malko simţea o teamă difuză pe care nu o putea preciza.

Ancora era aproape afară din apă.

— Gata, zise Malko.

Bob puse mâna pe cheia de contact.

— OK! Linda, ţine reşoul.

Alex stătea în picioare în partea din spate, pe placa motorului. Linda lângă Bob. Şi deodată Malko înţelese de ce îi era frică.

— Bob! strigă el dând drumul la frânghie în apă.

Tânărul se uită la el surprins. În acelaşi moment puntea din spate păru ridicată de o mână invizibilă, proiectându-i în aer pe Linda şi pe Alex. Imediat ţâşni o flacără enormă. Malko, cu un ultim reflex, se lăsă să cadă în apă.

Probabil că ajunsese la o adâncime mai mare de trei metri când fu prins într-o vâltoare care îl zgâlţâi ca pe un pai. Un zgomot surd ajunse până la el.

Iahtul sărise în aer.

Ţinându-şi cu disperare respiraţia, înotă aproape de nisipul de pe fund. Apoi, la capătul puterilor, se ridică ca o săgeată la suprafaţă.

Scoase capul afară din apă, trase în plămâni o gură mare de aer şi fu gata să se sufoce: apa era acoperită de un fum negru. În aceeaşi clipă scoase un strigăt de groază: îi ardeau umerii!

O pânză de benzină ardea la suprafaţa apei. Nu se depărtase suficient de mult de vas. Stăpânindu-şi durerea, se lăsă din nou la fund. Dar de data asta rămase între două ape. Înotând din toate puterile. Când se ridică la suprafaţă, fumul încă mai stăruia, dar benzina arsese. Umerii şi mâna stângă erau o carne vie şi simţea o durere atroce.

Continuă să înoate spre insulă cum putu mai bine. Simţi nisipul sub genunchi în clipa când era pe punctul să leşine. Vreme de mai multe minute rămase prăvălit pe nisip fără să se poată mişca. În sfârşit, se întoarse cu faţa în sus.

În locul unde puţin mai devreme se găsea iahtul lui Bob. acum nu mai erau decât câteva rămăşiţe. O coloană înaltă

de fum negru urca spre cer. De jur împrejurul ei apa mai ardea şi acum. Nici un zgomot, nici un semn de viaţă. Probabil că Bob. Linda şi Alex fuseseră ucişi pe loc de explozie.

Încă ameţit. Malko se ridică şi merse clătinându-se până la umbra unui copac. Îi venea să vomeze. Se aşeză jos şi se uită prostit la rămăşiţele informe care eşuaseră în faţa lui. Toate păsările din insulă fugiseră speriate de explozie. Fumul urca mereu spre cer. Probabil că putea fi zărit de la o distanţă de mulţi kilometri. Îşi adusese aminte cu amărăciune de ce-i spusese Frank: „Te voi găsi uşor, nu-ţi face griji. Un vas care arde se vede de departe”.

— Ticălosul! gândi Malko.

Se simţea cuprins de o ură rece. În loc să se încreadă în el, americanul plasase explozivul prevăzut cu un detonator cu ceas. În felul acesta Malko era şi el lichidat împreună cu ceilalţi. Probabil că Frank simţise rezistenţa colegului său faţă de această misiune.

Malko strânse din buze. Va avea el o treabă serioasă de lămurit cu Frank. Mai târziu...

Deodată un obiect mare fu adus de valuri în faţa lui. Era un corp omenesc.

Malko se ridică şi şchiopată până la apă. Corpul ajunsese deja pe nisip cu faţa în jos. Făcu un efort să-l întoarcă pe spate.

Era Alex von Ritersdorf.

Avea chipul şi partea din faţă a corpului îngrozitor de arse. Lovit de explozie, probabil că murise înecat. Pe chipul lui se citea o mare mirare. Malko îi ridică cu multă grijă braţul drept. De data aceasta nimic nu mai proteja secretul lui Alex. Veşnica lui bluză nu mai exista.

La subsuoară. Malko găsi ceea ce căuta. Un număr tatuat – 857 – urmat de litera A. Mândria celui care fusese Obersturmbahnfuhrer SS Dieter Malsen.

Acest tatuaj imposibil de şters era semnul de

recunoaştere al vechilor nazişti. Şi toate numerele mai mici de o mie aparţineau marilor şefi ai organizaţiei.

Malko dădu drumul braţului.

Acesta recăzu în apă cu un plescăit uşor. Ca plonjonul unei fete drăguţe. Malko se gândea la destinul ciudat al acestui călău pe care moartea îl surprinsese în acel loc paradisiac din Brazilia.

Diverse rămăşiţe ale vasului continuau să fie aduse de apă la mal. Malko recunoscu oala în care fusese pregătită ultima féjouade. Iahtul se făcuse ţăndări. Poate că nu vor fi găsite niciodată corpurile lui Linda şi Bob. Printre ştiucile-de-mare, rechinii şi celelalte vieţuitoare care mişunau în golf...

O pânză neagră trecu peste ochii lui Malko. Se lăsă să cadă în nisip. Muştele bâzâiau deja în jurul umărului rănit. Sudoarea îi curgea în ochi usturându-l îngrozitor.

Ce făcea Frank? Probabil că auzise explozia şi coloana de fum îi indica locul. Ar fi trebuit să vină să-l ia de acolo. Chiar şi gândurile îl epuizau. Se lungi pe nisip şi închise ochii. Dacă nu ar fi fost arsurile, ar fi rămas veşnic pe acea plajă tropicală...

Îl trezi o voce de bărbat. Malko îşi înăbuşi un mârâit de durere şi întoarse capul. Patru oameni stăteau în picioare lângă liziera cocotierilor. Doi dintre ei aveau pistoale în mână. Malko îl recunoscu instantaneu pe unul dintre ei – omul care trăsese în el din Volkswagen-ul verde. Nu-l zărise decât o fracţiune de secundă, dar cu memoria lui fantastică nu se putea înşela.

Cum ajunseră aceşti ucigaşi acolo?

Avionul! De la început fuseseră spionaţi. Această plimbare pe mare era şi pentru ei o ocazie bună.

Malko intră puţin mai mult în nisip. Dezarmat şi rănit cum era, prea multe şanse nu avea. Insula era prea mică ca să se ascundă pe ea. Şi cu siguranţă că cei patru nu veniseră cu intenţii bune.

Deodată unul dintre ei strigă arătând spre Malko. Îl lua drept un cadavru adus de apă la mal. Toţi patru porniră spre el fără să se grăbească.

Nu-i mai rămânea decât un singur lucru de făcut: cu un salt disperat, Malko plonjă în apă şi intră la fund. Simţi apa sărată pe arsuri ca un fier înroşit. Toţi muşchii îl dureau. După toate probabilităţile, Frank nu risca să vină după el. Reveni la suprafaţă. Ajunsese la vreo douăzeci de metri de mal. Înainte de a intra din nou sub apă auzi plesnetul înăbuşit al mai multor gloanţe care intrau în apă lângă capul lui. Noroc că ucigaşii nu aveau decât revolvere.

Dacă reuşea să înoate destul de multă vreme, poate că ar fi ajuns la insula din faţă unde s-ar fi putut ascunde.

Reveni din nou la suprafaţă.

Urmăritorii nu mai erau pe plajă. Îşi acordă o secundă de pauză înainte de a porni din nou înotând pe spate.

Nici măcar nu se mai gândea la rechini. Braţele lui băteau mecanic apa. Ştia că dacă se oprea s-ar fi dus direct la fund din cauza oboselii.

Răgazul nu dură. După colţul insulei apăru o barcă: oamenii lui Frank. Doi dintre ei vâsleau din toate puterile. Nu erau valuri şi ambarcaţiunea înainta destul de repede spre Malko.

Acesta încercă cu disperare să accelereze cadenţa. Era însă imposibil.

Înghiţi mai multe guri de apă sărată, se sufocă şi aproape că se opri. Ridică puţin capul ca să zărească orizontul. Nu se vedea nimic, marea era exasperant de pustie.

Malko putea să audă vocile urmăritorilor. Unul dintre ei trase şi glonţul şuieră foarte sus deasupra capului său. Altul îi spuse primului să aştepte să se apropie mai mult.

Malko nici măcar nu mai lupta. Insula era la 500 de metri în faţa lui. N-ar fi reuşit să ajungă la ea înaintea bărcii. Brusc, încetă să mai înoate şi se lăsă în voia apei făcând pluta.

Se uită la barca care se apropia cu o mare detaşare. În partea din faţă, un om. sprijinit de marginea bărcii, ţinea cu amândouă mâinile un pistol de calibru mare. Îl ţintea pe Malko cu o faţă nepăsătoare, aşteptând să ajungă la distanţa potrivită pentru a apăsa pe trăgaci. Era atât de calm de parcă ar fi urmat să tragă într-un *urubu*.

Un zâmbet palid lumină faţa lui Malko. Avea să-i văduvească de vânat. Deoarece totdeauna auzise că moartea prin înecare e o moarte blândă, sosise momentul să o facă. Era mai bine decât să agonizeze în apă împănat de gloanţe.

Un ultim gând îi zbură spre castelul lui care cu siguranţă că nu va fi niciodată terminat şi deschise gura ca să înghită o porţie zdravănă de apă sărată.

Barca ajunsese la zece metri de el.

Capitolul XI

Lungit în hamacul întins între doi cocotieri, Frank aştepta. Se uita la ceas şi închise ochii. Mai rămăseseră câteva minute. Se simţea perfect calm: îşi pusese planul la punct aşa cum se cuvenea. Însă, ca toţi tehnicienii, era lipsit de imaginaţie. Oricum, trebuia să meargă. Cu sau fără Malko.

Frank sosise de la Rio în timpul dimineţii şi închiriase trei camere la hotelul yacht-club-ului. Din grădină putea să supravegheze micul port şi iahtul lui cu doi oameni la bord. Oficial toţi aşteptau vasul unui prieten. Într-un sens era adevărat. Iahtul nu avea decât un singur motor de 300 CP care îi permitea să meargă cu peste 70 la oră pe o mare liniştită.

Tocmai voia să-şi aprindă ţigara când o explozie surdă zgudui aerul cald şi umed.

Frank fu în picioare cât ai clipi din ochi. Bubuitura venise dinspre larg. Reperă direcţia de bine, de rău şi plecă în fugă spre iaht. Unul din oamenii lui pornise deja motorul. Sări la bordul iahtului care se desprinse imediat de mal.

— Vezi unde e? îl întrebă Frank pe pilot.

— Da. senor. E lângă insula mare cu păsări: într-un sfert de oră suntem acolo.

Frank ridică cu calm bancheta din spate. Era acolo o ascunzătoare în care se găseau două pistoale-mitralieră Mendoza. câteva grenade şi o puşcă cu lunetă. Pentru cazul în care explozivul n-ar fi fost destul de eficace.

Scoase puşca. Îi puse un încărcător plin şi se aşeză din nou jos. Vasul mergea cu 60 la oră, şerpuind printre insule. Deodată, departe în faţă, o coloană de fum negru începu să urce spre cer în stânga lor.

— Ai văzut? strigă Frank.

Pilotul vină înclinând iahtul.

— *Es bom, Senor*! Vom trece prin *banco silvero*, ca să

scurtăm drumul.

Fumul se împrăştia pe cer. Frank avea satisfacţia meseriaşului bun. Aruncă o privire spre bord. Apa era extraordinar de limpede. Nisipul de pe fund se vedea ca în palmă.

Deodată un şoc violent îl aruncă pe american spre proră. Scăpă puşca din mână şi se lovi tare la cap. Motorul se ambală în gol. Prins parcă într-un clei invizibil, iahtul se oprise.

— Ce se întâmplă? întrebă Frank.

— Nisipul, senor. Îi răspunse pilotul amărât rău de tot Nu înţeleg. Bancul şi-a schimbat poziţia. Ne-am împotmolit.

— Atunci dă înapoi.

— Asta ar însemna să facem un ocol enorm, senor, se agită brazilianul. Trebuie să ocolim trei insule, ne ia mai mult de o oră.

— Bine, bine, doar n-o să mergem înot!

— Nu, dar dacă coborâm putem împinge vasul pe bancul de nisip. Nu e mare: să fie vreo sută-două de metri... După aceea pornim din nou.

Frank îşi şterse sudoarea care îi curgea de pe frunte şi sări din iaht. Apa îi ajungea până la mijloc, dar intra în nisip până la genunchi. Cei doi brazilieni făcură şi ei la fel. Uşurat, vasul începu din nou să plutească. Frank verifică rapid dacă elicea era în stare bună.

— OK! făcu el. Să încercăm chestia asta.

Călcând prin apa limpede, cei doi brazilieni începură să tragă iahtul de frânghia ancorei. Frank împingea şi el puţin, supraveghind elicea. Între fund şi cocă nu erau mai mult de zece centimetri. După zece minute Frank obosise îngrozitor.

Nici brazilienii nu erau mai breji. Parcurseseră trei sute de metri şi uscatul se prelungea.

Acum era prea târziu să mai facă cale întoarsă.

Frank înjură printre dinţi. Fumul negru aproape că dispăruse şi se simţea vinovat. Dacă existau supravieţuitori,

el trebuia să-i găsească primul. Nu mai putea da înapoi. Mai trudiră încă vreo zece minute şi brusc, primul brazilian dispăru în apă până la gât: depăşiseră bancul de nisip.

Motorul porni imediat. Cinci minute mai târziu, iahtul ajungea la extremitatea insulei unde aruncase ancora vasul lui Bob.

Pilotul înceţi. Apa era plină de resturile vasului. Frank zări un corp pe plajă. Iahtul se apropie cât putu de mult. Americanul coborî, întoarse cadavrul cu faţa în sus şi mârâi cu satisfacţie recunoscându-l pe Alex.

Iahtul se deplasă apoi uşor spre insula din faţă. La fundul apei se zărea epava micului vas. În câteva săptămâni nu mai rămânea nimic din el.

Deodată apăru un corp plutind la suprafaţa apei. Apoi încă unul. Frank îl prinse pe primul cu cangea.

Era un brazilian necunoscut, îmbrăcat într-un costum subţire. Nu se vedea nici o rană, dar era mort de-a binelea. Uimit la culme, Frank îi dădu drumul şi îl agăţă pe al doilea. Era tot un brazilian, al cărui cap forma un unghi ciudat cu corpul: avea vertebrele cervicale rupte.

Frank nu mai înţelegea nimic. Aceşti doi oameni nu se aflau pe vasul lui Bob. Hainele lor nu aveau nici o urmă de arsură. De unde apăruseră?

Iahtul îşi continuă drumul spre insulă. De data asta pilotul fu cel care zări un corp aproape gol întins pe plajă.

Frank sări jos şi alergă spre el cu puşca în mână. Cei doi brazileni îl acopereau cu pistoalele-mitralieră. Americanul îl recunoscu imediat pe Malko după culoarea părului şi îl întoarse pe spate cu mare atenţie. Constată că avea umerii îngrozitor de arşi, la fel şi mâna stângă.

Malko gemu şi deschise ochii. Pleoapele îi erau umflate şi inflamate. Încercă să vorbească dar îşi pierdu din nou cunoştinţa.

Frank se uită la el cu nepăsare. Ar fi fost mai bine dacă era mort. Bomba explodase prea devreme sau nu?

Îl instalară pe bancheta din spate a iahtului. Unul din brazilieni luă o ploscă şi îi turnă pe gât o porţie zdravănă de *cacha*.

Alcoolul îl făcu pe Malko să tuşească şi deschise ochii.

— Mă doare, zise el. Umerii mei...

— E OK! făcu Frank puţin încordat. Ai scăpat. Dar ce s-a întâmplat?

— Ceea ce ai prevăzut, zise Malko cu un glas înăbuşit. Sau aproape. Nu a mai rămas nimic din Bob, din Linda şi din vas. Şi am văzut şi cadavrul lui Alex. Dar după aceea a intervenit ceva neprevăzut. Au apărut patru tipi într-o barcă, care voiau să mă omoare...

— Şi?

— Şi nu mai ştiu. Înotam şi mai aveau puţin să mă ajungă când ceva enorm şi negru a ţâşnit din mare şi s-a prăbuşit peste barca lor. M-am dus la fund şi când am revenit la suprafaţă n-am mai văzut nici o barcă... Am înotat până la insulă şi te-am aşteptat.

Frank se uită la el ca la unul care delirează. Explică rapid în braziliană celorlalţi doi ce îi povestise Malko. Unul din brazilieni dădu lămurit din cap.

— A fost un calcan gigant, remarcă el. Sunt o mulţime pe aici. Se odihnesc pe nisipul de pe fund. Dar atunci când sunt înţepaţi de mii de purici de mare urcă la suprafaţă şi sar afară din apă să scape de ei. Unii pot cântări şi două tone. Dacă unul ca ăsta a căzut pe barcă, atunci a făcut-o praf...

Frank nu zicea nimic, dar se uita la Malko cu o oarecare admiraţie: prea avea noroc.

— Probabil că aşa s-a întâmplat, zise Malko. Într-adevăr, mi se pare că semăna cu un calcan.

Deocamdată prefera să-l lase pe Frank să creadă că nu ştia nimic. Americanul ar fi fost în stare să-l lichideze. Leşină din nou. După trei sferturi de oră vasul acostă în portul yacht-club-ului.

Malko fu transportat cu foarte mare grijă în maşina lui Frank. Americanul avu nevoie de trei ore ca să ajungă la Rio. Conducea maşina şi fluiera uşor.

Malko rămase nemişcat tot drumul. Rănile de la umăr supurau şi arătau urât. Dar asta nu era nimic pe lângă ura care se cristaliza lent în capul lui asaltat de durere.

Capitolul XII

Orbit de lumina soarelui, Malko se opri un moment în faţa intrării în clinică. Mica infirmieră cu mustăcioară, devotată şi plinuţă. care îl îngrijea de trei săptămâni, stătea lângă el. ducându-i valiza. Nu era greu să-ţi dai seama că abia aştepta o a doua ocazie să încapă din nou pe mâna ei.

Dar Malko n-ar mai fi pus piciorul în clinica aceea nici pentru un imperiu. Trei săptămâni de zile nu trăise decât culcat pe burtă, ca să se poată cicatriza arsurile. Mâncarea era o porcărie: piure de morcovi, fasole şi bucăţi microscopice de carne. Singura lui distracţie era să se joace cu patul electric. Câteva butoane îi permiteau să-l plieze în toate felurile.

Cam puţin pentru trei săptămâni...

Frank îl vizitase de două ori, aducându-i ziare şi reviste ilustrate. Niciunul nu mai adusese vorba de explozia iahtului. Dar Malko luase o hotărâre: ultimul lucru pe care îl va face înainte de a părăsi Brazilia va fi să-i tragă un glonţ în cap omului de la CIA.

Malko stătea în picioare pe trotuar şi se gândea la Frank. Nu avea prea multe cunoştinţe în oraşul ăsta. Ba da. rămăsese Ruth!

Buick-ul negru al consilierului opri în faţa lui. apoi şoferul coborî să-i deschidă uşa. Mica infirmieră îi întinse lui Malko o cutie şi îi zâmbi: din prima zi se îndrăgostise de el la nebunie.

După ce maşina porni, Malko deschise cutia: înăuntru găsi o mică *figua* din aur. Salariul infirmierei pe cincisprezece zile.

Apoi scoase din buzunar o ştire tăiată din *O Globo* şi o reciti. Era un banal fapt divers. Pe plaja de la O Bandeirantes fusese găsit cadavrul unui necunoscut îngropat de mântuială. Ancheta dusese la identificarea

mortului. Era vorba de un anume Ribeiro Bandar, recidivist, al cărui păr fusese făcut blond.

Această informaţie însemna că pentru Malko afacerea Cunha nu se încheiase. Dimpotrivă. Şi ceva îl făcea să creadă că este abia la începutul ei, dacă deducţiile lui erau exacte.

În loc să meargă până la ambasadă, ceru să fie dus la capătul aleii Rio Branco, acolo unde îşi avea biroul Scandinavian Airlines System. Trebuia să verifice ceva important.

Îl primi un omuleţ mustăcios şi amabil. Malko inventă o poveste: locuia la Manaus şi ar fi trebuit să vină la Rio cu o lună în urmă să-şi întâmpine un prieten venit din Europa, care călătorise cu Scandinavian. Din nenorocire, avusese un accident şi nu putuse veni la Rio. Voia să ştie dacă prietenul lui, care se numea Malko Linge, sosise sau nu.

— E foarte simplu, îi răspunse funcţionarul de la SAS. Voi trimite o telegramă la Copenhaga. Acolo sunt centralizate toate rezervările noastre. Dacă prietenul dumneavoastră a venit luna trecută cu unul din avioanele noastre, voi primi confirmarea.

— S-ar putea totuşi să se uite sau să se greşească? întrebă Malko.

Bărbatul dădu negativ din cap.

— Nicidecum. Tot sistemul de *rezervări* SAS este centralizat la Copenhaga. Dacă prietenul dumneavoastră a plecat dintr-un punct oarecare din Europa, numele lui şi numărul zborului au fost imediat înregistrate de un creier electronic, care le păstrează în memoria lui. Şi este suficient să i se ceară aceste date. Dacă mai treceţi peste două zile. veţi avea o informaţie sigură. Cu atât mai mult cu cât nu avem decât un singur zbor pe săptămână între Copenhaga şi Rio, cu escale la Frankfurt. Zurich. Lisabona şi Monrovia[27]. În orice caz. prietenul dumneavoastră nu s-a

[27] Monrovia – Capitala Liberiei (n.t.).

prezentat la biroul nostru de primire...

Malko îl părăsi pe funcţionarul de la Scandinavian Airlines System şi mai preocupat. Aproape că era sigur de răspuns. Necunoscutul care îi uzurpase identitatea nu părăsise niciodată Brazilia.

Asta putea să însemne mai multe lucruri. Mai întâi că adversarii lor nu erau cei bănuiţi de el şi mai ales că Ruth minţise... Or, dacă Ruth minţise în această privinţă – ea îl „informase” pe Frank despre sosirea misteriosului necunoscut – putuse foarte bine să mintă şi în alte cazuri.

Tânăra negresă nu-l vizitase la spital. Pusese această atitudine pe seama nepăsării naturale a brazilienilor care uită de o întâlnire chiar în momentul în care o stabilesc. Dar poate că exista un alt motiv...

Merse pe jos până la ambasadă. Timpul era în continuare splendid. Uşierul american care făcea de serviciu în hol îl recunoscu şi îi strânse cu putere mâna.

— V-aţi făcut bine, domnule viceconsul? Aţi avut mare noroc...

Oficial fusese vorba de un incendiu accidental. Ambasadorul îi trimisese un buchet mare de flori...

Larry Gallo nu-l lăsă pe Malko să aştepte decât câteva minute. Apoi veni personal să-l întâmpine cu căldură în pragul uşii.

— Îmi pare bine că te văd, dragul meu, făcu el foarte monden. Am simţit lipsa viceconsulului nostru...

De parcă Malko ar fi revenit după o boală nevinovată, nu după un triplu asasinat hotărât chiar în acel birou.

După banalităţile obişnuite, consilierul scăzu glasul pentru a intra direct în subiect.

— Dragul meu Malko, zise el puţin cam emfatic, am trimis eu însumi un raport la CIA, dată fiind incapacitatea dumitale provizorie. De altfel, el este foarte măgulitor pentru dumneata... Mi se pare că am, am... soluţionat acest caz cum nu se poate mai bine pentru interesele noastre. Toţi

cei care jinduiau acest magneziu sunt, ca să zicem aşa. „scoşi din circuit”. Deocamdată stăm cuminţi. Executorul testamentar este doctorul Crandao, care ne-a mai făcut deja câteva servicii. De aceea viitorul nu mă îngrijorează. Când va veni ziua, vom crea discret o societate braziliano-americană care va exporta acest blestemat de magneziu...

Malko îşi învârti ochelarii între degete.

— Eu nu sunt la fel de optimist, Sir, zise el sumbru. Am descoperit anumite fapte noi care mă fac să cred că nu am ajuns la capătul necazurilor...

Diplomatul păli.

— Fir-ar să fie, ce te face să spui asta? E în joc cariera mea. Am anunţat la Washington că magneziul este practic al nostru... O să mă pomenesc aruncat la negrii din Africa sau în Groenlanda.

— Ascultaţi-mă. zise Malko. Nu am verificat încă. Dar am impresia că am fost intoxicaţi cu informaţii false de la început până la sfârşit şi că dintr-o clipă în alta ne vom trezi cu ceva în cap.

Consilierul mai avea puţin şi începea să-şi frângă mâinile.

— Să-l chemăm imediat pe Frank.

Malko îl opri cu un gest.

— Nu. Vreau să acţionez singur cel puţin 48 de ore. Dacă e vorba de intoxicare, ea s-a făcu numai prin Frank...

Consilierul sări imediat în picioare.

— Ce? Ne trădează?

— Nu, nu, făcu Malko. Dar a-l informa pe el înseamnă a-i avertiza pe ceilalţi.

— Dar care ceilalţi? întrebă tânguitor diplomatul.

Malko făcu un gest de neputinţă.

— Asta aş vrea să ştiu şi eu. Am o pistă pe care voi încerca s-o urmăresc.

Îl lăsă pe Larry Gallo pradă celor mai negre gânduri. Diplomatul se simţea cuprins de panică la gândul că Frank, un dur, un profesionist se lăsase tras pe sfoară. În cine să

se mai încreadă, Dumnezeule?

Înainte de a părăsi ambasada. Malko îl sună pe Kurt. Vărul său îl vizitase la spital de mai multe ori. Malko îi spusese şi lui că avusese un accident pe mare. Graţie vigilenţei sale, Malko îşi putuse ajuta convalescenţa cu câteva pahare de vodcă adevărată.

Malko îl invită a doua zi la cină, ca să sărbătorească ieşirea din spital. Apoi părăsi aproape cu regret adăpostul climatizat al ambasadei. Când ieşi afară avu impresia că pe umeri îi cade plumb.

Se anunţa furtună. Locuitorii oraşului se plimbau în cămaşă şi espadrile, cu mari umbrele negre înfăşurate sub braţ. Merse până la Praia de Botafogo ca să se relaxeze puţin.

Negustorii de zmee îşi împătureau multicolorele păsări de pânză.

Malko umblă aşa aproape o jumătate de oră. privind cum decolează avioanele de pe aeroportul Santos-Dumont din vecinătate. Apoi se opri în faţa unui monument din piatră, ridicat în memoria pionierilor aviaţiei, pe care scria cu litere aurite: „Piloţilor şi echipajelor care nu s-au mai întors”. Visă puţin la cutezătorii care decolaseră cu aparate rudimentare ca să parcurgă mii de kilometri, zburând la nivelul valurilor sau al pădurii virgine. Numai spionii nu aveau niciodată monumente. Câteodată erau reabilitaţi. Cu titlu postum. Precum Richard Sorge. spionul genial care a ajutat Rusia să câştige războiul. În ajunul execuţiei, un rus a venit în celula lui şi i-a spus: „Va veni ziua când ne vom putea cinsti în public eroii. O să vină şi ceasul dumitale, Sorge. Căci eşti unul dintre cei mai mari eroi ai ţării noastre.”

Richard Sorge fusese executat la 7 noiembrie 1944. În 1964 i se acordase Steaua Roşie.

Abătut din cauza caniculei şi gândurilor triste. Malko se hotărî să se întoarcă la ambasadă şi să ia o maşină. Îşi riscă viaţa traversând cele trei şosele late şi ajunse într-o piaţă

liniştită, mărginită de building-uri moderne.

Deodată simţi că ameţeşte. Fusese prea încrezător în forţele lui. Lumini fulgerătoare îi trecură prin faţa ochilor şi, ca să nu cadă, fu nevoit să se sprijine de o maşină care staţiona.

Dar totul dură numai câteva secunde.

Vrând să vadă cum arăta şi să-şi aranjeze puţin părul, se uită în geamul maşinii. Şi rămase încremenit. Preţ de o secundă, creierul lui lucră cu cea mai mare viteză la trierea amintirilor. Apoi îşi aşeză neîncrezător mâna pe caroseria maşinii.

Nu putea fi nici o îndoială. Vopseaua verde era zgâriată chiar dedesubtul geamului; cauciucul oglinzii retrovizoare era puţin dezlipit; şi, sub mânerul uşii, vopseaua sărise, lăsând locul unei pete de rugină.

Era Volkswagen-ul din care se trăsese în el a doua zi după ce sosise la Rio.

Nu se putea înşela. Era ceva care nu ţinea cont de voinţă. Memoria lui fotografia totul. Posibilitatea de a greşi era de unu la un milion. Ceea ce ar fi fost imposibil pentru oricine altcineva, se dovedea ceva normal pentru creierul lui. un adevărat IBM.

Se depărtă repede de maşină. Era un noroc nesperat să poată afla cine se găseşte în spatele acestui lanţ de asasinate şi să-şi verifice ipoteza.

Volkswagen-ul staţiona oblic, în faţa unui mare building. Malko traversă strada şi se postă în spatele grilelor unui mic scuar. Se ascunse după un arbust şi începu să supravegheze intrarea în clădire. Memorase deja numărul maşinii, înmatriculată în statul Guanabara. Dar căutatul după aceste indicii ar fi cerut timp.

Aşteptă aproape o oră. Mort de oboseală, se sprijinea când pe un picior, când pe celălalt. Ar fi dat orice pentru un pat. Din fericire, în clădire intrau şi ieşeau puţini oameni.

Când stăteai pe loc, căldura devenea groaznică. Malko

avea halucinaţii. Cămaşa i se lipise de piele.

În sfârşit, din clădire ieşi un bărbat cu o servietă în mână şi se îndreptă spre Volkswagen. De departe, silueta lui i se păru oarecum familară. Sudoarea care îi curgea în ochi îl împiedica să-i distingă trăsăturile. Se şterse cu batista în momentul în care omul se aşezase în profil să deschidă portiera. În clipa aceea Malko îl recunoscu: era doctorul Crandao, avocatul lui Alvaro Cunha, „omul sigur” al lui Larry Gallo.

Malko îl lăsă să se îndepărteze, ieşi din scuar şi porni cu paşi mari spre ambasadă.

Responsabilul parcului de maşini îi dădu din nou un Chevrolet. Nu încercă să-l vadă pe consilier. De data asta se hotărâse să acţioneze singur.

O ură rece îi crispa stomacul. Avea deprimanta impresie că servise drept pion unui om cu o inteligenţă superioară. Îi scăpau încă multe lucruri. Dar ştia că acest doctor Crandao încercase să-l asasineze şi că Ruth minţise pentru ca dublura lui să fie lichidată.

Pătrunse cu viteză în tunelul de la Pasmado şi ajunsese pe Avenida Atlantico. În clipa aceea simţi că i se strânge inima: mai multe maşini veneau drept spre el! Abia după câteva secunde realiză că era ora când direcţia sensurilor interzise se schimba. Devenise prizonierul direcţiei nord-sud. Alte vehicule pătrunseră şi ele în urma lui.

Pe cer se rostogoleau nori mari şi apa oceanului era plumburie. Îi era foame. La o depărtare de doi kilometri, *Castellino*, restaurantul snob din Rio, îşi atrăgea clienţii cu neoanele lui colorate. Era locul ideal pentru a cina în linişte la acea oră.

Opri maşina şi intră. Îl primi un chelner surâzător care îl conduse la o masă pe terasă. Brazilienii mâncau înăuntru. Pentru ei afară era frig.

Malko comandă *camaraos à la Bahia*, creveţi mari cu orez foarte piperat şi vin brazilian. Mâncă încet, gândindu-se la

ce avea de făcut şi plăti în total treizeci de cruzeiros. Nici măcar doi dolari. La desert, un copil din favella vecină veni la el cu o gamelă veche să-i ceară cu timiditate ce-i mai rămăsese. Asta nu miră pe nimeni. Băiatul plecă încântat cu o porţie zdravănă de orez, sub privirea protectoare a chelnerului. Era singura gentileţe a Braziliei: aici puteai să intri în oricare cafenea să ceri un pahar cu apă...

Primele picături de ploaie începuseră să cadă când Malko părăsi restaurantul. Şi brusc, se dezlănţui aversa tropicală. Pe străzi nu mai vedeai nici măcar o pisică, iar perdeaua de ploaie te împiedica să zăreşti la zece metri înaintea ta. Refugiat în maşină, Malko îşi pregătea planul.

Va încerca să o convingă pe Ruth să mărturisească. Iţele acestei poveşti trebuiau dezlegate cu orice preţ, înainte de a mai muri cineva. Îşi luă valijoara din spate, deschise compartimentul secret şi scoase pistolul extraplat. După ce îi verifică încărcătorul, îl vârî la centură şi porni maşina.

Perdeaua de ploaie era atât de deasă, încât pierdu o jumătate de oră până când găsi strada Alagoas. Opri în faţa numărului 65. Fereastra apartamentului lui Ruth era luminată: tânăra era acasă.

Doar traversă trotuarul şi se trezi ud leoarcă. Urcă la etajul patru pe scări, fără să se grăbească. Când ajunse în faţa uşii lui Ruth, Malko luă arma în mână. Cu costumul ud. faţa şiroind de apă şi ameninţând cu arma. nu era deloc o apariţie liniştitoare...

Puse degetul pe butonul soneriei.

Zgomotul unui zăvor se auzi destul de repede şi uşa se deschise brusc. Ruth apăru în faţa lui într-un halat de casă gen paréo. Când îl zări pe Malko faţa i se schimbă brusc. Ai fi zis că toţi muşchii faciali îi paralizaseră dintr-o dată. Dădu drumul halatului pe care îl strângea pe ea încercând să reînchidă uşa şi scoase un mic ţipăt.

Malko ridică încet arma.

— Oh, nu mă omorî imediat! gemu ea.

Halatul i se desfăcuse şi Malko putea să-i zărească picioarele şi pântecul mai puţin bronzat. Impulsul dorinţei îl străbătu fulgerător, dar se stăpâni. Înaintă şi o împinse încet în cameră ţinând-o de şold. Avea o carne mătăsoasă.

— Ştiam că vei veni, şopti negresa.

Cu buzele strânse, Malko o privi drept în faţă. În ochii ei se citea o groază animalică.

— Ai atât de multe lucruri să-ţi reproşezi? zise el cu răceală.

Bubuitul unui tunet zgudui apartamentul şi o rafală de ploaie făcu să răsune geamurile. Ruth se înfioră.

— Mă vei omorî... repetă ea.

Apoi făcu trei paşi şi se prăbuşi de-a curmezişul patului. Prins sub ea, halatul de casă i se mulă pe şolduri ca un costum de baie. Malko ignoră invitaţia fără cuvinte, o prinse pe Ruth de păr şi îi răsuci capul spre el.

— Cu siguranţă că te voi ucide dacă nu-mi spui tot ce ştii. Ai cinci minute să încerci să-ţi salvezi pielea.

Îşi sprijini fără brutalitate, ţeava pistolului în ceafa tinerei femei. Ea fremătă prelung, se întoarse cu tot corpul. Îi luă mâna stângă şi o duse la buze.

— Oh, *meu bom*, gemu ea. Îmi pare aşa de bine că eşti viu. M-am rugat pentru tine. Dar să ştii că am fost forţată. Îmi promiseseră că nu-ţi vor face nimic.

— De ce nu m-ai anunţat?

Ea îşi frângea mâinile.

— M-ar fi omorât. Ca pe Gustavo Orico. Nu voiam să mor aşa. Suferi ca un animal ore în şir.

— Ai preferat să mor eu, zise tăios Malko.

— Nu!

Fusese aproape un urlet.

— Deseori te-am protejat, continuă ea. Le-am spus de mai multe ori că tu nu eşti periculos. Până la urmă mi-au răspuns că atâta vreme cât eşti în viaţă există riscul să afli prea multe...

Malko îşi reţinu un zâmbet. Şi el care credea pe bună dreptate că nu ştie nimic! Ce ironie!

Tunetul bubui din nou. Ruth se aşeză pe pat în genunchi.

— Când ai plecat pe vas cu ceilalţi, toată duminica am stat aici şi m-am rugat. Nu voiam să te omoare. Am fost atât de fericită când am aflat că eşti la spital. Dar şi foarte tristă, pentru că dacă erai în viaţă, asta însemna că eu urmam să mor – de mâna ta... Ştii cine ţi-a trimis pe acei cafetaos[28].

Malko închise ochii. Totul era din ce în ce mai delirant.

— Dă-mi să beau, îi ceru el.

Ruth se ridică, deschise un dulap şi scoase o sticlă de cacha şi două pahare. Mâinile îi tremurau şi vărsă mult alcool pe masă.

Malko bău jumătate din paharul lui de rachiu. Ruth se aşeză în faţa lui fără să-l privească.

Aşadar, recapitulă el în minte, Ruth a lucrat pentru brazilieni de la început. Asta era clar. Mai puţin clar era ce urmăreau şi ca să facă ceva, se ridică şi inspectă apartamentul. Constată că era destul de luxos pentru ce puteai găsi la Rio. În dormitor avea chiar un covor persan şi în bucătărie un frigider mare. În acest cartier, cel mai scump din Rio. apartamentul trebuie să fi costat cel puţin două mii de cruzeiros pe lună. Or. probabil că Ruth câştiga trei mii.

— Cine plăteşte chiria? întrebă Malko aprinzându-şi o ţigară.

— El.

— Care el?

Ea îl privi surprinsă.

— Crandao. Tot el îmi dă şi bani de cheltuială, dar nu mulţi.

Prin urmare, blândul avocat brazilian era totuşi patronul

[28] Cafetaos – Codoşi (n.t.).

lui

Ruth! Iar ea se aruncase în braţele lui Malko doar ca să îndeplinească o îndatorire de serviciu. Gândul acesta îl făcu mai dur.

— Ştii ce eşti..., zise el domol. Îmi vine să te omor.

Se gândea la Linda, la bătrânul Cunha şi la ceilalţi... mai ales la Hipolito!

Ruth îşi lăsă capul pe pieptul lui.

— Poate că ar fi mai bine, şopti tânăra femeie cu o voce abia auzită. Iau pastile în fiecare noapte, altfel nu pot să dorm. Mă gândesc la toţi cei care au murit din cauza mea şi la Bob: ştii, la un moment dat am fost foarte *apaxonada* de el... Şi apoi Hipolito. Când eram săracă şi eu am trăit în Morro Babylonia.

Malko tresări.

— Dar de ce te-ai băgat în povestea asta?

Ea zâmbi cu tristeţe.

— Ca să trăiesc! Ca să am o cadă, un pick-up, rochii...

Ştiam de ce bătrânul Alvaro se întâlnea cu Hipolito, înainte să-l omorâţi. Îi puteam salva pe amândoi spunând adevărul. Dar am fost o laşă. M-ar fi omorât sau torturat. Aşa că te-am minţit ca să-l omorâţi pe Alvaro.

— Crandao e chiar atât de crud?

— Urăşte femeile. Nu e zi de la Dumnezeu în care nevasta lui să nu-l înşele în maşinile de la Barra din Tijuca. Şi asta îl înnebuneşte. De aceea nu se gândeşte decât la politică.

Aşezat pe un scaun, Malko se uita fix la ea. Ochii lui nu mai erau decât două bile de aur în care se reflecta groaza lui Ruth.

— Ce vei face? întrebă tânăra femeie.

Malko nu răspunse imediat. În apartament nu se mai auzea decât răpăitul ploii şi bubuitul îndepărtat al tunetului. Unde era frumoasa vară de la Rio? Malko se simţea descurajat.

— Meseria asta nu poate fi decât o meserie murdară, murmură el.

Pentru el nu exista sfârşit fericit.

— Asta va depinde de tine, zise Malko cu voce tare. Vreau să-mi spui de ce au făcut toate astea.

Ea făcu ochii mari de mirare.

— Cum? încă n-ai înţeles?

Malko făcu un efort şi reuşi să râdă tăios.

— Ba da. Dar vreau să văd dacă mă minţi.

— Bine. (Negresa începu să vorbească cu o voce joasă). Lucrez de multă vreme pentru Crandao. Eram prietenă cu nevasta lui. Când am început să lucrez pentru americani, mi-a spus că aş putea să câştig ceva bani furnizându-i unele informaţii. Până la povestea cu magneziul. nu a fost vorba de nimic foarte important. Voi n-aţi ştiut niciodată că el aflase de multă vreme de intenţiile bătrânului. Crandao era în tratative cu Cunha. Dar pungaşul acela bătrân nici nu voia să audă de el. I se propusese plata în cruzeiros... Dar el voia dolari pentru fata lui. Or. Crandao are ambiţii politice nenumărate. Ar vrea să candideze la funcţia de guvernator. Pentru asta are nevoie de magneziu. De aceea Crandao a hotărât să-l suprime. Dar nu putea s-o facă el însuşi. S-ar fi aflat. În schimb, ştia că dacă îl veţi bănui pe Cunha că vă trădează, îl veţi lichida. Ceea ce s-a şi întâmplat... Dar el a vrut totdeauna să semneze cu voi. Dacă n-ar fi fost atât de orgolios, ar mai fi trăit şi astăzi.

— Şi Ritersdorf?

— Acelaşi lucru. Şi în privinţa lui am minţit.

Malko fluieră printre dinţi.

— Eşti un adevărat luda...

Ea nu-i răspunse şi continuă pe un ton posomorât.

— La început Ritersdorf nu se interesa de magneziu. E adevărat că era un fost SS-ist, dar abandonase politica de multă vreme. Crandao îi cunoştea trecutul pentru că îl ajutase la sfârşitul războiului să obţină acte braziliene. Alex

se înţelegea bine cu Linda. Cu banii pe care îi avea ea. putea să trăiască liniştit până la sfârşitul zilelor. Nu avea nici un chef să se amestece în povestea asta urâtă.

— Şi tipul omorât de Frank?

— Era un *cafetao* trimis de Crandao. L-am prevenit pe Frank ca să-l fac să creadă că era vorba de un om care aparţinea unei misterioase organizaţii naziste condusă de Alex von Ritersdorf. Eram sigură că va pune pe cineva să-l omoare ca să nu vorbească. Şi în felul acesta voi căpătaţi convingerea că o organizaţie concurentă voia magneziul.

— În fond, aruncând în aer iahtul cu Linda şi Alex, i-am făcut un mare serviciu domnului Crandao, concluzionă Malko. Nu mai rămânea nimeni între magneziu şi el. Dar cum vrea să pună mâna pe el şi ce va face pe urmă?

— În privinţa asta nu ştiu nimic, zise Ruth. Am însă convingerea că, oricum, m-ar fi ucis şi pe mine. După aceea mi-am dat seama. Ştiu prea multe lucruri. Şi în politică asta e jenant.

— Crezi că senor Crandao a făcut toate astea ca să avanseze în carieră?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Anul acesta avem alegeri. Brazilienii sunt foarte şovini. El vrea să fie omul care a smuls bogăţiile patriei din mâinile americanilor.

— Iar ţie îţi vor face o statuie sus pe Căpăţâna de Zahăr, ca unei Jeanne d'Arc a Braziliei..., zise cu amărăciune Malko.

Urmă un moment de tăcere. Malko reconstitui în minte faptele. Acum totul se potrivea perfect, cu excepţia a vreo două lucruri.

— Şi secretarul? întrebă el. Gustavo Orico? Tot Crandao l-a omorât şi pe el? De ce?

Ruth lăsă capul în jos.

— Din cauza mea. Din întâmplare m-a surprins cu Crandao, l-ar fi spus lui Frank şi toată combinaţia ar fi

căzut. Crandao şi-a pus oamenii să-l prindă şi s-a folosit de ocazie ca să-şi impresioneze prietenii politici. A organizat o macumba şi a făcut un sacrificiu uman. Spectatorilor le-a spus că Gustavo trăda Brazilia. În acelaşi timp arăta tuturor ce soartă le rezerva celor ce i se puneau în cale. Ştii cum a murit Gustavo?

Malko ştia.

— Jumătate din brazilieni cred încă în magie, preciză Ruth şi sunt membri ai unor societăţi secrete, aşa că...

Cât povestise Ruth, Malko avusese timp să ia o hotărâre. Dar mai voia să ştie ceva.

— Nu mi-ai spus nimic când ucigaşii lui au tras asupra mea în maşină. Credeam că ţii la mine?

Ea îi zâmbi palid.

— Nu era un atentat adevărat, *meu bem*... Nu au vrut să te omoare, urmăreau să te facă să crezi că nişte agenţi misterioşi, cu care urma să semneze Alvaro Cunha, încercau să te ucidă... Şi pe plajă a fost totul trucat. N-am primit decât o lovitură uşoară în cap. În felul acesta ai fi crezut că o bandă puternică lupta împotriva voastră...

— Şi cu chinezoaica a fost tot aranjamentul vostru?

— Da. Lucra pentru Crandao. Avea misiunea să te îndrepte pe o pistă falsă. După aceea şi-a trimis oamenii s-o omoare. Ca să te facă să crezi că germanul se răzbunase pentru că fusese denunţat...

— Viaţa unui om nu prea contează pentru domnul Crandao, zise gânditor Malko.

Ruth dădu afirmativ din cap.

— Şi tot el a pus la cate şi uciderea prietenului vostru în Senat. Vorbesc de José Carala. Pentru că el îl ştia pe Crandao complet împotriva voastră. Şi până la urmă i-ar fi spus lui Frank.

Malko o întrerupse. Ştia destul.

— Unde e acum Crandao?

— Cred că e la el acasă. La Rio.

În ochii ei reapăru spaima.

— Doar nu vrei să... Începu ea cu o voce imploratoare.

— Telefonează-i. Spune-i că trebuie să-l vezi.

— Nu!

Fusese un strigăt de animal înjunghiat.

— Te implor, *meu bem*! gemu Ruth aruncându-se la pieptul lui.

El o respinse uşor şi ea căzu pe covor la picioarele lui...

— Dacă faci ce-ţi spun, nu ţi se va întâmpla nimic, cel puţin din partea mea. Ai numărul de telefon al lui Crandao?

— Da, făcu ea dintr-o răsuflare.

— Spune-mi-l!

— 453682.

— Sună-l. Întreabă dacă e singur. Spune-i că trebuie să-l vezi imediat pentru un lucru foarte important. Ai mai fost la el acasă?

— Da.

— Atunci sună-l.

Ruth se făcuse cenuşie. Îi căută privirea, dar ochii aurii fixau un punct foarte îndepărtat. Şi mai avea încă în mână pistolul negru. Tânăra femeie luă receptorul cu o mână tremurătoare şi îl duse la ureche. Ideea lui era o nebunie. Malko ştia că ar fi fost suficient să-i spună totul lui Frank pentru ca a doua zi Crandao să fie lichidat. Dar asta nu aranja lucrurile.

În schimb, dacă planul lui reuşea, exista o şansă la un milion să recâştige terenul pierdut. Şi Malko nu se putuse niciodată dezbăra de o anume conştiinţă profesională. Poziţia lui era prea solidă în cadrul CIA pentru ca un astfel de eşec să-i atragă necazuri. Dar simţea gustul amar al înfrângerii. Ce lovitură frumoasă să poată recupera magneziul! Crandao era un om politic. Poate că exista o cale de înţelegere cu el. Indiferent cât ar fi costat asta, Malko trebuia să se gândească mai întâi la misiunea lui.

— Nu e curent!

Vocea triumfătoare a lui Ruth îi întrerupse gândurile. Negresa îi întinse receptorul: telefonul era mort.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— Ploaia.

— Ploaia?

— Da. Ştii, când plouă la Rio, totul se opreşte, chiar şi telefonul. S-a inundat. Trebuie să aşteptăm să se zvânte.

Afară continuau să cadă trombe de apă. Malko se duse să se uite pe fereastră. Pe stradă nu era nimeni. Cu excepţia unui taxi, al cărui şofer dormea la volan aşteptând să se oprească aversa.

— Bine, făcu Malko, de vreme ce nu-i putem telefona, vom merge la el. Îmbracă-te.

Spaima o desfigură din nou pe Ruth. Se lipi de Malko cu halatul de casă deschis, răsucindu-se şi gemând. Avea corpul fierbinte şi Malko simţi dintr-o dată cum rezistenţa i se topeşte. Ruth îşi dădu seama de asta şi îi muşcă uşor urechea, şoptindu-i:

— *Meu amor, queres foder*[29]?

El o respinse elegant cu ţeava armei. Oţelul rece îi intră în carnea pântecului. Ruth se înfioră.

— Îmbracă-te repede, zise el. Altfel...

Ruth dădu drumul halatului de pe ea şi făcu în faţa lui Malko un strip-tease în sens invers. Fiecare gest era studiat şi urmărea să-l aţâţe. Până în momentul în care începu să-şi încheie rochia de şantung verde. Dar nu poţi renega mai multe secole de bună creştere. Malko rămase nepăsător.

Coborâră în tăcere şi intrară repede în Chevrolet. Ploua cu găleata.

Înainte spre Botafogo!

Maşina demară împroşcând o adevărată jerbă de apă. Avenida Atlantico era pustie. Mozaicul trotuarelor strălucea spălat de ploaia tropicală. Traversară tunelul Marqués Porto şi la ieşire se văzură obligaţi să ocolească o duzină de

[29] Iubitul meu; vrei să facem dragoste? (n.a.).

maşini oprite: şoseaua era inundată pe o distanţă de cinci sute de metri.

Cinci minute mai târziu se opreau în faţa numărului 80 de pe Praia de Botafogo. Era un imobil mare şi modern, cu faţa spre ocean. Malko cercetă cu privirea faţada: nici o fereastră luminată. Alergă împreună cu Ruth până la intrare. Şi ajunseră atât de uzi încât ai fi putut să-i storci. Paznicul dormea în ghereta lui de sticlă.

— La ce etaj stă? întrebă încet Malko.

— La unu.

— Crezi că e singur?

— Cu siguranţă, răspunse Ruth zâmbind răutăcios. Nevasta lui nu se întoarce niciodată la ora asta. Trebuie să fie cu unul din amanţi. Dispune de mai multe apartamente în Rio.

Se opriră un moment în faţa uşii grele de acaju. Malko o prinse pe Ruth de braţ:

— Vei suna. Dacă nu deschide imediat, îl anunţi prin uşă că ai ceva urgent să-i spui şi că eşti singură. De acord?

— De acord, şopti ea pierită.

Sună. Aşteptară câteva clipe, apoi din interior răsună vocea unui bărbat.

— Cine e?

— Eu sunt, Ruth.

Se auzi cum bărbatul trage zăvorul şi uşa se deschise. În momentul în care Ruth intră. Malko ţâşni din spatele ei. cu pistolul în mână şi o împinse violent închizând uşa în urma lui.

— Fără scandal, senor, vreau să-ţi vorbesc, zise el.

Senor Crandao purta un halat de casă stacojiu şi papuci asortaţi. Se uită nepăsător la Malko, apoi se întoarse spre Ruth şi o pălmui cu toată puterea. Ruth se dezechilibră şi căzu.

Malko ridică pistolul.

— Fii mai galant, senor Crandao...

— Cu proştii nu poţi fi galant, zise înţepat brazilianul. Ce vrei de la mine?

— Să mergem într-un loc unde putem sta jos şi îţi voi spune. Dar mai întâi aş vrea să mă asigur că suntem singuri!

Malko făcu repede turul apartamentului împingându-l pe avocat în faţa lui. Nu era nimeni. Crandao nu scoase o vorbă.

Apariţia neaşteptată a lui Malko îl surprindea în mod vădit. Ajunseră într-o bibliotecă mare cu pereţii plini de rafturi. Crandao se aşează în fotoliul din spatele biroului. Malko preferă un scaun în faţa lui. Ruth rămase în picioare lângă uşă.

— Ţine mâinile pe birou, senor Crandao, zise domol Malko. Ştiu că pentru dumneata viaţa unui om nu contează prea mult. Nici pentru mine. Aşa că ascultă-mă:

„Erai avocatul lui Alvaro Cunha. Acum ştiu ce rol ai jucat în toată povestea asta. Sunt de acord să uit de el cu o singură condiţie: vreau acest magneziu. Şi sunt convins că mă poţi ajuta.”

Crandao râse scurt.

— Eşti nebun! îţi închipui că mi-am dat atâta osteneală ca să vă fac cadou vouă magneziul! Poţi pleca de aici cu târfa asta...

— În fond mare lucru nu poţi face, zise Malko provocându-l.

Privirea lui Crandao se aprinse de mânie.

— Imbecilule! Nu ştiţi două lucruri. Mai întâi că sunt executorul testamentar al lui Alvaro Cunha şi în această calitate, am dreptul să administrez bunurile lui. În seiful defunctului nostru prieten se află un act legal care îmi conferă drepturi depline. După aceea, deja am cumpărători pentru magneziu: un grup polonez. Vor construi fabrici în Amazonia pentru rafinarea trestiei de zahăr şi vor prelucra metalul la faţa locului, ceea ce va da de lucru la sute de

muncitori.

— Atunci de ce n-ai încheiat încă această afacere?

Avocatul îi explică cu un aer condescendent.

— Pentru că în Brazilia există o lege conform căreia trebuie să aştepţi trei luni după decesul cuiva ca să poţi dispune de bunurile lui. Un răgaz necesar pentru apariţia eventualilor moştenitori. Numai că în cazul nostru, datorită vouă, nu mai există un astfel de risc.

— Poate că nu e chiar atât de simplu, zise Malko privindu-l drept în faţă. Pentru că plecând de aici mă voi duce la poliţie, împreună cu Ruth. Nu uita că a fost de faţă la asasinarea lui Gustavo Orico. Şi că ştie o sumedenie de lucruri. Degeaba eşti puternic, îţi va fi greu să înăbuşi această poveste. Cu atât mai mult cu cât, pentru a evita orice tentaţie, Ruth va rămâne sub protecţia ambasadei americane. Se va isca un scandal care s-ar putea să pună capăt carierei dumitale politice.

— Este o perspectivă foarte seducătoare, răspunse Crandao. Din păcate e ceva care te va împiedica să-ţi pui proiectul în aplicare.

— Ce anume? făcu Malko încordându-se brusc.

— Asta, senor, făcu o voce de femeie în spatele lui.

În aceeaşi clipă simţi în ceafă ţeava rece a unui revolver.

— Lasă pistolul că te omor, nătărăule, îl somă tăios în braziliană vocea femeii.

Sunt momente când trebuie să crezi femeile pe cuvânt. Instinctul îl făcu pe Malko să aşeze uşor pistolul pe parchet. Apoi aşteptă, cu mâinile pe genunchi. Îşi blestema imprudenţa. Să rămână el cu spatele la uşă!

Deodată îl învălui o undă de parfum. Extraordinara lui memorie îi permise să recunoască parfumul „Jolie Madame” al lui Balmain, produs de lux importat în Brazilia. Apoi văzu un picior încântător cu un pantof mov împingând pistolul departe de el. În sfârşit necunoscuta dădu ocol scaunului.

Era o femeie drăguţă, puţin cam coaptă, purtând un taior

strâns pe corp de aceeaşi culoare cu pantofii. Puţin cam ţipător! Dar faţa era drăguţă, cu buze groase, nişte ochi negri imenşi şi un început de guşă. Deocamdată îl privea cercetător pe Malko cu amabilitatea unei pisici mari fată de un şoarece alb. Degetele lungi şi subţiri, cu unghii interminabile, care ţineau un pistolet de calibru 22 cu mâner de sidef, nu tremurau deloc.

— Cine eşti? întrebă Malko.

Ea îl lovi uşor peste degete cu ţeava pistoletului şi se sprijini de birou.

— Nu pune întrebări, senhor.

— E nevasta mea, zise scurt Crandao. Lisa.

— Am auzit ce vorbeaţi, zise Lisa. Totdeauna când mă întorc acasă umblu foarte încet ca să nu-mi trezesc bărbatul. Şi de data asta mi-a folosit la ceva...

Crandao ocoli repede biroul şi luă de jos arma lui Malko. Acesta îl privi drept în ochi.

— Vrei să mă omori? Gândeşte-te că vei avea necazuri.

— Nu cred, îi răspunse Crandao zâmbind. Oricum, nu am intenţia să te omor imediat. Am o altă urgenţă: această căţea!

Se întoarse spre Ruth. Negresa nu se mişcase din loc. Sprijinită de perete, privea parcă fascinată la toată această scenă. Tresări când auzi cuvântul acela urât, dar nu se mişcă din loc. Crandao ridică pistolul şi zise:

— Regret că timpul mă obligă s-o omor aşa repede...

Malko văzu degetul crispându-se pe trăgaci. Biata Ruth.

— Stai! strigă deodată Lisa Crandao.

Avocatul lăsă cu surprindere pistolul în jos. Cu o privire scăpărătoare, Lisa stătea în faţa lui Malko ţinând mâinile în şolduri. Taiorul se deschisese şi i se puteau zări sânii îmbietori.

— Vrei să scapi de târfa asta, nu-i aşa? zise Lisa Am o idee mai bună. (Se întoarse spre Ruth). Dezbracă-te.

Negresa avu o tresărire violentă.

— Dezbracă-te, repetă doamna Crandao, altfel îţi trag un glonţ în ovare şi te chinuieşti trei zile până crapi.

Ruth îşi desfăcu încet primii nasturi de la rochie. Mâinile îi tremurau şi se uita cu disperare la spatele lui Malko.

— Mai repede, făcu doamna Crandao.

Între timp, Lisa Crandao avu grijă să dea drumul pick-up-ului din bibliotecă. După câteva secunde. În încăpere năvăliră ritmurile melodiei la modă, *Samba Langustelor*.

— Ca să nu audă vecinii, preciză cu amabilitate Lisa.

Ruth desfăcu ultimul nasture şi îşi lăsă rochia să alunece pe podea. Purta slip şi sutien de culoare neagră. Aşteptă cu mâinile lăsate de-ă lungul corpului.

— Acum sutienul.

Tânăra duse o mână la spate şi cu o mişcare de umăr îşi scoase sutienul.

— E bine, nu mişca, zise Lisa Crandao.

Detunătura îl făcu pe Malko să sară de pe scaun. Dar se pomeni nas în nas cu propriul lui pistol. Crandao nu spuse nimic, însă Malko se aşeză la loc pe scaun.

Ruth alunecă încet de-a lungul zidului. Glonţul îi pătrunsese în sânul stâng. sub mamelon. Un firişor de sânge se prelingea printre mâinile crispate pe rană. Nu spusese o vorbă. Ca o vită la abator.

Doamna Crandao se dădu un pas înapoi.

— Unul nu e destul, murmură ea.

Ridică pistoletul şi ţinti cu grijă. Al doilea glonţ intră în ochiul stâng al lui Ruth. De data asta negresa scoase un urlet groaznic şi îşi duse amândouă mâinile la faţă. Fu agitată de un tremur violent şi se răsuci în arc de cerc pe covor. Spasme aproape imperceptibile îi mai agitau mâinile şi picioarele.

Din rana de la piept sângele curgea din abundenţă. Doamna Crandao se apropie de ea, cu revolverul ridicat şi o întoarse cu vârful pantofului mov. Trupul se rostogoli greoi cu faţa în jos. Şi atunci, cu răceală, Lisa Crandao trase de

încă patru ori în corpul nemişcat.

— A murit, zise Crandao vesel, l-ai nimerit creierul. Bravo, draga mea. Ideea ta a fost minunată!

Lisa surâdea cu modestie.

— Acum n-ai de ce să te mai temi de cariera ta, *querido*. În privinţa ei lucrurile se pot aranja foarte simplu: m-am întors pe neaşteptate şi am găsit-o pe această târfă la ora două dimineaţa împreună cu tine dezbrăcându-se. Înnebunită de furie, am tras. Îl sun pe Manuel şi aranjează el să fiu eliberată diseară...

Crandao radia.

— N-aş fi crezut niciodată că îmi vei face acest serviciu! jubilă el. Vino să te îmbrăţişez.

Crandao puse pistolul în sertar şi ocoli biroul. Lisa rămăsese în picioare în spatele scaunului lui Malko.

În aceeaşi clipă Malko sări ca o pisică. Era singura sa şansă. Ateriză pe birou şi îşi repezi mâna spre sertarul unde se afla arma lui.

— Trage, trage odată! urlă avocatul.

Malko strânse din dinţi. Dacă se înşelase îl aştepta moartea.

În spatele lui se auzi un pocnet sec. Revolverul Lisei Crandao era gol.

Apucându-l pe al lui, Malko se rostogoli peste birou şi căzu în picioare în faţa cuplului. Abia avu timp să facă un salt într-o parte. O vază grea de bronz, aruncată de avocat, trecu la doi centimetri de faţa lui.

Malko ridică arma.

— Niciunul să nu mai mişte.

Lisa Crandao şi bărbatul ei încremeniră, fremătând de ură. Ea rotise deja butoiaşul armei ca s-o încarce, dar întâlnise privirea lui Malko şi o aruncase furioasă.

Un moment nu se mai auzi decât *Samba Langustelor*.

Apoi Malko, încet, se dădu înapoi spre uşă, ţinând mereu arma îndreptată spre ei. Îi venise o idee care deocamdată îl

lăsa în viaţă pe Crandao.

— Ne vom revedea, senor Crandao, zise el calm. Şi atunci am să te ucid.

Avocatul înjură, dar nu se mişcă din loc. Malko străbătu rapid holul apartamentului şi luă în trecere cheia de pe comodă. Apoi coborî scara în cea' mai mare viteză, trecu prin faţa paznicului de noapte care dormea mai departe şi urcă în Chevrolet. Aproape că se aştepta ca avocatul să tragă în el de la fereastră, dar Crandao nu dădu nici un semn de viaţă. Numai lumina continua să ardă.

Străzile oraşului erau pustii. Ploaia se domolise. Furtuna migrase deasupra oceanului. Malko se îndreptă spre nord, traversă tunelul, Copacabana şi ajunse la Ipanema. Nu întâlni nici trei maşini. În timp ce conducea, creierul îi lucra cu repeziciune. Dacă planul său eşua, nu-i mai rămânea decât să se întoarcă la Botafogo şi să-l ucidă pe Crandao.

Ajunse în cartierul rezidenţial Leblon. Memoria lui fenomenală îl ajută să găsească fără greutate vila lui Kurt von Falkenhausen, deşi nu fusese la el decât o singură dată. Evident că toate luminile erau stinse. Malko opri maşina şi, fără să ezite, apăsa îndelung pe butonul soneriei. Ceasul lui arăta ora unu dimineaţa.

În vilă nu se simţea nici o mişcare. Malko sună din nou. După cinci minute se auzi o hodorogeală. pe peron se aprinse o lumină şi micul servitor brazilian veni până la grilă cu un aer bănuitor, ţinând în mâna dreaptă un puşcoci străvechi. Când îl recunoscu pe Malko, lăsă arma în jos şi îi adresă un zâmbet adormit.

— Stăpânul tău e acasă? întrebă Malko în braziliană..

— Da, făcu servitorul, dar doarme.

— Trezeşte-l, zise Malko, trebuie să vorbesc imediat cu el. E ceva foarte important.

Puţin cam mirat, brazilianul deschise poarta şi îl conduse pe Malko în salonul unde mai fusese deja. Apoi dispăru pe scară.

Kurt îşi făcu apariţia într-un halat de casă verde din brocart, pieptănat impecabil. Îl primi pe Malko de parcă ar fi fost ora două după-amiază.

— Ce bine îmi pare că te văd! zise el strângându-i cu putere mâna. Te simţeai singur şi ţi s-a făcut poftă de puţină şampanie bună?

Malko zâmbi puţin crispat şi zise cu gravitate:

— Kurt, am venit pentru că am nevoie de tine şi pentru că eşti singurul care mă poate ajuta. Ştiu că am în faţa mea un om de onoare. Îţi voi istorisi o poveste care îţi va părea neverosimilă şi pe care te rog să o uiţi după ce ne vom despărţi. Am să-ţi cer un serviciu foarte mare. Dacă ţi se pare imposibil, spune-mi nu. Prietenia noastră nu va avea de suferit din această cauză.

— Te ascult, zise Kurt nepăsător. Şi eu te consider un om de onoare. Ne tragem din aceeaşi rasă şi îţi voi veni în ajutor ca şi cum mi-ai fi frate.

Malko era emoţionat. Rareori întâlnise oameni de o asemenea calitate. Malko nu-şi începu povestirea decât după ce Kurt se aşeză bine într-un fotoliu.

Timp de o oră vorbi fără întrerupere. Voia ca vărul lui să afle toate amănuntele. Ceea ce făcea era împotriva tuturor regulilor CIA. Putea fi lichidat pe loc pentru că dezvăluise astfel de secrete, dar considera că fraternitatea de neam poate să treacă înaintea secretului profesional.

Kurt puse puţine întrebări. După ce Malko încheie cu descrierea morţii lui Ruth. Kurt rămase un moment tăcut, apoi întrebă:

— Ce aştepţi de la mine. Malko?

Acum se hotăra totul. Malko adresă o rugăciune mută către *figua* lui de aur şi zise calm:

— Mi-ai spus că seiful lui Cunha se află la banca ta şi că tu ai cheia. În acest seif se găseşte documentul care îl numeşte pe avocatul Crandao executor testamentar. Dacă acest document ar fi înlocuit cu altul numindu-te pe *tine*

executor testamentar, n-am mai avea probleme.

Kurt tresări.

— Dar asta ar însemna un fals!

— Da, zise Malko. Dar până la moartea lui, Alvaro Cunha a fost cu desăvârşire analfabet. Cred că aş putea să imit foarte bine o cruce acceptabilă.

— Şi ce-mi propui în schimb? întrebă Kurt.

Malko îl privi drept în faţă.

— Nimic... Eu sunt un agent secret. Sunt plătit ca să fac meseria asta. În cazul de faţă cred că este util pentru forma de civilizaţie din care facem parte ca acest zăcământ de magneziu să fie controlat de noi. Dacă şi tu gândeşti ca mine, mă ajuţi, dacă nu, uiţi tot ce ţi-am spus. Altfel mă condamni la moarte.

Un zâmbet larg lumină faţa lui Kurt. Se ridică.

— Dacă mi-ai fi propus un singur cruzeiros, aş fi refuzat fără ezitare, zise el. Nu sunt de vânzare. În schimb, accept să te ajut dacă nu obţin nici un beneficiu.

Malko se ridică şi el în picioare.

— Atunci să mergem. Mâine dimineaţă Crandao s-ar putea să reacţioneze.

Kurt nu arătă nici o surprindere.

— În cinci minute sunt gata. Aşteaptă-mă.

În timp ce prietenul lui se schimba, Malko recapitula situaţia. Dacă încercarea asta reuşea, ar fi fost şansa cea mai fantastică din cariera lui. Zece minute mai târziu, cei doi bărbaţi se îndreptau cu maşina spre centrul oraşului;

— Ai noroc că te afli la Rio, remarcă Kurt. Aici nu se va mira nimeni văzându-l pe directorul băncii că vine în plină noapte.

Într-adevăr, paznicul de noapte îl salută cu respect pe Kurt. fără să se arate deloc surprins.

Merseră la biroul lui Kurt. De aici un ascensor direct ducea la subsol unde se găseau seifurile. Malko ieşi primul din ascensor cu o mică strângere de inimă. Încăperea era

luminată de becuri cu grilaj. Semăna într-un fel cu o închisoare. În faţa ascensorului se alinia un şir lung de seifuri prinse în zid. Kurt înaintă până la numărul şase.

— Aici este, zise el.

Scoase imediat din buzunar legătura de chei pe care Malko o mai văzuse deja. Seiful avea două chei. Cu prima, Kurt făcu o jumătate de cursă la stânga şi una la dreapta. Pe a doua, care era mai mică, nu făcu decât să o bage în broască şi să rotească uşor. Apoi trase de uşa seifului care se deschise fără zgomot.

Malko se aplecă spre interior. Înăuntru erau trei etajere din oţel, cu un spaţiu de treizeci de centimetri între ele. Pe cea de sus erau rânduite în şiruri strânse teancuri de dolari, lire sterline şi franci elveţieni. La prima vedere, să fi fost cam cinci sute de mii de dolari. Probabil că Alvaro Cunha nu avea prea mare încredere în cruzeiro.

Pe a doua etajeră nu era mai nimic. Câteva cutii cu bijuterii, un mic teanc de lingouri dreptunghiulare din aur şi un pistol mare de culoare neagră cu mâner de fildeş alături de o cutie cu cartuşe.

Malko îşi concentra atenţia asupra ultimei etajere, plină de hârtii şi dosare. Luă în tăcere un teanc şi i-l dădu lui Kurt. Acesta îl duse pe măsuţa de la capătul culoarului. După trei drumuri etajera era goală. Malko începu să trieze rapid documentele. Grămada de deasupra era formată din titluri de proprietate pe care le frunzări în grabă. Dedesubt erau dosare şi scrisori. Găsi în sfârşit ce căuta aproape la sfârşitul teancului. O mapă subţire de culoare verde pe care scria cu cerneală roşie: „A se deschide numai după moartea mea”.

În timp ce Kurt punea cu grijă la loc celelalte hârtii, Malko studia conţinutul mapei. La început erau mai multe pagini dactilografiate prinse cu o agrafă: lista averii mobiliare a lui Alvaro Cunha. Apoi diferite titluri de proprietate şi la urmă o întreagă corespondenţă între Alvaro şi fiica lui.

Mai rămăsese un plic care nici măcar nu fusese sigilat. Malko scoase din el o hârtie împăturită în patru. În timp ce o desfăcea îşi simţi inima bătând cu putere. Era tocmai documentul pe care îl aştepta. Kurt citi peste umărul lui textul bătut la maşină:

„Subsemnatul Alvaro Cunha, născut la 7 decembrie 1901 la Belem (Statul Parana), cu domiciliul în oraşul Rio, pe Avenida Juliano Moreira nr. 18, declar prin prezentul document că dau puteri depline pentru administrarea şi exploatarea bunurilor mele doctorului Alfonso Crandao, avocatul meu.

După decesul meu, va avea sarcina să administreze cât mai bine bunurile mele pe care le las moştenire în totalitate singurei mele fiice Linda.

În cazul în care şi aceasta ar deceda precum şi toţi moştenitorii ei, doctorul Crandao va face tot ce e necesar pentru ca bunurile mele să revină Statului Guanabara."

Malko fu gata să strige de bucurie. Sub menţiunea finală: făcut la Rio de Janeiro la 1 martie 1969, nu era decât o cruce lată trasată cu cerneală albastră. Documentul purta antetul băncii Minelor Geraes.

— Bătrânul Cunha venea deseori la noi să dicteze actele importante, explică Kurt. Şi fiindcă era un client important, îi puneam totdeauna la dispoziţie o secretară. Era adevărat că nu ştia să scrie. Toate cecurile lui sunt semnate în acelaşi fel: cu o cruce. Ştiam asta şi carnetul lui de cecuri stătea în permanenţă în seif.

— Ai sus la tine o foaie de hârtie şi o maşină de scris? îl întrebă calm Malko.

— Sigur că da, zise Kurt. Hai la mine.

Aşezară toate hârtiile la loc în seif. păstrând doar plicul şi testamentul, apoi închiseră seiful şi urcară în ascensor. De data asta merseră la etajul trei unde se afla biroul personal al lui Kurt. Acesta aprinse lumina şi îi arătă lui Malko micul birou pe care se găsea maşina de scris.

— Hârtie e în primul sertar, zise el.

Malko se instală la maşina de scris în timp ce Kurt scoase o sticlă de vodcă rusească şi două pahare din biroul lui. Malko nu mai bătuse de mult la maşină... Dar reuşi să se concentreze atât de bine, încât nu fu nevoit să reînceapă decât de două ori textul pe care Kurt i-l tradusese în braziliană.

La sfârşit reciti cu satisfacţie:

„Eu, subsemnatul Alvaro Cunha, născut la 7 decembrie 1901 la Belem (Statul Parana), domiciliat în oraşul Rio de Janeiro, pe Avenida Juliano Moreira nr. 18, declar prin documentul de faţă că dau puteri depline pentru administrarea şi exploatarea bunurilor mele lui senor Kurt von Falkenhausen, directorul Băncii Minelor Geraes.

După moartea mea, va cădea în sarcina lui să administreze cât mai bine bunurile mele pe care le las moştenire în totalitate singurei mele fiice Linda.

Dacă şi ea moare, precum şi toţi moştenitorii ei, îl însărcinez pe Kurt von Falkenhausen să administreze moştenirea cât mai bine pentru a destina venitul bunurilor mele fundaţiei unui Muzeu de pictură.”

Bătu data şi scoase hârtia din maşină. Kurt îi întinse un stilou „marker”.

— Cu ăsta semna totdeauna, zise el.

Malko se aşează la birou şi cu o mână fermă trasă o cruce în partea de jos a documentului.

Kurt aşeză foile de hârtie una lângă alta. Cele două cruci erau perfect identice.

— Crezi că va protesta cineva? îl întrebă Malko puţin îngrijorat.

Bancherul îşi întoarse spre el faţa preocupată.

— Singurul care ar putea protesta este doctorul Crandao. Dar aici toată lumea ştie că Alvaro Cunha semna cu o cruce. Pot să depun mărturie...

Malko închise ochii pe jumătate. Un fior de gheaţă îi trecu

pe şira spinării. De multă vreme nu mai simţise dorinţa de a ucide pe cineva.

— Doctorul Crandao nu ne va mai face nici o greutate în această privinţă, zise el cu un ton care îl înfioră pe Kurt.

Luă cu un gest meticulos primul testament şi îl rupse în două. Continuă această operaţiune până când transformă documentul în confeti. Apoi puse bucăţelele de hârtie în scrumieră. Kurt scoase bricheta şi turnă puţină benzină peste ele. O flăcăruie curată ţâşni deasupra lor şi oscilă câteva minute. Cei doi bărbaţi o priviră fascinaţi.

După ce documentul se transformă în cenuşă, Malko scoase o batistă din buzunar şi răsturnă în ea conţinutul scrumierei. Împături cu grijă batista şi o puse din nou în buzunar. Apoi îi întinse mâna lui Kurt.

— Mulţumesc, făcu el simplu. Ceea ce ai făcut are o importanţă fantastică pentru mine şi pentru lucrurile în care cred. Foarte puţini vor şti cum m-ai ajutat, dar aceştia vor avea pentru tine o mare stimă.

— Nu am nevoie decât de stima ta, răspunse Kurt.

Stinseră lumina şi coborâră în sala seifurilor. Nu dură mult să pună la loc plicul, pe etajera unde se găsea înainte de intervenţia lor.

Când ieşiră, paznicul dormea. Maşina o porni spre Leblon şi până la destinaţie nu mai schimbară nici o vorbă. Când Chevroletul opri în faţa vilei, Malko se întoarse spre Kurt.

— Nu am timp să intru, Kurt, îi zise el repede. Mai am încă multe de făcut în noaptea asta. Nu ştiu dacă te mai revăd. Prefer să nu prea fim zăriţi împreună. Păcat. Mi-ar fi plăcut să rămânem prieteni. Poate mai târziu... În privinţa magneziului, vei fi contactat de consilierul-doi al ambasadei, Larry Gallo. Fă ce-ţi va spune. Adio!

Kurt nu răspunse. Dar înainte de a părăsi maşina îl îmbrăţişă pe Malko.

Chevroletul întoarse scrâşnind din toate cauciucurile şi se îndreptă spre Rio. Malko aproape că plângea de oboseală.

Pleoapa stângă i se zbătea întruna şi mâinile lui stăteau crispate de volanul maşinii precum ghearele unei păsări de pradă. Voia să-l ucidă pe doctorul Crandao înainte de a se face ziuă.

Capitolul XIII

Opt gloanţe erau în încărcător şi unul pe ţeavă. Gloanţe nichelate şi strălucitoare cu care îţi venea parcă să te joci. Dar fiecare era propulsat de o încărcătură dublă şi putea să treacă p-în corpul unui om aflat la o sută de metri.

Malko manevră uşor chiulasa şi îşi puse din nou pistolul la centură. Palierul era cufundat în tăcere şi ascultă vreme de zece minute cu urechea lipită de uşă. Din apartamentul lui Crandao nu se auzea nici un zgomot. Îşi lăsase maşina la cinci sute de metri de imobil şi urcase fără să-l vadă nimeni. Acum trebuia să realizeze partea cea mai nebună a planului său: să intre în apartament. Singura lui şansă era că aproape sigur Crandao nu se mai aştepta să-l vadă întorcându-se.

Răsuci încetişor în broască cheia luată la plecare.

Risca enorm venind singur după avocat. Dar Malko prefera să regleze singur acest cont. Crandao făcuse prea mult rău. Uşa se deschise uşor. Era aproape cinci dimineaţa şi începea deja să se facă ziuă. Lumina slabă care trecea prin jaluzele îl ajută pe Malko să vadă pe unde merge. Traversă salonul cu pistolul în mână şi se opri în faţa bibliotecii.

Cadavrul lui Ruth dispăruse şi încăperea era pustie. Malko se întoarse să cerceteze dormitoarele. Ştia că cel al lui Alfonso Crandao era primul la dreapta pe culoar. Uşa era închisă.

Poate că avea în faţă o capcană mortală, dar nu mai putea să dea înapoi. Apăsă pe clanţă cu mâna stângă şi deschise cu violenţă uşa. Găsi imediat întrerupătorul. Ţeava pistolului baleie camera. Patul era neatins.

Malko scotoci repede tot apartamentul. Soţii Crandao dispăruseră luând cu ei corpul lui Ruth. Probabil că fuga lui Malko îi făcuse să se răzgândească şi preferaseră să se debaraseze de cadavru.

Existau două soluţii: să aştepte în apartament sau afară. O alese pe a doua. Simţea că se sufocă în acele încăperi în care mai stăruiau încă mirosul acru rămas în urma focurilor de armă şi duhoarea fadă a sângelui curs pe covorul din bibliotecă. Închise uşa şi coborî scara trecând prin faţa portarului adormit. Soarele se ridica peste Corcovado. Malko aprinse o ţigară şi se hotărî să rămână în holul imobilului, unde strălucirea razelor reflectate de uşa mare de sticlă îi ascundea privirilor celor de afară. Cu siguranţă că avocatul avea să se întoarcă, cu sau fără nevasta lui. Puse pistolul la centură şi se aşeză pe o băncuţă.

Zgomotul caracteristic al unui Volkswagen îl făcu pe Malko să tresară. Aţipise. Se ridică brusc în momentul în care mica maşină verde parca în faţa imobilului. Prin geamul din spate se distingeau siluetele a două persoane.

Malko ieşi pe trotuar şi imediat se simţi ţinta unei raze calde de soare. Cu gura cleioasă, ameţit de somn şi oboseală, clipi din ochi câteva secunde. În ciuda epuizării, o hotărâre cumplită îl făcu să-şi recapete controlul asupra lui însuşi. Era ultima ocazie de a termina cu problema Crandao. Malko avea oroare să ucidă, mai ales cu sânge rece, dar Crandao îl dezgusta precum un şarpe. Acest om nu avea nici o urmă de sensibilitate, nimic uman. Spera totuşi din toată inima ca Lisa Crandao să nu intervină.

Trase piedica pistolului extraplat. Ţeava lui reflecta soarele. Malko coborî încet treptele peronului. Acum era calm şi destins, împăcat cu el însuşi. Nu se grăbea. Ar fi fost

uşor, de unde se afla, să-l doboare pe brazilian din spate. Arma lui era destul de puternică şi precisă pentru asta. Dar prefera să se înfrunte faţă în faţă cu Crandao. O fracţiune de secundă se gândi la Kurt. Vărul lui l-ar fi aprobat.

Înviorat de acest gând, înainta calm spre maşină. Avocatul î! văzu în momentul în care închidea portiera Volkswagen-ului. O clipă rămase încremenit. Din partea cealaltă a maşinii, Lisa Crandao scoase un mic strigăt. Văzuse strălucirea armei.

Malko venea spre ei, cu arma în mână. Doctorul Crandao îşi reţinu gestul sacadat spre centură. Apoi porni încet spre Malko.

Deodată, soarele se înălţă brusc, inundând piaţa de lumină. Surprinşi, cei trei se opriră în loc. În mica piaţă pustie nu mai era decât Binele şi Răul, faţă în faţă, ca în vechile înfruntări din Far West.

O fracţiune de secundă tensiunea fu insuportabilă, apoi Malko zise cu voce tare:

— Ţi-am promis că mă voi întoarce să te ucid, senor Crandao.

Din pistolul negru ţâşni o flamă de un galben-portocaliu însoţită de un zgomot imperceptibil, în momentul în care Crandao scotea fulgerător de la centură un revolver mare şi nichelat. Brazilianul apăsă pe trăgaci în momentul în care arma lui Malko trăgea a doua oară.

Se auzi o detunătură asurzitoare, dar Crandao se frânse de la jumătate. Al doilea glonţ al lui lovi asfaltul şi brazilianul se răsuci în loc. Nepăsător, cu arma la şold, Malko golea încărcătorul în mica siluetă neagră.

Lisa Crandao scoase un strigăt sălbatic văzându-şi soţul doborât. Căută cu înfrigurare în geantă pistoletul automat cu care o împuşcase pe Ruth. Crandao nu mai era decât o grămadă informă pe trotuar, agitat de mişcări spasmodice. Din piept îi curgea deja un firicel subţire de sânge. Malko mai trase încă o dată în el.

Rămăsese cu un singur glonţ. Nu voia să o împuşte pe Lisa Crandao. Cu nici un preţ. Doar să o sperie. Dar dacă ea trăgea, ei bine, cariera şi viaţa lui s-ar fi terminat acolo, în acea mică piaţă liniştită din Rio de Janeiro.

Ţeava pistolului negru descrise un arc de cerc. Dar atunci se petrecu ceva absolut neaşteptat. În momentul în care Lisa Crandao se pomeni în faţa acelei găuri negre care urma să-i aducă moartea, scoase un strigăt nearticulat, îşi aruncă arma şi o luă la fugă, întorcându-i spatele lui Malko.

Acesta lăsă în jos arma cu o uşurare infinită. Se îndrepta spre cadavrul lui Crandao când auzi un huruit venind de pe străduţa din spatele pieţii.

Un camion enorm dădu buzna în mica piaţă. Malko nu auzi ţipătul Lisei Crandao. dar îl ghici. Vehicolul o lovi la mijloc. O clipă păru că pluteşte, apoi căzu sub roata stângă a camionului. Urletul ei, în clipa când cuşca toracică îi fu strivită precum carapacea unui scarabeu, îl îngheţă pe Malko. Îngrozit, şoferul camionului venea drept spre cadavrul avocatului. O roată îi trecu peste cap, făcându-l să pocnească ca un fruct prea copt. Încremenit de oroare. Malko văzu camionul fugind prin faţa lui. Cu ochii ieşiţi din orbite, şoferul nu se gândi nici măcar o clipă să frâneze. Apucă la stânga, pe Praia de Botafogo şi dispăru.

Malko nu avu curajul să se apropie de corpul doamnei Crandao. Roata aproape că o tăiase în două. Un pantof mov fusese aruncat la vreo treizeci de metri.

Îşi puse pistolul la centură. Piaţa redevenise tăcută. Numai cele două trupuri dezmembrate şi însângerate dovedeau că nu fusese doar un vis urât.

Malko o porni ca un automat spre ocean. La stânga lui un avion decolă de pe aeroportul Santos-Dumont şi se înălţă printre nori cu un zgomot de tunet. Rio se trezea. Un grup de negri, care nu putuseră să ajungă la favella lor înainte de începerea furtunii şi dormiseră în firida unei porţi, se uitară curioşi la acel bărbat cu pielea de culoarea deschisă,

bine îmbrăcat şi cu o expresie de rătăcire pe faţă.

Malko ajunsese la limita oboselii şi epuizării nervoase. Se simţea terminat asemenea jucătorului care părăseşte cazinoul în zorii zilei. Îşi pipăi sub cămaşă mica *figua* dăruită de infirmieră. Îi venea să vomeze şi simţea nevoia să nu se mai gândească la nimic. Deodată o muzică familiară îl făcu să tresară.

Fu depăşit de grupul de negri care urca spre favella lor cântând cât îi ţinea gura refrenul la *Samba Langustelor*:

Oare langusta e un peşte?
Înoată sau pe fund păşeşte?
Şi ce dacă nu ştiu nimic,
Că tot n-am să mănânc vrun pic.

Fără să vrea, acceleră pasul captivat de muzică. Ştia că nu va uita niciodată această melodie.

Sfârşit

Tehnoredactare computerizată: Cătălina Radu
Foto copertă: Ion Mihăică

Tipărit la C.N.I. „Coresi” S.A.